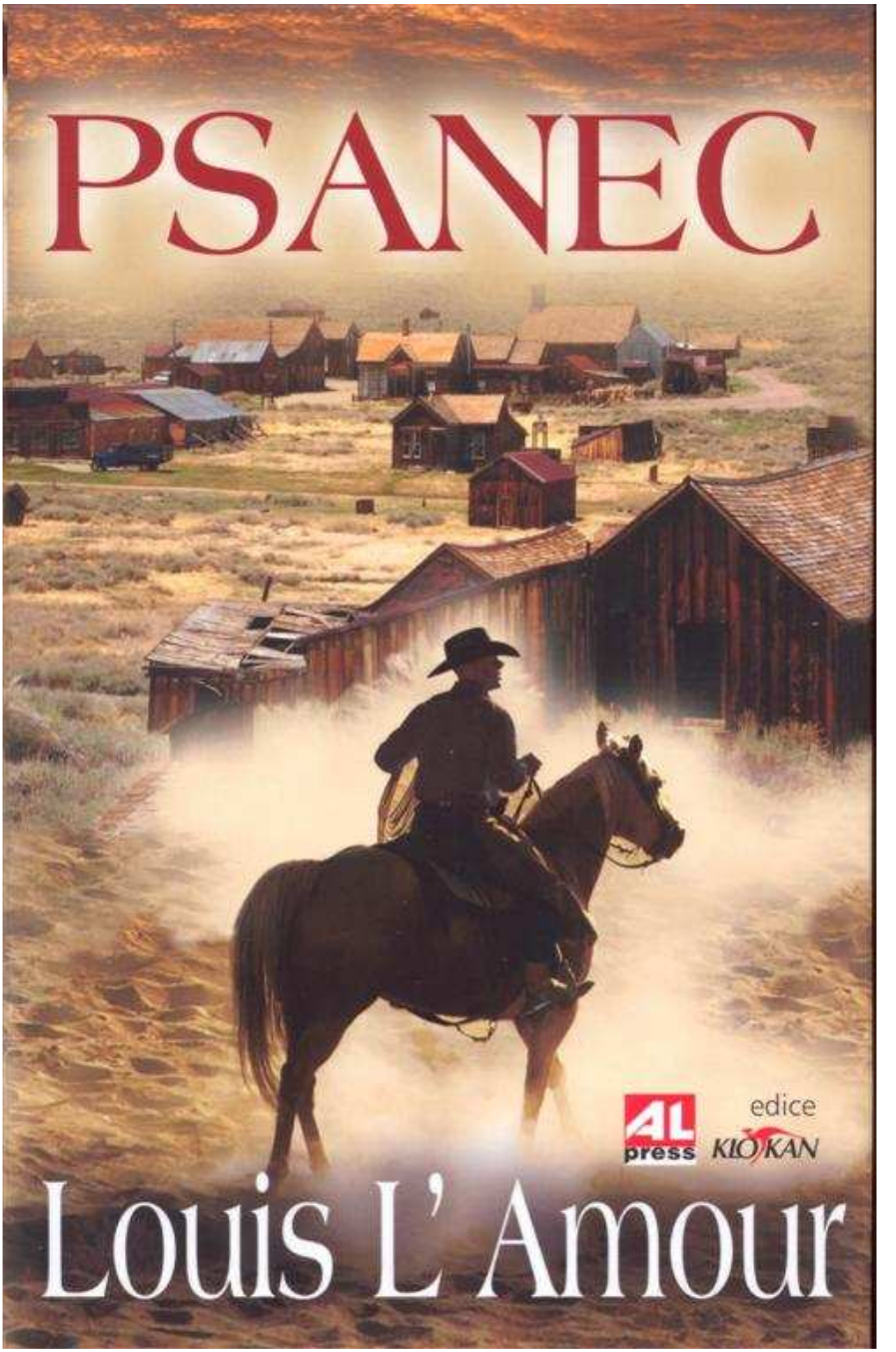

PSANEC
edice
KLOKAN
Louis L' Amour

PSANEC

Louis L'Amour

Copyright© 1984 by Louis & Katherin L'Amour Trust
Translation © Ondřej Duha, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation is published by arragement with
Bantam Books, an imprint
of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SON OF A WANTED MAN
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2009
shop@alpress.cz
Tisk a vazba: **FINIDR**, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-738-6

Badiemu, mému příteli z kmene Ponca…

POZNÁMKA AUTORA

Jak se Západ postupně zalidňoval a nově vzniklá města se rozrůstala, objevila se velká poptávka po mužích zákona, kteří by si dokázali profesionálně poradit se zločinci a psanci, jako byli ti, o nichž píši v knize Syn hledaného.Dave Cook, o kterém se v tomto románu zmiňuji, byl skutečný maršál, který začal organizovat jednotlivé maršály ve městech na Západě ve snaze přimět je spolupracovat při stíhání zločinců a prosazování spravedlnosti.

V tomto příběhu hrají významnou roli dva městští maršálové, kteří podporují myšlenky Davea Cooka a jsou starými přáteli mých čtenářů – Borden Chantry a Tyrel Sackett. Sackett se samozřejmě objevil v mnoha mých románech, které jsem v průběhu let napsal o rodu Sackettů.Z dopisů, jež dostávám, jsem se dozvěděl, že si mí čtenáři tohoto pistolníka obzvlášť oblíbili, a proto jsem rád, že jsem ho mohl zapracovat i do této knihy. Tyrel se už jednou setkal s Chantrym v knize Borden Chantry, kde Chantry vyřešil vraždu Joea Sacketta, Tyrelova bratra.

KAPITOLA 1

Zimní sníh tál v lesích náhorní plošiny Kaibab a rudooranžové útesy Vermilion Cliffs byly pruhované tajícím ledem. Vysoká se pásla na pasekách mezi borovicemi a jedlemi a ve sluncem ozářených potocích skákali pstruzi.

Na břehu horského potoka u hory Finger Butte se páslo pět kusů vysoké a jejich těla pokrývaly skvrny slunečního světla pronikajícího listím.

Všude byl klid. Voda se čeřila kolem kořenů stromů, ze kterých už dávno odnesla hlínu, a vesele bublala přes kameny.

Jelen zavrtěl oháňkou, zvedl královskou hlavu, obrátil nozdry proti větru, ostražitě nasál vzduch, ale příroda ho zradila, protože stín pod borovicemi způsobil, že vítr vál od něho.

Vánek čechral trávu a pohyboval listím a s vánkem se stín posouval do slunce, kde se stal mužem stojícím sedm metrů od nejbližšího zvířete.

Stál tam zpříma, oblečený do jelenice. Byl štíhlý, bez klobouku a černé vlasy mu splývaly na límec. Čekal, dokud jelen nezvedl znovu hlavu a nepodíval se přímo na něho.

Ozvalo se polekané odfrknutí a jelen se rozběhl. Ostatní zvířata ho následovala. Mike Bastian je sledoval s rukama v bok.

Ze stromů za ním vyšel další muž, šlachovitý staroch se šedivým knírem a živýma hnědýma očima.

„Co si myslíš o tomhle, Roundy?“ zeptal se Bastian.

„Dokázal by tohle nějaký Apač lip než já? Ještě jeden krok a dotkl bych se ho.“

Roundy si odplivl do trávy. „Ještě jsem nepotkal Apače, kterej by tohle uměl, synu. A nikdy nepřijde den, kdy bych to svedl já. Jsi

dobrej, Mikeu, opravdu dobrej. Jsem moc rád, že nelovíš mě!“ Vytáhl z kapsy dýmku a začal si ji nacpávat.

„Musíme se vrátit do kaňonu Toadstool, Mikeu.

Poslal pro nás tvůj táta.“

„Nějaké problémy?“

„O žádných nevím, i když to jinak nevypadá dobře. Ani za mák. Ne, myslím si, že podle tvýho tatíka nastal čas, abys vyrazil s bandou.“

Mike Bastian si dřepl na paty a rozhlédl se po mýtině.

Měl to tam rád a nechtělo se mu odjet. A už vůbec ne, když věděl, co ho čeká. „Věřím, že máš pravdu, Roundy. Táta říkal, že vyjedu na jaře s chlapci, a ta chvíle už přišla.“

Utrhl stéblo trávy a strčil si ho mezi zuby. „Kampak asi zamíří tentokrát?“

„Ať to bude kamkoliv a kdykoliv, bude to dobře naplánovaný.

Tvůj tatík by byl dobrej generál, hochu. Má na to hlavu. Nikdy na nic nezapomene.“

„Ty jsi s ním už dlouho, viď?“

„Hrozně dlouho. Byl jsem s ním už předtím, než našel tebe. Potkal jsem ho za války v Mexiku, tak dávno, že už si to ani nepamatuju. Tenkrát jsem byl ještě kluk.“

Z trávy zvedl suchou borovou šišku. „Synku! Pozor!“

zvolal a vyhodil šišku do vzduchu.

Mike Bastian sevřel v dlani revolver, vyšlehl plamen a pak znovu. Druhá kulka roztříštila šišku na hnědé drobky.

„Ušlo to,“ řekl Roundy, „ale střílíš moc zbrkle. Musíš se polepšit, Mikeu. Většinou budeš mít jenom jednu ránu.“

Bok po boku zamířili zpět lesem. Jejich kroky tlumila silná vrstva jehličí. Občasná mezera mezi stromy jim poskytla výhled na vzdálené kopce nad San Franciskem, jejichž vrcholky zahalovala mračna. Roundy nebyl tak vysoký jako jeho mladší společník, ale kráčel dlouhými kroky zálesáka. Když došli na místo, odkud se mohli rozhlédnout po divoké zemi plné kaňonů na východě, Roundy promluvil: „Tvůj tatík si vybral moc dobře. Nikdo na celým božím světě ho tam nenajde.“

„Jsou tam indiáni,“ připomněl Bastian, „a pár mormonů tu krajinu zná.“

„On se nestará o ně a oni se nestaraj o něho,“ řekl Roundy.

„Proto jeho tlupa potřebuje pevnou uzdu.“

Kráčeli mlčky dál. Bastian se několikrát zastavil, aby si prohlédl půdu a ze stop vyčetl, kdo nebo co tam prošlo před nimi. „Tohle už bys nikdy dělat neměl,“ poznamenal Roundy, „vracet se stejnou cestou. Někdo by si na nás mohl počíhat.“

„Kdo?“

„No jo, to je otázka. Nikdo by neměl vědět, jaký s tebou má tvůj tatík plány, ale není vyloučený, že se toho někdo nedomáknul. Věř mi, synku, žádný tajemství se nikdy neuchová dlouho a můžeš se vsadit, že pár chlapům pořádně vrtáš hlavou.“

Znovu se zastavili, aby se rozhlédli po krajině, a Roundy položil otázku, kterou měl už několik měsíců na jazyku.

„Mikeu, jestli Ben rozhodne, že jsi připravený vyrazit, co uděláš?“

„Asi pojedu. Mám snad na vybranou?“

„Víš to jistě? Opravdu chceš, aby z tebe byl psanec?“

„Nevychovával mě snad k tomu, abych nastoupil na jeho místo?“ V Mikeově hlasu bylo slyšet hořkost. „Nemám snad převzít vedení, až Ben Curry jednou odejde na odpočinek?“

„K tomu tě vychoval, to je pravda.“ Roundy rýpl špičkou boty do jehličí. „Ale musíš žít svůj vlastní život. Ben Curry ho žít za tebe nemůže stejně jako nemůžeš ty žít jeho, ať to chce sebevíc.

Pamatuj si, Mikeu, že od doby, kdy jsme s Benem přijeli do tyhle země, se hodně změnilo. Už není tak divoká a svobodná jako dřív. Proudí sem spousta lidí a usazují se tady.

Nebude už tak snadný zmizet po akci. A chlapi, se kterýma budeš jezdit, se změní. Vlastně se už změnili.

Když jsme s Benem do tyhle země přijeli, byla doširoka otevřená. Většina bank byla hodně tvrdá na chudý lidi, připravená zabavit jim majetek při sebemenší příležitosti, a železnice sloužily velkejm přepravcům dobytka, takže nikomu moc nevadilo, když někdo vyloupil vlak nebo banku. Když jsi ale někoho zabil, zvlášť chlapa s rodinou a dětmi, to bylo něco jinýho. Po vlakový nebo

bankovní loupeži tě stíhací čety honily spíš pro zábavu, než že by tě chtěly opravdu chytit. Pro ty chlapy to byla šance odpočinout si od každodenní dřiny. Chvíli psance pronásledovali, ale nebrali to moc vážně.

Ale zabít člověka, to byla jiná. Pak stíhali se vší vážností a dostali tě. Proto Ben Curry nesnáší zabíjení a ví se o něm, že osobně zastřelil chlapa, kterej se provinil proti jeho rozkazu.“

„On to opravdu udělal?“

„Viděl jsem to na vlastní oči. Byl to Dan Peeples, chlap co rád sahal po koltu. Vyloupili jednu banku ve Wyomingu, a když ujížděli z města, vstoupil jim z vedlejší uličky do cesty nějakej mladík a Dan Peeples ho odprásknul.

Všichni viděli, že to udělal schválně. Ujeli ještě kus cesty a pak Ben zastavil koně. Obrátil se na Dana Peeplese a řekl: „Povídal jsem žádný zabíjení, Dane.“ Dan se jenom ušklíbnu: „Vlezl mi do cesty. Stejně to byl jenom kluk z farmy, tak co?“ Ben Curry na to: ‚Když řeknu žádný zabíjení, myslím to vážně.“Dan řekl jenom ‚Takže?‘ a Ben ho zastřelil. Dan pochopil, co se děje, a tasil, ale byl moc pomalej, a Ben ho tam nechal ležet, aby ho našla stíhací četa.“

„Co když je pronásledovatelé zahnali do kouta?“

„To bylo něco jinýho. Když se museli prostřílet ven, neváhali, a jednou nebo dvakrát se to stalo. Tvůj tatík byl proti zbytečnýmu zabíjení a brzo se to rozneslo. Věděli to nejenom psanci, ale i lidi z měst, rančeři a muži zákona.“

„Pár historek jsem slyšel.“

„Aby ne. O Benu Currym jich koluje spousta. Za starejch časů si spousta chlapů ukradla pár kusů dobytka do začátků a sem tam zastavil švorcovej honák dostavník a nikdo to nebral moc vážně, ale ty doby už jsou pryč. Země se rozrůstá a mění se. A hlavně se změnil sám Ben.“

„Myslíš, že si ukousl moc velké sousto?“

„Jak jinak? Tvůj tatík má pod palcem území větší než je stát New York! A ti na západě, co o něm skutečně vědí, se ho bojí, ale těch moc není.

Mimo jeho chlapů Bena Curryho už léta nikdo nespatřil a neví se, co je zač. Jenom pár lidí zná jeho moc, i když se povídá, že někde

žije muž, co velí tlupě snad stovky psanců. Většina jeho úspěchu leží v tom, že tomu nikdo nevěří.

Jeho chlapi jezdí sami nebo nejvýš po třech a setkávají se na určenejch místech. Pak odvedou práci a zase se rozprchnou.

Každou práci plánuje sám a sám si taky prohlídne místo, nebo tam pošle někoho, komu důvěřuje. Všechno si vymyslí, nacvičí a pak to udělá.

Většina lidí svádí ty loupeže na potulný honáky, na Jesseho Jamese nebo někoho jinýho. Ben už odvedl práci všude, od Kanady po Mexiko a od San Antone po Los Angeles.“

Roundy pohlédl dopředu po stezce. „On je mozek toho všeho, to jo, ale nezapomínej, že to jsou jeho zbraně, co drží všechno pokupě. V poslední době je už ale nemusí používat, pořádek udržuje Kerb Perrin, Rigger Molina nebo někdo jinej. Ben Curry už moc výrost, je něco jako král, ale ani král nemládne.“

Zastavil se a ohlédl. „Jak myslíš, že to Perrin vezme, až se doslechne, že máš po tatíkovi převzít velení v tlupě?

Myslíš, že ho to nechá v klidu?“

„To pochybuju,“ řekl Mike zamyšleně. „Odhaduju, že má svoje vlastní plány.“

„To se vsaď, že má! Stejně jako Molina. Jeden jako druhý se nezastaví ani před vraždou, aby dostali, co chtějí. Tvůj tatík je pořád drží na uzdě, ale to skončí, až dojde na boj kdo s koho. A já myslím, že ta chvíle přišla.“

„Už?“ podivil se Mike.

„Mikeu, nikdy jsem ti to neřekl a Ben taky ne, ale Ben má rodinu.“

„Rodinu?“ vyhrkl Mike Bastian. „Ale já –!“

„Má ženu a dvě dcery, který nemaj tušení, že je psanec.

Nevěřily by tomu, kdybys jim to tvrdil do očí. Žijou někde u Tucsonu, ale občas přijedou na Benův ranč v kaňonu Red Wall, kterej údajně vlastní Vbyle Ragan. Ben je tam navštěvuje.“

„Kdo ještě o tom ví?“

„Ani živá duše a ty to nikomu nepovíš. Ben vždycky chtěl syna, ale žádnýho neměl, takže když tvýho skutečnýho otce zabili dole v Mesille, ujal se tvojí výchovy. To bylo před osmnácti lety a on od tý

doby hodně přemýšlel, co s tebou. Po čase mi řekl, že tě vychová tak, abys převzal to, co po něm zůstane.“

„A co můj skutečný otec, moje rodina?“

Roundy pokrčil rameny. „Nevím to přesně, povídá se leccos. Slyšel jsem, že tvýho pravýho tátu zabili Apačové, když jsi byl někde schovaný ve křoví. Přijeli, zastřelili ti otce, ukradli koně a vyrabovali vůz. Pronásledovali je vojáci z El Pasa nebo odkud a udělali s nimi rychlý proces.

Tebe přivezli s sebou do města a Ben se tě ujal.“

„To od něj bylo hezké.“

„Jo, to bylo. V tý době by málokdo udělal něco takovýho.

Kdo by tenkrát stál o tu zodpovědnost a chtěl se s tebou zdržovat? Nějakou dobu jste si byli hodně blízko a on se tě snažil naučit všechno, co uměl.

Jenom se nad tím zamysli. Umíš stopovat jako Apač.

Pohybuješ se lesem jako duch a pochybuju, že by starej Ben Curry dokázal tasit tak rychle a přesně jako ty.

Umíš ulovit cokoliv, co má chlupy, a nikdo se nevyzná v kartách, kostkách, ruletě a tom ostatním jako ty. Víš, jak zacházet s nožem, bojovat pěstmi a otevřít každý trezor a zámek.

Ben ti dal správný vzdělání, takže se dokážeš pohybovat v jakýkoliv společnosti. Pochybuju, že nějakej kluk kdy dostal vychování jako ty, a Ben je připravenej odejít na odpočinek a nechat všechno na tobě.“

„Takže půjde za svou ženou a dcerami?“

„No jo. Chce se prostě stáhnout do ústraní, zmizet někam daleko a v klidu si žít. Mladší už nebude a rád by si užil ve stáří trochu klidu. Víš, Mikeu, Ben se bojí jenom jedny věci. Chudoby. Jako kluk ji poznal víc než dost. Myslím, že to byl ten důvod, proč se tě ujal, dobře věděl, co ti hrozí, pokud vůbec přežiješ.

Teď už je zajištěnej, ale ví, že z toho nevyjde živej, pokud to, co vybudoval, nepřevezme někdo mladší, silnější a chytřejší. A na to má tebe.“

„Proč se toho neujme Perrin?“

„Sám to dobře víš. Perrin je zákeřnej a nebezpečnej. Nebýt Bena Curryho, už dávno by špatně skončil. Je dobrá pravá ruka, ale

mizernej vůdce. To platí i pro Molinu. Zabil by už nejmíň padesátkrát, kdyby nevěděl, že by ho za to Ben oddělal.

Ne, ani jeden z nich by to nezvládl a v souboji, kterej by následoval, by nevydrželi ani dva měsíce. A kromě nich by umřela spousta dalších lidí, z bandy i mimo ni.“

Jen málo z toho, co Roundy Bastianovi řekl, pro něj bylo nové, ale byl zvědavý, proč to staroch říká. Ti dva spolu hodně prožili a znali se lépe než leckteří jiní dva lidé. Přečkali spolu bouře, hlad i žízeň, žili na poušti i v horách a jen občas se vraceli na setkání v kaňonu Toadstool.

Roundy měl zjevně nějaký důvod, proč to téma nadnesl, a Bastian čekal a poslouchal. Po těch letech už věděl, že Roundy zřídka mluví jen tak do větru. Mluvil, jen když měl na srdci něco důležitého, a ani tehdy nepřestával sledovat, co se děje kolem něho. Do vysoké trávy u potoka zaběhla křepelka, před nimi vyskočila do rozsochy na strom veverka a před pouhými několika minutami přeběhl přes stezku, po níž kráčeli, šedý vlk.

Roundy o Bastianovi říkal, že je zálesák, a byla pravda, že se cítil víc doma v lese a v divočině než kdekoliv jinde.

Pomyšlení na nástupnictví v bandě psanců ho zneklidňovalo.

Vždycky si byl vědom toho, že ta chvíle přijde, ale rozhodující okamžik se zatím stále odkládal. Teď však byl přímo před ním.

Bál se snad zodpovědnosti? Nebo měl prostě strach?

Když prozkoumal své pocity, žádný nenašel. Co se týkalo zodpovědnosti, byl na svou roli tak připravený, že to pro něho byl přirozený krok.

Pomyslel na Kerba Perrina a Riggera Molinu. Bál se jich? Ne. Když byl chlapec, oba muži se k němu chovali tolerantně a dokonce přátelsky, zvlášť Molina. Jak ale dospíval v muže, pozvolna se mu vzdalovali. Uvědomovali si snad, na jaký úkol je připravován?

Znali ho, ale jak dobře? Ani jeden z nich ho například neviděl střílet.

Roundy ho vytrhl z myšlenek tím, že se zastavil a rozhlédl po krajině před nimi. „Mikeu,“ řekl, „tahle země dospívá.

Vloni po pár našich akcích vypuklo peklo a naši chlapci měli co dělat, aby vyvázli živí. Osadníci nestojí o to, aby jim někdo ztrpčoval život, a chlapi si letos budou koledovat o malér.

Lidi se už nedívají na psance tak jako dřív. Už je nepovažujou za výrostky plný kořalky, co mají roupy. Jsou to pro ně grázlové, postrach společnosti a kradou peníze, který si lidi našetřili.

Teď mají psance za vlky a pronásledujou je při každý příležitosti. Než se staneš jedním z nich, musíš si to dobře rozmyslet.

Znáš Bena Curryho a vím, že ho máš rád, což bys taky měl. Hodně toho pro tebe udělal. Na druhou stranu neměl Ben právo vychovávat z tebe psance. On si tenhle život vybral sám, dobrovolně, a ty bys měl mít právo udělat totéž.

Nikdo nesmí nikomu nakazovat, co má a co nemá. Tebe se nikdo neptal, jestli chceš být psanec, i když jako kluk bys možná řekl ano. Tomu, kdo to nikdy nezkusil, to může připadat romantický a vzrušující, ale můžeš mi věřit, že takový to není. Je to těžkej, špinavěj a drsnej život mezi chlapama plnejma zloby a lacinejma, prohnanejma ženskejma, co jsou stejný jako psanci a jde jim jenom o snadnej zisk.“

Staroch se zastavil, aby si znovu nacpal dýmku, a Mike mlčel a čekal, až bude pokračovat. „Myslím si, že každej člověk má právo vybrat si vlastní cestu, a ty ho máš taky, i přes to, co pro tebe Ben udělal.

Nevím, co uděláš, ale jestli se rozhodneš odejít z bandy, nechci být u toho, až se to stane. Starýho Bena se to hodně dotkne. Počítám, že nikdy ani nepřemejšlel o tom, co cítíš. Jde mu jenom o to, aby to mohl někomu předat a stáhnout se.

Něco tady vybudoval a svým způsobem je na to hrdej.

Velení a organizování mu jde, ale už mu to nemyslí, jak by mělo. A navíc Ben nebyl léta v akci. Neví už, jak to chodí.

Jo, na plánování je Ben dobrej! Studuje plány měst, bank a železnic, ale nevidí, jak se měněj lidi. Nenaslouchá jim.

Města už netvoří jenom saloony, ohrady, tančírny a herny.

Osadníci si postavili kostely a školy. Nestojí o to, aby vzduchem lítalo olovo, když jejich děti vyjdou ven.

Ještě pořád seš poctívej chlap. Jakmile se z tebe stane psanec, hodně se změní. Budeš muset zabíjet, na to nezapomínej.

Jedna věc je zabít, když bráníš svůj domov, rodinu nebo zemi. Něco jinýho je ale zabíjet pro peníze nebo moc.“

„Myslíš, že budu muset zabít Perrina a Molinu?“

„Pokud neodprásknou oni tebe jako prvního. Umíš dobře zacházet se zbraní, Mikeu. Kromě Bena Curryho jsi nejlepší, koho jsem kdy viděl, ale střílet na terč je něco jinýho než vypálit na chlapa, kterej střílí na tebe.

Vezmi si například Billyho Kida, toho pistolníka z okresu Lincoln, o kterým se hodně mluví. Frank a George Coeovi, Dick Brewer, Jesse Evans a spousta dalších umí nejspíš střílet stejně dobře jako Ben. Rozdíl je tam uvnitř, kde by měly být nervy. On je vůbec nemá. Když začne pálit nebo někdo střílí na něj, je jako z ledu.

Kerb Perrin je úplně stejnej. Chladnokrevnej a pevnej jako skála. To Rigger Molina je z jinýho těsta, dokáže se rozpálit doběla a vybuchnout, ale přitom je smrtící jako chřestýš.

Jednou u Julesburgu obklíčilo Molinu pět chlapů. Když přestřelka skončila, leželi čtyři z nich na zemi a pátej se držel za ruku, kterou střílel. Molina se z toho dostal po svejch. Je to tuze divokej vlk, nezkrotnej a velkej jako medvěd!“

Roundy se odmlčel a potáhl z dýmky. „Dřív nebo pozdějc si s tebou změří síly, jeden nebo druhej a možná oba.

Pak ti pomáhej pánbůh!“

KAPITOLA 2

Jak Mike naslouchal Roundymu, vzpomněl si, že ho Ben Curry často varoval, aby se nikomu nesvěřoval. Zrada mohla přijít odkudkoliv a kdykoliv, protože i ti nejspolehlivější lidé se rádi pochlubí tím, co vědí. A pokaždé se najde někdo, kdo si dá skleničku přes míru nebo promluví proto, aby si zachránil kůži. Co nikdo neví, nemůže nikdy prozradit.

Ben se zřejmě řídil vlastními slovy, protože Mike neměl až dosud nejmenší tušení, že by mohl žít ještě jiným životem než tím v kaňonu Toadstool. Samozřejmě jednou za čas odjel někam sám, ale předpokládalo se, že je na průzkumu nebo využívá tajné zdroje informací.

Nikdo netušil, jaká akce je čeká příště, dokud Ben Curry nesvolal zasedání kolem velkého stolu ve svém kamenném domě. Při takových příležitostech desku stolu pokrýval plány a mapami. Bylo tam všechno – poloha daného města vzhledem k okolní krajině, možné přístupové a únikové cesty, vnitřní uspořádání banky nebo jiného objektu, který měl být vyloupen, a informace o zaměstnancích a jejich pravděpodobných reakcích na loupež.

Jméno cílového města na mapě nikdy nebylo. Pokud ho někdo z přítomných poznal, musel si to nechat pro sebe, dokud ho nevyslovil sám Curry.

Byly změřeny vzdálenosti a vybrány únikové cesty s možnými alternativami pro případné problémy. Pokud bylo nutné, čekali na cestě čerství koně a první pomoc.

Každá akce se plánovala měsíce předem a konečný rozkaz zazněl až po poslední kontrole, že se něco nečekaně nezměnilo.

Na různých místech byly pro případ potřeby zajištěné ranče a úkryty, z nichž žádný neměl pověst útočiště zločinců.

Muži se o nich dozvěděli až těsně před přepadením a zřídka navštívili jedno místo dvakrát.

Mike Bastian se na plánování minulých akcí podílel mnohem víc, než Roundy tušil. Už několik let spolupracoval s Benem Currym, aby poznal jeho metody.

„Jednoho dne," upozornil ho Ben Curry, „pojedeš s chlapci sám a musíš na to být připravený. Nechci tě posílat do akce často, jenom jednou nebo dvakrát, abys to poznal na vlastní kůži a dokázal ostatním, že na to máš. Ale až opravdu vyjedeš, budeš mít velení a po návratu budeš dělit kořist."

„Smíří se s tím ostatní?"

„To bych jim radil! Přikážu jim to, ale budeš si muset vydobýt vlastní postavení – a bez střílení. Povedeš bandu bez střelby, nebo nejsi ten muž, za kterého tě mám."

Když se Mike ohlédl zpět, viděl, jak pečlivě ho Ben Curry školil, postupně ho učil všemu potřebnému a sledoval, jak to vstřebává. Zároveň ho úmyslně držel stranou od psanců, které jednou povede. Dobře ho znal jen Roundy, který žádný psanec nebyl. Tento starý zálesák ho učil poznávat hory a způsoby indiánů. Oba zkušení muži mu ukázali horské cesty, o nichž nikdo jiný nevěděl. Psanci se z něho ty informace pokusili několikrát dostat, ale on předstíral, že nic neví.

Roundyho slova Mikea znepokojila. Ben Curry, kterého znal, byl velký, drsný, dobrosrdečný chlap, uměl však být i tvrdý a přísný. Ujal se chlapce bez domova, věnoval mu lásku a péči a vychovával ho jako vlastního syna. Přes to všechno Mike Bastian nevěděl, že Ben má rodinu a jiný život než tento. Ben si toto tajemství chránil s maximální pečlivostí a lstivostí.

„Neudělal jsi nic špatnýho," prohlásil Roundy. „Zákon tě nezná a nechce. Seš čistej. Cokoliv jsi věděl o těch mapách a tak podobně, byla jenom hra, kterou s tebou hrál tvůj tatík."

A tak to také v prvních letech bylo. Teprve nedávno si Mike uvědomil, že všechny mapy a plány jsou myšleny smrtelně vážně, a to mu začalo dělat starosti.

„Bena Curryho nikdo nezná," pokračoval Roundy.

„Všechny zatykače, který na něj kdysi dávno byly možná vydaný, jsou už zapomenutý. Už patnáct let nevyjel do akce. Až se rozhodne skončit, prostě zmizí a objeví se někde jinde pod jiným jménem a se svojí rodinou. Bude z něj gentleman v důchodu, kterej vydělal jmění na Západě."

Roundy se na okamžik odmlčel. „Nikdo ho nebude hledat a klidně si někde dožije. Tebe vychoval k tomu, abys pokračoval v tom, co založil."

„A co když nebudu chtít?"

Roundy si ho pátravě prohlédl mazanýma očima. „Tak mu to budeš muset povědět," řekl. „A pěkně do očí."

Mikeu Bastianovi přeběhl mráz po zádech. Postavit se tomu starému muži? Zavrtěl hlavou. „Já ale nevím, jestli to dokážu," řekl.

„To proto, že mu nechceš ublížit? Nebo se prostě bojíš?"

Mike pokrčil rameny. „Asi trochu od obojího. Ale proč bych vlastně nemohl udělat, co po mně chce? Je to vzrušující život."

„Ani nevíš, jak moc," poznamenal Roundy suše. „To poznáš, teprve až povíš Kerbu Perrinovi a Rigu Molinovi, že jsi jejich šéf."

Mike se zasmál. „Dokážu si to představit." Pak jeho úsměv pohasl. „Pomyslel na tohle Ben Curry?"

„To si piš, že jo! Proč myslíš, že tě celý roky nutil cvičit se šestiraňákem?"

Tady, v okolí Vermilion Cliffs, byl jediný svět, který znal. Tohle byla jeho země, ale co leželo mimo ni? Mohl jen hádat.

Prosadí se tam venku? Mohl by se stát hráčem. Uměl hrát poker, faro, kostky, ruletu, to všechno. Domníval se, že by mohl také cejchovat dobytek. Někde za těmito rudými útesy se nacházel jiný svět, kde se muži živili poctivou prací, dřeli celé dny a vraceli se večer domů k manželkám, dětem a rodinnému krbu. Byl to svět, z něhož byl vytržen, svět, který, jak se domníval, znali jeho otec s matkou, o nichž nic nevěděl.

„Roundy? Víš něco o mých rodičích, co byli zač?"

Staroch sklopil zrak. Věděl, že tahle otázka jednoho dne zazní, a už dlouho přemýšlel, jak na ni odpoví. Teď, když ta chvíle nastala, zaváhal.

„Byl jsi v Mesille, když tě Ben našel. Podle toho, co jsem slyšel, zabili tvýho tátu Apači. Počítám, že tvoje máma umřela už předtím, protože jinak by asi byla s tebou, když jsi byl tak malej.“

„Taky už jsem o tom přemýšlel,“ pronesl Mike potichu.

„Nejspíš už umřela předtím.“ Odmlčel se. „Prostě mě pronásleduje zvědavost. Táta, myslím Ben, o tom nikdy nemluví.“

Dorazili ke koním pasoucím se v osikovém háji. Roundy promluvil: „Radši bys měl myslet na budoucnost, ne na minulost. Promysli si, co povíš Benovi, až ti řekne, že máš vyjet poprvé s chlapci.“

Roundy hleděl za Mikem, který kráčel ke koním. Nikdy neměl syna, nebo aspoň o žádném nevěděl. Celá léta však pracoval s Mikem Bastianem, vedl ho, učil, rozmlouval s ním. Strávil s ním víc času než mnozí otcové se svými syny a to nejen proto, že to byla jeho práce.

Teď byl vylekaný, musel si to přiznat. Měl pro to více než jeden důvod, protože Ben Curry udělal chybu.

Roundy se o tom doslechl až poté, co se to stalo. Obvykle se účastnil plánování, seděl v koutě a málokdy něco poznamenal, ale v tomto případě byl v horách s Mikem.

Když byli sami, promluvil si s Benem na rovinu. „Mora?

Ty ses snad zbláznil!“

Ben Curry se zastavil uprostřed místnosti. „O co jde?

Proč?“

Roundy s ním nikdy takhle nemluvil a Bena to polekalo.

Vytřeštil na starocha oči. „Co se stalo?“

„Tys poslal chlapce do Mory. To je město Tyrela Sacketta.“

„Koho?“

„Bene, seš tady v horách zalezlej už moc dlouho. Už neposloucháš, o čem se mluví. Tyrel Sackett je ten pistolník, co se zúčastnil války o půdu. Je to ďábel.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Mimochodem,“ dodal, „byl v Santa Fé. Ověřil jsem si to.“

„A co až se vrátí domů?“

„To už budou chlapci dávno daleko odtamtud.“

„Bene, ty ho neznáš. Tohle on nestrpí. Nevzdá to, dokud nezjistí kdo, jak a proč. Já ho znám.“

Ben pokrčil rameny. „Už je pozdě. Kromě toho všechny stopy jsou pryč. Smyl je déšť a mládenci to zvládli hladce.

Tentokrát to dělalo šedesát tisíc. Většina městskejch úspor najeden zátah.“

Roundy už mlčel, ale v následujících týdnech jeho obavy narůstaly. Mike měl brzy vyrazit do akce a situace v zemi se přiostřovala. Bylo to dost zlé i bez hněvu Tyrela Sacketta, mistra ve sledování a pronásledování.

Několik měsíců nato Ben poznamenal: „Co jsem ti říkal?

Ta věc v Moře nám prošla.“

Roundy, který dřepěl na patách u krbu, vzhlédl od hrnku s kávou. „Neuplynul ještě ani rok. Můžeš se vsadit, že Sackett nezapomněl.“

Zhruba ve chvíli, kdy to říkal, asi šest set padesát kilometrů na východ od nich, zastavil vlak v pískem zavátém městečku ve východním Coloradu u nádraží, které tvořil jediný nákladní vagón.

Z vlaku vystoupil jediný cestující, vysoký mladík v černém obleku. Zůstal stát a díval se, jak vlak odjíždí.

Borden Chantry si všiml, že vlak zastavuje, což bylo neobvyklé, a vyhlédl z okna.

Potýkal se právě s účetnictvím, což byla práce, kterou nesnášel, ale daňoví poplatníci chtěli vědět, kam šel každičký dolar, a on jako městský maršál musel mít všechno zaznamenané do posledního centu utraceného za stravu pro vězně.

Uviděl vystupovat osamělého muže a vstal. „Matko,“ oslovil svou ženu Bess, „prostři ještě pro jednoho. Budeme mít společnost. Tím vlakem přijel Tyrel Sackett.“

KAPITOLA 3

Když bylo sklizeno ze stolu, dolil jim Borden Chantry hrnky s kávou. Otočil si židli opěradlem ke stolu, obkročmo se na ni posadil a položil svá mohutná předloktí na opěradlo.

„Vypravil ses hodně daleko od Mory," poznamenal.

„Je tam klid a mám dobrého zástupce. Napadlo mě, že zajedu sem a trochu si promluvíme."

Borden usrkl kávy a čekal.

„Slyšel jsi někdy od Daveu Cookovi?"

„To je policista z Denveru, že jo?" Borden se odmlčel.

„Manželka mi říká, že nemám říkat ,že jo, ale já na to furt zapomínám."

„To nevadí. Jo, je z Denveru. Napadlo ho zorganizovat všechny ochránce zákona, abychom mohli spolupracovat.

Sám víš, jak to chodí – ty dohlížíš na pořádek ve svém městě a já ve svém. Když tady chlap někoho zabije, proč bych se měl starat o to, že mu v Moře nic nehrozí?

No, Dave si myslí, že bychom měli táhnout zajeden provaz," vysvětlil.

„Jsem pro."

„Asi před rokem došlo v Moře k přepadení. Sice šlo jenom o obchod, ale místní tam měli uložené peníze. V trezoru bylo dobrých šedesát tisíc dolarů. Já byl zrovna mimo město," dodal.

„Vybrali si dobrou chvíli," poznamenal Chantry.

„Asi jo. Až moc dobrou. Šedesát tisíc v sejfu a šerif mimo město. Snadná loupež, hlavně proto, že ten vzkaz, který mě dostal do Santa Fé, byl podvrh."

„Někdo ho zfalšoval?"

„Ne, a to je na tom zajímavé. Byla to zpráva od mého bratra Orrina a stálo v ní jen: Potřebuju tě. Když Sackett dostane podobný vzkaz, vyrazí pochopitelně hned na cestu. Problém byl v tom, že ten lístek napsal Orrin své ženě o pár let dřív.

Takže je otázka, jak někdo ten vzkaz získal a kde celou tu dobu byl.

Orrin ho skutečně napsal. Dobře se na něj pamatoval, protože tehdy procházel těžkými časy, ale už ho pak nikdy neviděl.“ Tyrel se odmlčel. „Zdá se mi, že ten někdo byl pořádně předvídavý. Nějak k té zprávě přišel a schoval si ji na den, kdy ji bude potřebovat.“

„To se mi nějak nezdá. Jak by někdo mohl vědět tolik let dopředu, že se mu ten kousek papíru bude hodit?“

„Zamysli se nad tím, Borde. Ten vzkaz nic nevysvětloval a nebylo na něm datum, takže tomu darebákovi mohl připadat užitečný a založil si ho.“

„A pak vyloupil tvoji banku.“

„Přesně tak. Znamená to, že někdo dva roky předtím usoudil, že by ta zpráva mohla být užitečná, a ten někdo byl už tenkrát zloděj.“

Sackett postavil hrnek na stůl. „Popíšu ti, jak to proběhlo.

Bylo poledne a všichni seděli doma u oběda. Ulice byly prázdné, v obchodě jen jeden muž, a pak se najednou objevili tři další. Svázali majitele krámu a dali mu roubík.

Potom vybrali peníze z trezoru, který se přes den jen málokdy zamykal, a přes výlohu stáhli roletu. Nakonec odešli zadním vchodem.

Asi dvě hodiny nato přišel k obchodu jeden místní člověk, našel ho zamčený a zase odešel. O něco později se objevil další, ale ten ho obešel k zadním dveřím. Došel mu tabák a byl rozhodnutý, že se bez něj neobejde.

Zadní dveře byly zavřené. Když na ně zabušil, otevřely se a on uslyšel uvnitř nějaké podezřelé zvuky. Šel dál a našel svázaného prodavače a prázdný sejf.“

„Nějaký popis?“

„Tři mladší muži střední postavy, jeden z nich měl na sobě puntíkovanou košili. Prodavač řekl, že jednali rychle, přesně věděli, kde jsou peníze, a nezdrželi se v krámě déle než tři minuty.

Nepronesli mezi sebou jediné slovo, jenom varovali prodavače, aby byl zticha, jestli chce přežít.“

„Nikdo je neviděl přijíždět ani odjíždět?“

„Jenom jeden kluk, co si hrál na dvorku. Uviděl chlapa na koni, který držel otěže tří dalších. Pak spatřil z vedlejší uličky vycházet tři muže, kteří nasedli, počkali na dalšího jezdce, co přijel z hlavní ulice, a společně všichni odjeli.

Tomu klukovi bylo devět, ale měl pod čepicí. Zapamatoval si jednoho z těch koní. Byl to vraník s bílými punčoškami na třech nohách a bílou skvrnou na zadku.“

Borden Chantry opatrně postavil hrnek. Pak se podíval přes stůl na Tyrela Sacketta. „Co jsi to říkal?“

„Popsal jsem jednoho koně.“

„Jednoho takového mám.“

Sackett pokýval hlavou. „Já vím. Viděl jsem ho, když jsem sem přijel poté, co zabili Joea. Je to moc pěkné zvíře.“

Borden Chantry se znovu chopil hrnku. Káva mu už vychladla, tak si došel ke kamnům pro konvici. Dolil Sackettovi a pak sobě. Vrátil konvici na plotnu a posadil se obkročmo na židli. „Sackette,“ pronesl pomalu, „možná jsme na něco přišli. Zajdeme do ohrady a podíváme se na vypálený značky. Chantry chvilku mlčel. „Nikdy jsem o tuhle práci vlastně nestál, ale když mi ji nabídli, souhlasil jsem, protože jsem ji potřeboval. Nejsem žádnej detektiv a maršálem jsem se stal jenom proto, že si to lidi z města přáli. Jako rančer jsem zkrachoval, Sackette. Dostalo mě sucho, zloději dobytka a špatný ceny na trhu, a když jsem byl v koncích, lidi mi nabídli, abych dělal maršála. Snažím se, jak umím.“

„Vyřešil jsi vraždu mého bratra, Joe.“

„No, tak trochu. Bylo to něco jako hledat zaběhlej dobytek, kterej ví, kde je nejlepší pastva, kde by mohla být voda a kde se dá schovat před hloupým honákem. Šlo jen o to, dát si dohromady dvě a dvě.“

„Jako v tomhle případě.“

„Tak nějak. Pracoval jsi na tom?“

„Hodně jsem toho najezdil a napřemýšlel se. Připadal jsem si, jako bych posbíral karty ze stolu, znovu je promíchal a rozložil po stole lícem nahoru, abych se podíval, jak vypadají.

Jenže v tomhle případě to nebyly žádné karty, ale články v novinách.“

Tyrel Sackett sáhl do náprsní kapsy, vytáhl tři výstřižky a rozprostřel je před Chantrym.

Ve všech článcích se pojednávalo o loupežných přepadeních, k nimž došlo v rozpětí dvou let. Všechna proběhla v tichosti, bez střílení a beze stop. Lupiči se objevili a zase zmizeli. Jeden případ byl v Montaně, jeden ve Washingtonu a jeden v Texasu.

„Dost daleko od sebe,“ poznamenal Chantry. „Jen v Montaně se podařilo zorganizovat pronásledování, ale banditi si vyměnili koně za čerstvý a zmizeli.“

„Měli připravený koně,“ podotkl Chantry.

„Ten rančer tvrdil, že ne. Ty koně měl v ohradě pro případ nouze, kdyby třeba musel jet pro doktora nebo tak něco.“

„A někdo to věděl.“

Chátry přelétl pohledem popisy pachatelů. Podobali se jeden druhému až na vysokého hubeného muže s kloboukem s úzkou krempou na hlavě.

„Jednoho z těch mužů v bance popsali jako ‚divnýho chlápka‘.“

„Myslím, že tak vypadal schválně,“ řekl Sackett. „Nejspíš tam byl od toho, aby si ho lidi všimli, stejně jako ten lupič v puntíkované košili v Moře.“

„Chceš tvrdit, že tam chtěli mít někoho, koho svědci dokážou popsat?“ podivil se Chantry.

„Ber to takhle. Když se loupež odehraje v několika minutách, soustředíš se jenom na to, co tě nějak upoutá. Až tě pak požádají, abys zločince popsal, vybavíš si puntíkovanou košili nebo vysokého chlápka s kloboukem s úzkou krempou. Vidíš jenom to nejvýraznější a ostatní ignoruješ.

Nezmůžeš se na žádný pořádný popis, nevzpomeneš si, jak vypadali ti ostatní. Díváš se jenom minutu nebo dvě, takže vidíš jenom to, co se nějak liší od zbytku.“

Chantry si prohrábl rukou vlasy. „Sackette, až doteď jsem přemýšlel, jestli náhodou neblázním.“ Vstal, došel ke kredenci a vyndal ze zásuvky několik listů papíru. „Vypadá to, jako bychom se my dva snažili hodit laso na stejný tele.“

Posadil se a rozložil papíry po stole. Byly to plakáty s popisy hledaných osob, dopisy a výstřižky z novin.

„Bylo jich devět,“ oznámil. „V Kansasu, Arkansasu, Wyomingu, Kalifornii, Texasu a Idahu. V Kalifornii byly loupeže dvě, v Texasu tři. K sedmi z nich došlo během čtyř posledních let, k ostatním dřív. Ani jeden dopadený, žádnej slušnej popis ani stopa.

Dokonce si ani nikdo nevšiml, že by se před přepadením po městě potloukali cizí lidi. Ve čtyřech případech pachatelé unikli, aniž by je někdo spatřil.“

Chantry zvedl z hromádky listin plakát o hledaných osobách:

„Ale podívej se na tohle: Čtyři banditi, jeden popsán jako vysoký muž s mexickým sombrerem.“

„Stejný člověk s jiným kloboukem?“

„Proč ne?“

Sackett dopil kávu. „Na celém Západě ta přepadení proběhla stejně, lupiči hladce uprchli a nikdo nic neviděl.“

Borden Chantry pokývl směrem ke svazku papírů. „Dvě z těch zpráv mi přišly poštou ve stejnej den a zdá se, že je tam určitá podobnost. Porovnával jsem je a vzpomněl jsem si na ten plakát o hledanejch osobách. Od tý doby to všechno sbírám a začal jsem se zajímat i o noviny. Prošel jsem si starý čísla z Denveru a Cheyenne, takže jsem získal docela slušnej přehled.“

Chantry vstal, došel ke kamnům, otevřel je, pohlédl na oheň a přihodil pár klacků, dost na to, aby káva zůstala horká.

„Jsem rád, že ses tady zastavil, Sackette. Teď musíme trochu zapřemýšlet.“

„Začneme s tím tvým koněm.“

„Snad mě nepodezíráš?“

Sackett se usmál. „Podezírám každého, ale mám svou teorii.

Co kdybys mi pověděl, jak jsi k němu přišel?“

„Přišel čas shánění dobytka a už bylo docela pozdě.

Práce se zdržela a měli jsme špatnej začátek, takže jsme dřeli jako barevný, když k našemu proviantnímu vozu přijel chlápek, kterej vedl pět koní.

Zeptal se kuchaře, jestli by se mohl najíst, a my ho samozřejmě nakrmili. Zhruba tou dobou jsem se tam zastavil na kafe a on poznamenal, že máme málo lidí. Souhlasil jsem a dodal, že máme taky málo koní.

Chvilku jen seděl a zamyšleně přežvykoval. Pak mávl rukou ke svému malému stádu. ‚Mám pět koní a rád vám je půjčím. Všichni jsou dobrý na práci s dobytkem. Jenom chci, abyste je, až skončíte, nechali v ohradě nedaleko vašeho domu, kde bych si je mohl vyzvednout, až pojedu zpátky. A držte je pohromadě.‘ Pak vstal, vyklepal lógr z hrnku do trávy a zamířil ke svému koni. ‚Kdy se vrátíte?‘ zeptal jsem se ho a on odpověděl, že cestuje na pobřeží a ukáže se u nás za půl roku, možná za rok, ale že si nemáme dělat starosti. Vrátí se. Obrátil koně a dodal: ‚Zacházejte s nima slušně. Jsou to dobrý zvířata.‘ A pak odjel.

Ty koně nám hodně pomohli, takže když jsme dokončili shánění, udělal jsem, jak řekl, jenom jednou za čas jsem si jedno z těch zvířat vzal a dojel na něm do města, jako na tom vraníkovi.

To, co se stalo, nebylo nijak neobvyklý a já o tom nepřemýšlel až do chvíle, kdy ze mě udělali městskýho maršála.

Když jsem uklízel svůj stůl v kanceláři, padnul jsem na tenhle plakát s nabízenou odměnou. Vypadá to, že pár dní předtím došlo na východ odtud k přepadení.

Noviny u nás tenkrát nevycházely, já měl co dělat, abych se rozkoukal v novým úřadu a nikdo se o tom přepadení přede mnou nezmínil.

Údajně se ho zúčastnily čtyři nebo pět chlapů. Nikdo to zřejmě nevěděl přesně. No, založil jsem ten papír k ostatním a už jsem na to nemyslel, ale pak jsem se vypravil sehnat nějakej svůj dobytek, abych ho prodal a zaplatil účty, a přitom jsem si všimnul, že těch pět koní zmizelo a místo nich jsou tam jiný.

Bylo jich taky pět, dobrý zvířata, ale vypadali, jako by je někdo nedávno pořádně prohnal. V tu chvíli mi to do sebe začalo zapadat.“

V kamnech to praskalo a tichou místnostní se rozléhalo tikání hodin. Ani jeden z mužů chvíli nepromluvil.

„Chytré," ozval se nakonec Sackett. „Ten, co to vymyslel, má pod čepicí."

„Jak mohli uhodnout, že se z chudýho rančera, jako jsem byl já, stane maršál?" podivil se Chantry.

Sackett odpověděl: „Naplánovali to hodně dopředu, stejně jako to s tím vzkazem od Orrina." Ukázal na papíry.

„Takže došlo k nejmíň dvanácti přepadením a nikdo nic neví?"

„Rád bych věděl, jak dlouho už to trvá."

Sackett pokrčil rameny. „Kdo ví? A o kolika dalších loupežích asi nemáme žádný záznam? Myslím, že to je jenom špička ledovce. Jsme jenom dva chlapi ze dvou zapadákovů."

Poklepal prstem na svazek listin. „Ve srovnání s tímhle vypadají Jamesovi chlapci jako žabaři."

„Však to taky byli žabaři," usoudil Chantry. „Dělali si moc velkou reklamu. Všichni vědí, co byli zač, a zabili bezdůvodně moc lidí, jako třeba toho školáka, co před nima přeběhnul ulici."

„Těmhle lumpům to celá léta procházelo," poznamenal Sackett, „ale když si vybrali tebe, aby ses jim postaral o koně, udělali chybu. A taková stačí jedna."

„Co uděláme teď?"

Sackett ukázal na papíry. „Pořádně si to všechno pročteme a zjistíme, co mají jednotlivá přepadení společného.

Budeme hledat věci, jako byl třeba ten vysoký muž ve zvláštním klobouku. A sepíšeme si místa, kde k přepadením došlo. Pomůže nám, když zjistíme, jestli v tom nebyl nějaký systém."

„Jedno už víme," řekl Chantry.

„A co?"

„Ani k jedné z loupeží nedošlo v Utahu."

KAPITOLA 4

Borden Chantry se postavil, chvilku zamyšleně stál, pak došel k velkému křeslu potaženému kůží a usadil se v něm.

„Myslíš, že to jsou mormoni?“

„Ne,“ odmítl tu úvahu Sackett. „To si nemyslím. Většina mormonů, které znám, jsou poctiví lidé, i když v každém koši se najde jedno shnilé jablko.

Ale podívej se na to takhle: v jihovýchodním Utahu a sousedních částech Colorada, Arizony a Nového Mexika jsou tisíce čtverečních kilometrů drsné, divoké krajiny.

Zdá se, že ta banda pracuje po celém Západě, tak proč ne v Utahu? Odhadoval bych, že si nechtějí dělat problémy na svém vlastním prahu.“

Poklepal na výstřižky. „Podívej se sem, jedna loupež v Montaně a den nato v Texasu. To znamená, že pokud uvažujeme správně, má jeden vůdce víc než jednu tlupu chlapů. Já bych to odhadoval na pět nebo šest a ten jejich šéf musí být hodně tvrdý a chytrý, aby je dokázal udržet na uzdě. Až dosud jsme té bandě nedokázali připsat ani jedno zabití a nikoho z nich se nepodařilo chytit.“

Chantry pohlédl na muže u stolu. Jako každý jiný o něm slyšel hodně historek. Tyrel Sackett byl známý jako jeden z nejnebezpečnějších pistolníků na Západě, tichý mladík, který pocházel z Tennessee a nikdy nestál o problémy, ale ani se jim nevyhýbal. Chantry se s Tyrelem seznámil, když vyšetřoval vraždu jeho bratra Joea, a nikdy z něj neměl dobrý pocit. O takové muže, i sebedbalejší zákona, ve svém městě nestál. Nějakým způsobem přitahovali trable.

On sám si nikdy nezískal pověst dobrého střelce, přestože byl ve svém nitru přesvědčený, že by si s těmi nejlepšími z nich dokázal poradit. Nestál o to být strážcem pořádku, přijal tu práci jen proto, že potřeboval peníze.

Udržet klid v malém městě na Západě nebylo zase tak těžké. Většina kovbojů, kteří se do města přijížděli opít, byli muži, se kterými pracoval. Pár jich dřív dělalo pro něho a někteří sháněli dobytek po jeho boku, takže si nechali říct, když jim poradil, aby se šli vyspat z opice.

Až dosud byl úspěšný, ale nijak se nesnažil stát se dobrým ochráncem zákona. Dalo se o něm říct, že je schopný, ale jen do jisté míry. Práce, o které mluvil Sackett, byla nad jeho schopnosti, a také mu to řekl.

Sackett mu věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů.

„Jsi lepší, než si myslíš.“ Poklepal na papíry na stole.

„Všiml sis tohohle a pochopil jsi, že tam není něco v pořádku.

Máš pro tuhle práci ten správný instinkt, Borde, ať tomu věříš nebo ne.“

Znovu poklepal na papíry. „Víš, co tady máme? Něco, čemu by nikdo nevěřil. Přepadení se dopouštějí místní bandy, kovbojové, co potřebují peníze na kořalku a tak podobně. Ve své podstatě jsou to lidé, které není možné zorganizovat. Odhadoval bych, že tahle parta provedla v posledních čtyřech letech přes stovku přepadení a loupeží a ze všech hladce vyvázla.

Musejí mít někoho, kdo obhlédne jejich cíl, kdo musí naplánovat únikovou cestu a postará se, aby měli čerstvé koně na místech, kde je budou potřebovat.“

„Já ti nevím.“ Chantry potřásl hlavou. „Jednou se jim něco musí zvrtnout.“

Sackett vytáhl peněženku a vyndal z ní novinový ústřižek.

„Nějaké problémy už měli. Podívej se na tohle.“

PODEZŘELÝ ZATČENÝ V CARSONU

Muž, který udal jméno Dan Cable, byl zatčen včera v noci v Jenningsových stájích. Ve svém držení měl vak obsahující 12 500 dolarů v nově ražených zlatých mincích.

Tvrdil, že prodal stádo dobytka.

Před třemi dny byla vyloupena banka v Rapid City, v níž bylo ukradeno 35 000 dolarů v nových zlatých mincích.

Cable byl zadržen kvůli výslechu.

„A co má být?“

„Druhý den ráno byla cela prázdná. Zmizel se zlatem i s koněm. Nikdo neví, jak se mu to povedlo.“

„Zasáhli rychle,“ řekl Chantry zamyšleně. „Museli mít někoho poblíž.“

„V Carsonu neměli žalářníka a vězení bylo malé. Stejným klíčem se otevíraly dveře do cely i vnější vchod.

Když ho tam nechali takhle samotného, mohl to zvládnout sám.“

„A co to zlato?“

„Nechali ho v zásuvce stolu ve vězení. Dveře byly zamčené a zdálo se to bezpečné. V Carsonu neměli žádné problémy a banka byla zavřená, tak za sebou maršál prostě zamkl a odešel.

Carson je teď klidné město, proto tam oba saloony zavírají o půlnoci. Pak už jsou ulice prázdné. Cable prostě nějak odemkl dveře, vloupal se do stolu, odemkl vnější vchod, došel do stájí, osedlal svého koně a odjel.“

„No to mě podrž.“

Rozmlouvali až do noci, pečlivě prosévali všechno, co věděli, a pročítali plakáty se stíhanými osobami, novinové výstřižky a několik málo dopisů od jiných strážců zákona a bankéřů.

„Možná,“ usoudil Chantry nakonec, „bychom raději měli myslet dopředu. Kdybychom si vytipovali pár pravděpodobnejch míst, mohli bychom si na ně počíhat.“

„To už mě taky napadlo. Problém je v tom, že možností je příliš mnoho. Ale samozřejmě se někde pokusí o něco velkého.“

„Přepadení dostavníků můžeme vyloučit," plánoval Chantry, „protože když vezou cennej náklad, hlídaje chlap s brokovnicí. Ten se většinou jen tak nevzdá a v přestřelce by někdo mohl padnout."

Tyrel sáhl po konvici a dolil si kávu. „Uvažuju o tom, co jsi říkal, že bychom seje mohli pokusit předběhnout." Odmlčel se. „A co třeba tady, ve tvém městě?"

Chantry zavrtěl hlavou. „Problém je v tom, že tady nikdo nemá velký peníze. Nikdo –" Zarazil se a pomalu se napřímil.

„Jo," zamumlal, „možná by to šlo. Možná."

Chantry se podíval na Sacketta a na stůl. „Slyšel jsi o tom obchodu?"

„Jestli jsem o něm slyšel? Mluví se o něm všude. Starý Merlin skoupil krávy ode všech v okolí a zaplatil směnkami.

Merlin jezdí s partou pistolníků a nikdo se mu neodvážil vzdorovat, takže odehnal polovinu dobytka z okresu.

Asi před rokem nebo tak nějak prohlásil mladý Johnny Merlin, že se vrátí a směnky, které měly hodnotu sta tisíce dolarů, proplatí. Jeho otec byl možná podvodník, ale mladý Johnny se chtěl zachovat správně.

Příští měsíc dorazí Johnny do města a přiveze s sebou sto tisíc ve zlatě."

„Návnada do pasti," poznamenal Chantry. Vzhlédl.

„Sedm tisíc dolarů z tý částky bych měl dostat já. Nechtěl bych, aby do toho něco vlezlo."

„Dobře," řekl Tyrel tiše, „jen mezi námi dvěma. Zdá se, že ta banda má dobré informace, takže o tom nemluv s nikým, kdo neudrží jazyk za zuby. Necháme si to pro sebe.

Máš dobrého zástupce, ale ani jemu se s tím až do poslední chvíle nesvěřuj. Taky si s sebou přivezu jednoho chlapa a budeme čekat."

„Doufám, že se o to alespoň pokusí," pronesl Chantry zachmuřeně.

„Pokusí, Borde. Vsadím se, že ano. Pořád máš na pastvině jejich koně?"

„Mám."

„Takže přijdou, Borde. A tentokrát je čeká překvapení."

V masivním kamenném domě na nejvyšším místě kaňonu Toadstool opřel Ben Curry své mohutné tělo o opěradlo židle a zamračeně se zahleděl do údolí pod sebou. Dveře byly otevřené a den příjemný, ale Ben se moc dobře necítil.

Jeho velký obličej byl bezvýrazný a hladký jako kámen, z něhož byl dům postaven, ale kštice vlasů nad lví tváří už zešedla. Ani tak krásné jaro mu nedokázalo rozproudit krev v žilách a bylo to už dávno, kdy se naposledy zúčastnil některé z akcí, které tak lstivě plánoval. Bylo načase odejít do ústraní.

Ale na muže, který po celý život dělal rychlá a přesná rozhodnutí, byl teď překvapivě nejistý. Po šest let vládl tomuto koutu hor a pouště. Dvacet let byl psancem a z toho patnáct let velel tlupě banditů, která se časem rozrostla na jakési impérium.

Před šesti lety se odstěhoval do této odlehlé krajiny a vybudoval útočiště, z něhož organizoval své lidi. Na jihu se táhl coloradský Grand Canyon, jenž bránil přístupu z toho směru. Na východě, severu a západě se rozkládala divočina, jenž byla prakticky neproniknutelná, pokud člověk neznal tajné stezky.

Pouze u Lee's Feny se nacházel známý brod přes řeku Colorado a o kus dál se nacházel nepříliš používaný Přechod otců. Obě místa byla ve dne v noci střežená.

Existoval ještě jeden přechod zcela jiného druhu, o němž věděl jen Ben sám. Bylo to jeho eso v rukávu.

Jeden zákon tlupy nebyl nikdy porušen. V kraji mormonů na severu nesmělo docházet k žádným nezákonným aktivitám. Mormony a indiány nechávali bandité na pokoji, a pokud se přímo nepřátelili, vzájemně se tolerovali.

Obě skupiny si nechávaly pro sebe to, co věděly nebo tušily.

V tom odlehlém kraji žilo jen několik rančerů a ti nakupovali v obchodech provozovaných psanci. Nedaleko od domova si tak mohli koupit zásoby za nižší ceny než kdekoliv jinde. Obchodní stanice sloužily také jako zdroje informací. Nikdo cizí nemohl projít tou oblastí nepozorován – obvykle se zastavil v obchodě a jeho přítomnost byla okamžitě hlášena Benovi Currymu.

Ben Curry se ještě nerozhodl, co udělá s Kerbem Perrinem.

Psanec byl čím dál netrpělivější, uvědomoval si, že Curry stárne, a toužil po moci související s postavením vůdce. Jak bude reagovat, až na Benovo místo nastoupí Mike Bastian?

No, pomyslel si Curry pevně, to bude Mikeův problém.

K tomuhle byl vychován.

Starý Ben byl hlavní býk ve stádu a Perrin si na něho netroufal, ale co udělá, až přijde cizí mladý býk, kterého bude muset poslouchat? Muž, jenž si nevysloužil ostruhy na stezce psanců?

Proto Ben pro Mikea poslal. Nadešel čas, aby se Mike vydal do první akce. Bude to velký, náhlý a dramatický úder, při kterém však nebude celkem co pokazit. Jestli všechno proběhne hladce, bude to mít na celou tlupu velice povzbuzující účinky.

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře. Ben Curry ho dobře poznal. Napřímil se na židli a vykřikl: „Dále!“

Díval se, jak Perrin vchází dovnitř a zavírá za sebou dveře a míří k němu rychlými, nervózními kroky. Očima přitom těkal po místnosti, aby se přesvědčil, že jsou sami.

„Veliteli, chlapci jsou neklidný. Je jaro a většina z nich je švorc. Chystáte něco?“

„Pár věcí. Jo, je načase, aby se trochu protáhli.“ Odmlčel se. „Už se všichni vrátili?“

„Většina z nich. Jak určitě víte, některý ani neodešli.“

„Mám jednu nebo dvě akce, které nebudou nijak snadné.

Chci, aby si kluk jednu zkusil.“

„Opravdu?“ Perrin netajil své znechucení. „Chcete říct, že pojede s námi?“

„Nechám ho, aby tomu velel. Od začátku do konce. Prospěje mu to.“

Kerb Perrin se to pokusil vstřebat. Poprvé se nad Mikem Bastianem vážně zamyslel. Až doteď byl jeho jediným konkurentem na uvolněné místo vůdce Molina. Moc Bastiana neznal, vídal hojen přijíždět do tábora a zase odjíždět.

Věděl o něm, že hodně loví, tráví čas ve společnosti Roundyho a občas se účastní plánování akcí. Z nějakého důvodu ho však nikdy nepovažoval za kandidáta na šéfa bandy.

Perrin si už zvykl, že ho čekají problémy s Rigem Molinou, ale s Bastianem? Byl to Curryho adoptivní syn, ale – Projela jím vlna palčivého vzteku. Musel se hodně přemáhat, aby mluvil klidně. „Myslíte, že je to rozumný? Co si chlapi pomyslí o tom, že jim velí nějakej zelenáč?“

„On ví, co má dělat, a mládenci zjistí, že je stejně schopný jako oni. Tohle bude velká a náročná akce.“

„Kdo se jí zúčastní?“ zeptal se Kerb. „A o co půjde?“

„Třeba ho nechám, aby si muže vybral sám. Bude to pro něj dobrý trénink. A práce? Ještě jsem se nerozhodl.

Možná ten transport zlata nebo jedna věc ve východním Coloradu, o které už nějakou dobu přemýšlím.“

Transport zlata? To měla být podle Kerbova názoru jeho práce. To on ho objevil, nahlásil a vypátral většinu podrobností.

Byla to akce, kterou chtěl pro sebe. Šlo o převoz zlata z dolů vysoko v horách, skutečné bohatství, které se mělo dopravit k železnici na hřbetech mul.

Když před několika měsíci předložil plán Currymu, dočkal se zamítnutí. Doporučoval zabít všechny muže z doprovodu a beze svědků je na místě pohřbít. Zásilka zlata by prostě zmizela ze světa. A on věděl, že by to dokázal.

„Moc krvavé,“ namítl Curry. „Začínáš už myslet jako Molina.“

„Mrtví nemluví,“ trval Perrin na svém.

Ben Curry souhlasně přikývl. „Oni ne, ale jejich rodiny ano. Takováhle věc lidi probere, vzbudí jejich zvědavost.

Pokaždé, když je někdo zabit, touží jeho blízcí po pomstě či po spravedlnosti, ať už tomu říkají jakkoliv. A když zmizí zlato, začne ho hledat celá země.“

Curry zamyšleně zabubnoval prsty na stůl. „Ne, řekl nakonec, „tohle neuděláme. Takhle ne.“

Už když to Curry říkal, přemýšlel o tom, jaký by mělo na muže dopad, kdyby ten úkol zvládl Bastian. Perrin byl příliš krvelačný. Bastian takové sklony neměl a navíc by nejspíš dokázal vymyslet plán.

Mnozí z mužů Bastiana trochu znali. Někteří ho pomáhali učit různým důležitým dovednostem. Ti starší z nich byli na Mikea pyšní,

jako by byl jejich syn. Kdyby tuhle práci zvládl, získal by své místo v bandě. Ale co s Perrinem?

Teď, po dlouhé době, opět uvazoval o tom, že by tu práci Bastianovi svěřil. Byla to velká akce, největší za několik uplynulých let.

V Perrinovi kypěl vztek. Curry na tohle neměl právo!

Ten transport zlata objevil on, to on vypátral všechny podrobnosti, a co se týkalo zabíjení, nebyl vůbec tak přecitlivělý jako Curry. A teď by ho ten kluk měl odsunout na vedlejší kolej! Curry jim ho chce takhle vnutit!

Hněv polevil a na jeho místo nastoupilo odhodlání. Bylo načase, aby začal jednat na vlastní pěst. Příliš dlouho dělal všechno, co mu ten staroch poručil. Jestli Curry chce, aby si ten kluk poradil se zásilkou zlata, on se postará o tu druhou práci, ať se to Currymu bude líbit nebo ne. Navíc Curryho trumfne, protože akci naplánuje bez něho. Jestli má dojít k souboji o vůdcovství, ať začne takhle.

„On ten úkol zvládne," řekl Curry. „Je k tomu vycvičenej a odhodlanej. Mládenci by nemohli být v lepších rukách."

Kerb Perrin odešel z kamenného domu naplněný planoucí záští, ale také s pocitem zlověstného triumfu. Po letech plnění rozkazů se postaví na vlastní nohy. K čertu s Benem Currym! Však on mu ukáže! Ukáže všem, zač je toho loket!

V hlavě mu však zněl také slabý hlas strachu. Jak na to bude Ben Curry reagovat?

Při tom pomyšlení se mu sevřel žaludek. Už zažil Curryho chladný vztek a viděl ho použít zbraň.

On sám byl rychlý, ale mohl se rychlostí a přesností rovnat Benovi Currymu?

Perrin o tom v hloubi duše pochyboval. Rychle ty pochybnosti setřásl. Však on ho porazí. Věděl, že to dokáže.

Ale možná to ani nebude nutné. Půjde to i jinak.

Jedno věděl jistě. Bude muset s Benem Currym něco udělat, a to brzy.

KAPITOLA 5

Mike Bastian stál před Curryho stolem. Oba muži se na sebe dívali.

Ben Curry byl mohutný a silný jako medvěd.

Oči měl chladné a pátravé, ale byla v nich i laskavost. Tohle byl syn, jakého si vždycky přál, vysoký, štíhlý a urostlý, dítě Západu, které vyrostlo v muže. Uměl všechno, co bylo třeba znát v divočině, znal všechny nepoctivé triky, dokázal zacházet se zbraní, ale byl vzdělaný natolik, že se mohl uplatnit v jakékoliv společnosti.

„Vezmi si čtyři chlapy a sám si to místo obhlédni, Mikeu," řekl Ben Curry. „Chci, abys to naplánoval sám. Transport zlata vyrazí od dolů dvacátého. Bude ho tvořit pět vozů, které povezou zlato za zhruba pět set tisíc dolarů.

V několika posledních letech jsme tu trasu třikrát prohlédli, takže tam musíš jen zajet a přesvědčit se, že se nic nezměnilo.

Snažte se, aby vás nikdo neviděl. Nevyptávejte a nepotloukejte se nikde mezi lidmi. Když budete s někým mluvit, zeptejte se ho, jak daleko je to do Prescottu, ať si myslí, že jenom projíždíte.

Až odvedeš tuhle práci, předám ti otěže a stáhnu se do ústraní. Převezmeš velení. Víš, že to mám už několik let v úmyslu.

Dělám tuhle práci už moc dlouho a chci si užít pár let klidného života. Tahle tlupa potřebuje pevnou ruku. Myslíš, že ji zvládneš?"

„Řekl bych, že ano."

„Taky si myslím. Dávej si pozor na Perrina. Je kluzký jako had. Rigger je nebezpečný, ale jedná otevřeně. Perrin je zákeřný. U mě s tím ale nikdy nepochodil, protože jsem byl vždycky krok před ním a pořád jsem!"

Curry zmkl a pohlédl oknem na vzdálené vrcholky hor u San Franciska.

„Mikeu," řekl tiše, „posaď se. Je načase, abychom si my dva promluvili. Třeba jsem udělal chybu, když jsem tě vychovával, aby se z tebe stal psanec.

Nevím jistě, co je dobré a co špatné, a abych řekl pravdu, nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Když jsem přišel na Západ, byl to nelítostný svět, a kdo chtěl přežít, musel mít ostré zuby. Párkrát jsem byl pořádně bit. Dobytkáři mě vystrnadili z prvního ranče, který jsem založil, a zabili mi sestru.

Když jsem zbohatl v dolech, přišli nějací chlapi a všechno mi sebrali. Udělali to podle zákona, ale nebylo to správné ani spravedlivé, tak jsem se rozhodl, že bych se měl bránit.

Dal jsem dohromady pár mužů, a když ti lumpové odváželi zlato z mého dolu, sebrali jsme jim ho. Pak jsem se rozjel na východ a s velkou bandou jsem odehnal pět set kusů dobytka z ranče, který býval můj.

Pronásledovali mě a já nechal chlapce, aby odehnali dobytek do Mexika. Sám jsem se vrátil a sebral dalších pět set krav, zatímco majitelé stíhali první stádo. Když jsem je poslal na jih s několika mládenci, zajel jsem zpátky, strhl ohrady a vypálil tomu darebákovi na dveře domu svou značku, aby věděl, kdo mu to udělal.

Stíhali mě ochránci zákona, chtěli mě dostat do vězení, ale já je setřásl. Stal jsem se psancem, ať se mi to líbilo nebo ne, a to, že jsem vypálil na dveře svou značku, byla pořádná hloupost.

Problém psanců je ten, že se rádi vychloubají tím, co udělali. No, já se ze své chyby poučil a rozhodl jsem se, že ji už nikdy nezopakuju.

Proto celá ta léta své činy tajíme. Mí chlapci přijedou, vezmou si to, pro co přišli, a zmizí. Nejsme jako Jamesovi muži, které všichni znali, a tak se museli většinu času skrývat."

Odmlčel se. „Koho chceš vzít na průzkum s sebou?"

„Roundyho, Doktora Sawyera, Colleyho a Garlina."

Curry pomalu přikývl a znovu na něho pohlédl. „Proč?"

„Roundy má nejlepší oko na terén v celé zemi. Tvrdí, že jsem stejně dobrý jako on, ale já bych ho chtěl mít s sebou.

Doktor Sawyer je upřímný, a když si bude myslet, že se mýlím, poví mi to. Co se týče Colleyho a Garlina, jsou to dva z nejlepších chlapů v tlupě. Potěší je, když je požádám o pomoc, čímž bych je mohl získat na svou stranu.“

Curry přikývl. „Uvažuješ správně. Ano, Colley a Garlin jsou dva z našich nejlepších mužů, a pokud nastanou problémy s Molinou a Perrinem, bude dobré mít je na své straně.“

Když Bastian odešel, Ben Curry vstal a přistoupil k oknu.

Byl neklidný a podrážděný a nevěděl proč, pokud – Poprvé v životě pochyboval o svém rozhodnutí. Jakým právem vyslal Mikea na stezku psanců? Možná měl Roundy pravdu a tomuhle způsobu života už zvonil umíráček.

Země se zalidňovala a staré časy odcházely. Dokonce i indiáni se začínali usazovat, přestože neochotně.

Už několik let musel obezřetně vybírat místa, kde jeho muži udeří. Někteří maršálové v malých městech byli tvrdí chlapi a obyvatelé měst se také změnili. Stačilo vzpomenout, co se stalo Jamesovým lidem v Minnesotě: parta farmářů a obchodníků je rozstřílela na kusy.

Bili Chadwell, Clell Miller a Charlie Pitts byli zabiti, všechni tři Youngersovi zraněni a jeden z nich tak vážně, že nemohl odjet s ostatními. Jesse ho chtěl zastřelit a nechat tam, ale Youngersovi se za svého bratra postavili, takže Jesse a Frank nakonec odjeli sami. A jeden z nich byl zraněný.

Jamesovi muži si získali hodně sympatií lidí, kteří se domnívali, že stále bojují za správnou věc. Působili tím dojmem proto, že většinu bank, které vyloupili, vlastnili bývali představitelé Konfederace nebo jiní Jižané.

Ben Curry se odvrátil od okna a došel ke krbu. Zvedl z římsy dýmku, vyklepal z ní popel a znovu ji nacpal.

Sakra, vycvičil toho kluka k tomu, co bude dělat, a nechá ho velet několika stovkám nejdrsnějších chlapů v širém okolí. Ale když o tom uvažoval, musel uznat, že se blíží čas, kdy bude nutné bandu zmenšit. Někteří z chlapů se na tenhle život nehodili. Rádi pili a hýřili a chtěli utrácet peníze stejně rychle, jako je vydělávali.

Vrátil se v myšlenkách do Mory. Přestože mával nad Roundyho obavami rukou, i on měl jisté pochybnosti.

Tyrel Sackett? Slyšel, jak o něm jeho muži mluví, ale nevěnoval tomu velkou pozornost. Koneckonců, chlapi se pořád bavili o pistolnících, vzpurných koních nebo něčem podobném. Ale Roundy měl pravdu, Ben byl už příliš dlouho zalezlý v horách a ztrácel přehled, co se děje venku.

Ale to městečko v Coloradu by měl být snadný terč. Neměl by poslat kluka raději tam? A nechal tam koně u jednoho rančera, velkého, silného chlapa.

Zapálil si dýmku. Bude si muset dávat pozor na Kerba Perrina. Perrinovi se ani trochu nezamlouvalo, když mu oznámil, že Mike bude velet útoku na transport zlata. Perrin nic zvlášť nenamítal, ale Ben ho dobře znal.

Kerb Perrin představoval nebezpečí. Byl to mazaný, pokrytecký intrikán, schopný plánovač, který se však snadno mohl utrhnout z řetězu. Podléhal netrpělivosti a náhlým záchvatům vzteku.

Mike byl vzrušený. Ve dvaadvaceti byl už považován za muže, ale kromě několika cest do Salt Lake City se dosud jen zřídka dostal z hornaté krajiny, v níž vyrůstal.

Cestu jim ukazoval Roundy, protože dobře znal tu starou indiánskou stezku, po které se psanci vydávali na jih.

Na zastíněných místech ještě ležel sníh, a jak se blížili ke kaňonu, útesy se tyčily čím dál výš a stezka se ponořila do úzké strže s rudými skalními stěnami, místy oživenými zelení cedrů, které jako by rostly přímo z kamene.

V téhle divoké krajině bylo velkou vzácností spatřit člověka, třeba i indiána. Jižně od nich se rozkládalo území Navahů a v okolí žilo několik skupin Pajutů, kteří nejspíš znali krajinu lépe než kdokoliv jiný. Ben Curry se s nimi hned na počátku spřátelil, obchodoval s nimi s koňmi, občas jim dal nějaký dárek a přikázal svým mužům, aby se drželi dál od jejich táborů.

Mike následoval Roundyho, shrbeného na kostnatém šedákovi, který vypadal stejně starý jako on, ale vyznal se v horách a byl naprosto spolehlivý.

Za nimi jel Doktor Sawyer, jehož hubený zachmuřený obličej neprozrazoval, co si myslí, a oči ostražitě a trochu pobaveně sledovaly okolí. Tubby Colley byl malý, statný chlapík s hranatou bradou, na něhož bylo spolehnutí. Býval výborným předákem na ranči, dokud nezabil dva muže a nemusel se ukrýt mezi psanci.

Tex Garlin byl vysoký, hubený a tichý. Vědělo se o něm jen to, že pochází z Texasu, ale říkalo se, že by mohl mít v pažbě vyrytý dobrý tucet zářezů.

Roundy objel šedý balvan a pokračoval po sotva viditelné pěšině podél útesu, která vedla přímo k řece.

Tam stála malá chata obklopená zahradou. Dveře se otevřely a uvítal je muž s puškou v ruce. Chladně si změřil jednoho po druhém. „Dobrej den! Čekal jsem společnost.“

Upřel pohled na Mikea Bastiana. „Tohohle neznám.“

„To je naprosto v pořádku,“ řekl Roundy. „Je to kluk Bena Curryho.“

„Slyšel jsem o tobě. Opravdu umíš střílet tak dobře, jak se povídá?“

Mike se začervenal. „Nevím, co se povídá, ale vsadím se, o co chcete, že trefím tuhle horu, když vydrží ještě chvíli v klidu.“

„Nenechte se zmást jeho vtípky,“ řekl Roundy. „Když musí, střílí výborně.“

„Tak se předveď, synku,“ vybídl Mikea staroch.

„Vždycky se docela rád podívám na chlapa, co to umí s revolverem.“

Bastian zavrtěl hlavou. „Jenom blázen střílí bezdůvodně.

Ben Curry mě učil, že nemám nikdy tasit zbraň, pokud ji nechci použít.“

„Jen do toho,“ vyzval ho Colley. „Předveď se.“

Starý muž natáhl ruku. „Vidíš tamhle ten černej klacek padesát nebo šedesát kroků daleko? Trefil bys ho?“

Klacek nebyl silnější než obyčejná lať a na pozadí skal ho bylo sotva vidět. „Myslíte tenhle?“ Mike Bastian sevřel pažbu revolveru, vypálil a konec černého klacku zmizel.

Ten pohyb byl tak hladký a přirozený, že ani jeden z mužů neuhodl, kdy má v úmyslu vystřelit. Garlin zapomněl žvýkat tabák a strnule zíral, dokud se mu nepodařilo popadnout dech. Pohlédl na Colleyho, odplivl si a řekl: „Co by na tohle asi řekl Kerb Perrin?“

Colley přikývl. „Jo,“ řekl potichu, „ale tady nehrozilo, že se ten klacek bude bránit.“

Starý Bili je převedl přes nebezpečně vzedmutou řeku a na druhém břehu zamířili na jih. Pár dní nato, když si cestou na několika místech vyměnili koně a zkontrolovali zvířata, která tam byla k dispozici, dorazili do hornického městečka jménem Weaver.

Colley a Garlin vjeli do města při západu slunce a zhruba po hodině je následovali Roundy a Doktor Sawyer. Drželi se od sebe dál, a když později přijel Mike Bastian, nepřipojil se k nim.

Saloon zaplňovali hlavně Mexičané, kteří se bavili jen mezi sebou, ale u baru stáli tři drsně vypadající běloši, kteří si Mikea ostražitě změřili.

Jeden z nich pohlédl na Mikea v kabátu z hověziny zdobeném korálky a pošeptal něco ostatním. Ti se zasmáli.

Mike se nenuceně opřel o barový pult a ignoroval pohledy těch tří. Jeden z nich k němu přistoupil.

„Zdravím, cizinče! Máte fakt fešáckej ohoz! Kde bych takovej sehnal?“

Garlin to zaslechl a podíval se na Colleyho. „Corbus a Fletcher! A chtěj dělat problémy! Možná bychom se do toho měli vložit.“

„Počkej, uvidíme, jak si s tím kluk poradí.“

Mikea to nevyvedlo z míry. „Chtěl byste stejný oblek?

Ušije vám ho skoro každý indián.“ Stačil mu jediný pohled na ty muže, aby věděl, s kým má tu čest. V každém baru se najde neméně jeden, co se po pár skleničkách začne navážet do ostatních.

„To je to tak jednoduchý?“ zeptal se Corbus.

Byl v hádavé náladě a Mike vypadal na jeho vkus trochu moc upraveně.

Hrozil konflikt, kterému se nemohl vyhnout. Kdyby opustil saloon, šli by za ním. Bylo lepší se jim postavit.

„Jo, to je," odpověděl Mike. „Ale nevím, jestli by vám tenhle oblek slušel. Byl by vám asi moc velký."

„Cože?" zavrčel Corbus. „Chceš si ze mě dělat srandu, kluku?"

„Ne," opáčil Mike klidně. „Stejně jako nestojím o to, aby mě otravoval nějaký přitroublý tulák nasáklý whisky.

Zmínil jste se o mém oblečení a já vám poradil, kde byste ho mohl sehnat. Teď se můžete všichni tři napít na mě, což bych vám taky radil." Ztišil hlas. „Chci se s vámi napít, protože se chci ujistit, že jsme přátelé, víte?"

Corbus pohlédl na Bastiana a vytušil, že mu hrozí nebezpečí.

Byl však příliš tvrdohlavý, aby se tomu jen zasmál, přijal nabízenou skleničku a přestal dělat problémy. „Co když nechci pít s nějakým spratkem, kterému ještě teče mlíko po bradě?"

Corbus ani nezahlédl, co se stalo. Mozek ho varoval, když se pohnula Bastianova levá ruka, ale pravé si vůbec nevšiml. Levá pěst ho udeřila do rtů a pravá narazila ze strany do čelisti. Dopadl na zem na lopatky a zůstal v bezvědomí ležet.

Fletcher a druhý rváč zaváhali. Corbus ležel na zemi a Bastian se tvářil vážně. „Tak co, napijeme se, nebo půjdeme ven?"

„Co kdyby nějaký chlap tasil zbraň, místo aby použil pěsti?" zeptal se Fletcher.

„Zabil bych ho," odpověděl Mike.

Fletcher zamrkal. Leknutím z toho, co se stalo Corbusovi, dočista vystřízlivěl. „Věřím, že bys to udělal. Tak dobře, napijeme se. Na hřbitově tady na kopci je už dvacet hrobů."

Barman jim s úlevou nalil. Na Corbuse, který stále ležel bez hnutí na zemi, se nikdo ani nepodíval.

„Co Corbus udělá, až se probere?" zamyslel se Colley.

Garlin se zasmál. „Dneska už nic. Nebude na to mít náladu."

Po krátké odmlce dodal: „Nemůžu se dočkat, jak se bude Kerb Perrin tvářit, až se o tomhle doslechne." Pohlédl na Colleyho. „Šuška se, že starej pán chce, aby ten kluk nastoupil na jeho místo."

„To jsou jenom fámy."

„No, střílet umí a nijak se s tím nepředvádí. Možná by to mohl zvládnout.“

Mike Bastian uslyšel, jak venku zastavuje dostavník, a dopil pivo. Byla to dobrá záminka k odchodu a on se jí chopil a následoval několik mužů, kteří také zamířili ke dveřím.

Cestující právě vystupovali, aby si protáhli nohy. Vedle saloonu stál penzion. Tři z cestujících byly ženy, elegantně oblečené, zjevně z východu.

Když jedna z nich uviděla Mikea, zamířila k němu. Byla to bledá, pohledná dívka s velkýma šedýma očima. „Jak bychom se nejrychleji dostaly do kaňonu Red Wall?“ zeptala se.

Mike Bastian okamžitě zpozorněl. „Dostavníkem to zvládnete do rána, ale povozem byste mohly jet zkratkou.“ odpověděl.

„Ukázal byste nám, kde bychom si ho mohly najmout?

Naše matka se necítí moc dobře.“

Doktor Sawyer se postavil za Mikea. „Buď opatrný, hochu,“ řekl tiše. „Tohle smrdí malérem.“

KAPITOLA 6

Mike ji doprovodil k dostavníku. Poblíž vozu stála starší žena a ještě jedna dívka, z níž nedokázal spustit oči.

Vlasy sejí zlatě leskly, ale byly o odstín nebo dva tmavší než vlasy děvčete, které ho oslovilo. Ta, se kterou mluvil, byla tichá a milá. Její společnice u dostavníku byla mnohem živější.

Jejich pohledy se setkaly a Mike smekl klobouk. Dívka vedle něho promluvila. „Tohle jsou, má matka, paní Raganová, a moje sestra Drusilla.“ Vzhlédla k němu. „Já jsem Juliana.“

Mike se uklonil. Měl oči jen pro Drusillu. „Jsem Mike Bastian,“ představil se.

„Tenhle pán říkal, že bychom si mohli najmout bryčku, která by nás odvezla do kaňonu Red Wall kratší cestou.“

„Kam přesně chcete jet?“ zeptal se.

„Máme namířeno na Vbylea Ragana Škrtnuté V.“

Už se k nim otáčel zády, ale náhle se zarazil. „Říkala jste ranč Vbylea Ragana?“

„Ano. Něco není v pořádku?“

„Jistě že ne. Jenom jsem se ujistil, že jsem dobře slyšel.“

Usmál se. „Možná přijdu na návštěvu.“

Juliana se zasmála. „Samozřejmě! Rádi vás uvidíme. Někdy se na ranči cítíme osamělé, i když to tam máme rády.

Myslím si, že bych tam dokázala prožít zbytek života.“

Mike rychle odešel směrem k ceduli označující stáje na druhé straně ulice. Tak tohle tedy byla manželka Bena Curryho a jeho dcery a Doc Sawyer to věděl. Kolik další o tom ví?

Byl jejich nevlastní bratr, ale jeho jméno zjevně nikdy neslyšely. Nebýt toho, co mu řekl Roundy, ani by neuhodl, s kým má tu čest.

Sawyer ho však správně varoval, že se žene do nebezpečí. Nesmí odhalit, co ví, jim ani nikomu jinému. Tohle bylo tajemství Bena Curryho a on ho musel ctít.

Najmout bryčku trvalo jen pár minut a Mike si spokojeně prohlédl kočího, postaršího muže s protáhlým, ošlehaným obličejem, který vypadal velice schopně.

„V tyhle roční době v těch místech nehrozí žádný nebezpečí," ujistil ho kočí. „Dovezu je tam dřív, než dostavník urazí polovinu cesty. Ten to musí vzít oklikou, aby nabral cestující."

„Dávejte na ně pozor," požádal ho Bastian.

Kočí začal zapřahat koně a Mike se vrátil k dostavníku.

Když přišel, Drusilla vzhlédla. „Našel jste povoz?"

„Za chvilku tady bude. Čeká vás dlouhá cesta, ale budete si moci lehnout. Když jsem odcházel, rozprostíral zrovna vzadu ve voze nějaké bizoní kůže."

„Jste velice laskavý."

„Snažím se," opáčil, „ale celou dobu dokážu myslet jen na to, jak jste krásná."

Zarděla se, nebo to tak aspoň vypadalo. Světlo nebylo moc dobré.

„A mohu vás přijet navštívit?"

„Sestra vás přece pozvala, ne?"

„Ano, ale rád bych slyšel pozvání i od vás."

„Tak dobře. A co kdybyste požádal i mou matku? Má ráda návštěvy stejně jako Julia a já."

„Pozvání od vás a vaší sestry mi stačí. Kdybych se zeptal vaší matky, musel bych možná oslovit i otce."

„Ten tu s námi není. Jmenuje se Ben Ragan a touhle dobou nejspíš kupuje dobytek nebo obhlíží své doly. Tráví hodně času na cestách. Znáte ho?"

„To jméno jsem už slyšel," odpověděl vyhýbavě.

Usedl s nimi ke stolu, něco snědl, vypil kávu a poslechl si, jakou měly cestu. Drusilla byla velice chladná a moc toho nenamluvila. Dvakrát zachytil její pohled, ale pokaždé odvrátila zrak, i když bez známek rozpaků.

„Cestou neuvidíte nic než hvězdy," řekl. „Radil bych vám, abyste si lehly a odpočaly si, jak to jen půjde."

„Žijete někde poblíž?" zeptala se Juliana.

„Tak nějak," odpověděl, „když jsem doma." Zaváhal, protože nechtěl lhát. „Vždycky jsem byl tak trochu lovec, takže trávím hodně času v divočině." Odmlčel se a pomyslel si, že život lovce bude takové dívce stěží připadat zajímavý.

„Uvažuju o tom, že bych se dal na chov dobytka."

Drusilla si ho změřila chladným, zvědavým pohledem.

Zneklidňovala ho, z mnoha důvodů. Věřila mu? Proč se na něj tak dívala?

Když ženy odjely, vrátil se nespokojeně do saloonu.

U baru se zaposlouchal, o čem se mluví, a dal si ještě jedno pivo. Taková místa byla studnicí informací. Lidé v saloonech uzavírali obchody, hledali práci a zábavu a často dokonce navštěvovali bohoslužby. Když chtěl někdo zjistit, co se v okolí děje, nemohl najít lepší místo.

Hodně se mluvilo o tom, že se najímají muži pro transport zlata. Doslechl se, že stráže už byly vybrané. Víc než kdy jindy mu připadalo úžasné, že plánuje uloupení toho pokladu, při němž hrozilo, že se setkají s odporem a budou možná muset střílet.

Zamyslel se nad tím. Zabít muže v poctivém souboji bylo něco, co se mohlo stát každému, ale zastřelit člověka, který brání majetek, bylo něco jiného. Zachmuřeně pohlédl do sklenice s pivem. Co by si o tom pomyslela Drusilla?

A jak by se Ben Curry díval na to, kdyby jeho dcery navštívil psanec?

Celá léta žil s vědomím, že tlupu jednoho dne povede.

Věděl, že je na to vycvičený a zvládne to. Bylo mu jasné, že Ben Curry založil všechny své plány na něm, na Mikeu Bastianovi. Co teď?

Často uvažoval o tom, co udělá a jak to udělá. Předpokládal, že mnoho mužů občas uvažuje o loupeži, aniž by je napadlo, že by se jí někdy dopustili. Bylo to cosi jako snění odtržené od skutečnosti. Problém byl v tom, že tohle žádné snění nebylo, tohle byla skutečnost. Náhle se ho zmocnila nejistota.

Nemyslel však na sebe, ale na Drusillu.

To byla ale dívka! A její otec byl psanec. Věděla to? O tom pochyboval. Roundy mu řekl, že Ben Curry zcela odděluje svůj rodinný život a svou profesi. Ben Curry byl zvláštní člověk, který kdyby nesešel z přímé cesty, mohl věnovat svou energii dobytku, těžbě zlata nebo jinému podnikání, možná dokonce politice. Vyznal se v lidech a byl dokonalý organizátor a vůdce, ale život ho zavedl na odvrácenou stranu zákona.

Měl by Mike Bastian kráčet v jeho stopách?

Doc Sawyer proměnil za hotové své žetony, přišel k barovému pultu a pozval ho na skleničku. Vypadalo to jako náhodné setkání, k nimž v baru dochází běžně.

„Dvacátého," řekl. „Strážců bude dvanáct a pět z nich bude mít brokovnice. Ten velký chlap u stolu, kde se hraje poker, je jeden z nich." Odmlčel se. „Vypadá to zle, Mikeu.

Moc zle."

Roundy měl samozřejmě pravdu. Mike byl stále počestný člověk. Tohle byl rozhodující okamžik. Jakmile překročí hranici, která dělí zloděje od poctivých lidí, nic už nebude jako dřív. Samozřejmě by toho mohl kdykoliv nechat stejně, jako to chtěl udělat Ben Curry. Pokud to ovšem dokáže.

Jak poslouchal Sawyera, něco ho napadlo. Proč se takový člověk, inteligentní a nadaný lékař, dal na dráhu psance?

„Doktore," ozval se potichu, „co vás svedlo na tuhle cestu?"

Sawyer na něho pohlédl. „Máš pochybnosti, Mikeu?"

„Pochybnosti? Zdá se mi, že v poslední době necítím nic jiného."

„Uvažoval jsem o tom. Nic jsi neříkal, takže jsem předpokládal, že ses smířil s tím, co pro tebe Ben Curry naplánoval.

Získáš tím moc a peníze, Mikeu. S budoucností psanců si nedělej starosti. Odteď bude všechno jiné než za Benových časů. Budeš potřebovat ty nejlepší právníky, správné kontakty a peníze na úplatky, ale s bohatstvím, které máš, by to mělo být snadné.

Roundy mi pověděl, že s tebou o tom mluvil. Vidí to mnohem jasněji než Ben. Staré časy jsou pryč. Dosud se předpokládalo, že všechny loupeže páchají nezávislé bandy jako Jamesovi nebo Renovi

muži. Nikdo si nepomyslel, že by za nimi mohla stát nějaká organizace. To se změní. Na Západě se v poslední době objevilo několik zatraceně chytrých policistů, a až ti spojí své síly, nebudou mít psanci naději. S kontakty, právníky a penězi bys to ale přesto měl zvládnout.“

„Ano, to by mohla být pravda,“ souhlasil Mike. „Jenomže já to tak možná nechci.“

Sawyer se ironicky usmál. „Že by svědomí vystrkovalo svou ošklivou hlavu? Přišla snad Curryho výchova vniveč?

Co vyvolalo tenhle nenadálý pocit? Byl to strach? Nebo žena?“

„Bylo by to tak divné?“

„Že by to byla žena? Napadlo mě, že se to stalo už dřív, jenomže ty jsi byl vždycky takový samotář. Jestli je to žena, nech si to nejdřív v klidu projít hlavou.“

„Nebyla to ona. Už dobré dva roky přemýšlím o tom, co bych měl udělat. Nerad bych Bena Curryho zklamal a vlastně ani nemám kam jít. Co bych mohl dělat? Lovit?

Cejchovat krávy?“

Doktor Sawyer uhodil sklenicí o pult. „Cokoliv je lepší než tohle, Mikeu. A je snazší toho nechat. Jakmile si uděláš dobré jméno, bude tě následovat.

Ale ode mě radu nechtěj. Já si už zničil svůj život. Částečně v tom byla žena a částečně vidina snadno vydělaných peněz. Můžeš mi věřit, že nic jako snadný zisk neexistuje.

Musíš se rozhodnout sám. Jak to řekl Matthew Arnold?

Myslím, že ten citát znáš.“

„‚Nikdo nemůže zachránit duši svého bratra ani splatit jeho dluhy.“

„Přesně tak! Každý musí sám dbát o svou duši a splácet dluhy. Ale jedno si pamatuj, Mikeu. Ať se vydáš jakoukoliv cestou, nevyhneš se zabíjení. Jestli nastoupíš na Benovo místo, budeš muset zabít Kerba Perrina nebo Riga Molinu, možná oba. Pokud se rozhodneš stáhnout, nezbude ti než zabít ty dva a k tomu ještě Bena Curryho. „To ne! Tátu nikdy!“

„Mikeu, nech si to projít hlavou. Tady není snadná cesta, kudy z toho ven. Myslíš, že jsi sám, komu to leží v hlavě?

Roundy a já jsme to už probírali ze všech stran. Konec konců," dodal, „ani jeden z nás nemá syna. Pomáhali jsme tě cvičit a učit a to pro nás hodně znamená.

Ale jedno si pamatuj. Žádný člověk není naprostý vládce nebo diktátor. Je jen mluvčím svých stoupenců. Dokud jedná podle jejich přání, může je vést.

Ben je velitel, protože je silný, je dobrý organizátor a umí zacházet se zbraněmi. Vede své lidi také proto, že jim vydělává peníze a chrání je před rizikem, aniž by o to někdy stáli. Nabízí jim bezpečí. Pokud odejdeš, vytvoříš prasklinu v brnění. Žádný psanec nedůvěřuje někomu, z koho se stane poctivec. Vždycky se bude bát zrady."

„Podíváme se, jak je na tom Roundy. Ten k nim právě kráčel přes místnost. „Dojděte si pro koně. Musíme zmizet z města. Právě přijeli Ducrow a Fernandez, jsou opilí a mluví. Jestli nás uvidí, mohli by všechno prozradit."

Garlin tam už byl také. „Ducrow je Perrinův kumpán.

Myslí si, že mu všechno projde."

„Už jsou tady!"

„Tak dobře, mizíme!" zavelel Bastian. „Pospěšte si s těmi koňmi!

KAPITOLA 7

Svět většiny zločinců je neuvěřitelně malý a skládá se hlavně z dalších jim podobných. Každý zločinec chce být považován za velkého, drsného a chytrého chlapa, který převyšuje ostatní svého druhu. A pokud se mu to nepodaří, přimkne se k někomu, kdo takový je, i kdyby mu měl jen dělat poskoka.

Jen málo z nich si vystačí samo, většina se to bojí zkusit.

Tlupa je chrání a dodává jim sílu. Je také jejich jediným útočištěm.

Jejich svět tvoří několik putyk, pár saloonů a míst, kde se scházejí bandité. Když jsou ve městech, drží se pouze v několika ulicích, ve volné krajině se omezují jen na pár měst, několik set čtverečných metrů území. Když uprchnou, vracejí se zásadně do míst, která jsou jim povědomá, a k lidem, které znají.

Ben Curry jim poskytoval útočiště, práci a přístup k penězům, ale většině jeho mužů se to nelíbilo. Toužili po svobodě, možnosti jít, kam se jim zamane, jednat podle své vůle. Mnozí si přáli získat pověst drsných chlapů, chtěli se vychloubat a naparovat. Ben se už celá léta snažil oddělit zrno od plev, nechat si ty opatrné a chladnokrevné a zbavit se chvástalů a vejtahů. Uspěl však jen zčásti.

Obvykle se mu podařilo zapudit ty nežádoucí dřív, než se seznámili s fungováním a plány tlupy. Ducrow byl drsný, tichý chlap, ale v poslední době se stal blízkým spojencem Perrina. Kromě toho začal hodně pít.

Dveře saloonu se rozlétly a dovnitř vešli ti dva. Mikeovi stačil jediný pohled, aby poznal, že je zle. Tom Ducrow měl ošklivou opici. Za ním stál Had Fernandez. Byla to dvojice, která už dřív způsobila problémy, ale Perrin se za ni pokaždé postavil.

Bastian zamířil k nim, ale sotva udělal první krok, Ducrow si ho všiml. „Hele, tady je! Šéfův mazlík!“

„Tome,“ řekl Bastian tiše, „měl by ses z toho jít vyspat.

Tohle není vhodné místo na podobné řeči.“

„Koukněme se, kdo tady velí! Trochu jsi vyrostl ze svejch kalhot, nezdá se ti?“

„Přivedeme vám koně ke dveřím,“ nabídl Bastian. „Nasedněte a jeďte domů.“

Ducrow si dupl. „Jak mě k tomu chceš donutit?“

„Tome,“ zaprotestoval Mike, „tady se to nehodí!“ Přistoupil blíž a ztišil hlas. „Ben nestojí o rozruch, to dobře víš.“

„Ben? Kdo je sakra Ben? Kerb Perrin je ten právej chlap, na to nezapomínej!“

Byla to výzva a další slova by už odhalila příliš mnoho.

Mike Bastian rychle udeřil. Levičkou do těla a pravičkou do brady. Ducrow moc neuměl bojovat pěstmi a údery byly zcela nečekané. Padl na kolena a pak se svalil na tváří na podlahu.

Fernandez zaklel, sáhl po zbrani a Mike neměl na vybranou.

Prostřelil mu rameno. Revolver vypadl Hadovi z prstů. Se sprostými nadávkami sáhl po levé zbrani. Garlin, který tam zůstal, když šli ostatní pro koně, ho popadl zezadu a odzbrojil.

Mike zvedl bezvládného Ducrowa na nohy a zamířil ke dveřím.

Tam se mu do cesty postavil statný muž se strnulým výrazem ve tváři a hvězdou na hrudi. „Co se to tady děje?“

zeptal se.

Mike se příjemně usmál. „Vůbec nic, šerife. Dva muži z naší party přebrali a začali vidět rudě. Odvezeme je zpátky do tábora a zítra odjedeme pryč.“

Šerif pohlédl na Doktora Sawyera. Seriózní vzhled těch dvou ho trochu uklidnil. „Kdo jste? Neznám vás.“

„To ne, pane. Přišli jsme z Mogollonského pohoří, ženeme pár kusů dobytka na jeden ranč v Kalifornii. Máme za sebou namáhavou cestu a chlapci se napili víc, než je zdrávo.“

Šerif byl podezíravý. Stále se mu něco nezdálo. „Vy možná vypadáte jako honák,“ řekl, „ale váš společník připomíná spíš karbaníka!“

Mike se zasmál. „Šerife, já s ním hrál, a povím vám, že kdyby se měl živit hraním karet, umřel by hlady. Ve skutečnosti je to doktor, chirurg, a moc dobrý. Je přítel našeho šéfa.“

Vedle šerifa se postavil vysoký šedovlasý muž. „Pro jakou značku jste říkal, že pracujete? Jsem také z Mogollonského pohoří.“

Zatímco mluvili, odtáhl Garlin Fernandeze a Ducrowa ven. Sawyer doufal, že s nimi odjede.

„Já nepracuju pro značku z Mogollonů,“ upřesnil Mike s úsměvem, „ale Jack McCardle by se za mě mohl zaručit.

Doktor Sawyer je jeho přítel a zprostředkoval prodej části jeho stáda.“

Šerif pohlédl tázavě na šedovlasého muže. „Znáš toho McCardlea, Joe?“

„Ano. Je to dobrý chlap. Má značku Letící M, ale nevěděl jsem, že prodával dobytek.“

„Asi jste v pořádku.“ Šerif stále váhal, jestli je má nechat jít. Prohlédl si Mikea. „Ale vy nemluvíte jako obyčejný honák.“

„Šerife, honáci pocházejí z nejrůznějších míst. Vloni s námi pracoval chlapík z anglického Norfolku. Já sám,“ zachmuřil se, „jsem studoval na pastora, ale mé zájmy mě zavedly mnohem světštějším směrem. Obávám se, že jsem černá ovce ve stádu. Láska ke kartám na kazatelnu nepatří.“

„To asi ne.“ Šerif se zasmál. „No dobře, odjeďte odtud, ale žádné další problémy, ano? A vy, doktore, byste měl prohlédnout tomu muži rameno.“

Mike se odvrátil a Doktor ho následoval. Jejich společníci už venku nebyli. Odjeli z města k severu. Po několika kilometrech cesty se Doktor zařadil vedle Bastiana.

„Bude z tebe dobrý velitel!“ řekl. „Neznám nikoho, kdo by to zvládl lip než ty.“

„Sakra!“ ozval se Garlin. „Už jsem se chystal, že se budeme muset z města prostřílet, a tys je ukecal!“

„Ten šerif se s tím nespokojil,“ poznamenal Mike zamyšleně.

„Za rozbřesku se rozjede za námi a poohlédne se po stopách.“

Garlin se zasmál. „Taky už mě to napadlo. Právě teď jedeme cestou, kudy někdo před námi hnal stádo. Viděl jsem ho, když jsme

jeli do města. Nejspíš ho hnali na pastvinu s pramenem asi sedm kilometrů západně a ráno už budou pryč. Pochybuju, že se šerif vypraví tak daleko, aby nás zkontroloval.“

Kerb Perrin a Rig Molina seděli u stolu v kamenném domě, když se do kaňonu vrátili Mike s Doktorem. Oba muži krátce vzhlédli a Ben Curry zostražitěl.

Bastian nemarnil čas. „Kerbe, co pohledávali Ducrow s Fernandezem ve Weaveru?“

Perrin se rozhlédl kolem, podrážděný Mikeovým tónem a zároveň zmatený.

„Přijeli do Weaveru! A opilí! Málem jsme se kvůli nim museli prostřílet z města. Ožrali se a žvanili. Když jsem jim řekl, aby sedli na koně, dělali problémy.“

„Jaké?“

„Ducrow vzbuzoval velkou pozornost. Bůh ví, co všechno by prozradil, kdybych ho nezarazil.“

„Tys ho zarazil?“

Ben Curry se opřel na židli a pozorně ten rozhovor sledoval.

„Omráčil jsem ho,“ řekl Mike chladně, „a když Fernandez sáhl po zbrani, střelil jsem ho do ramene.“

„Měl jsi ho zabít,“ ozval se Molina. „Stejně to budeš muset dřív nebo pozdějc udělat.“

Kerb Perrin byl v šoku. Tohle se nemělo stát a navíc by nikdy nevěřil, že si Mike Bastian poradí s Ducrowem, o Fernandezovi nemluvě.

„Máme to, pro co jsme tam jeli,“ řekl Bastian Currymu, „ale ještě jeden podobný malér a mohli bychom vlézt do pasti. Co se týče toho přepadení, myslím, že bychom to měli vzdát.“

„Zbláznil ses?“ vyhrkl Perrin. „Je to velká věc, práce, na jakou už dlouho čekáme!“

„Ten šerif ve Weaveru je dobrý chlap, vytrvalý a chytrý,“ namítl Mike. „Podařilo se mi ho přesvědčit, ale možná si ověří to, co jsem mu namluvil. Zdálo se mi, že je hodně opatrný.“

„K čertu s ním!“ zavrčel Perrin.

Když Perrin s Molinou odešli, zamířil Mike do svého pokoje a Doktor Sawyer se obrátil na Bena. „Zaradoval by ses, kdybys to viděl. S Corbusem a Fletcherem si poradil jako nic. Corbuse vyřídil pěstmi a Fletchera zastavil jedinou kulkou. On to zvládne, ten tvůj kluk!“

„Věděl jsem, že na to má,“ poznamenal Ben spokojeně.

„Taky potkal jednu dívku,“ dodal Doktor.

„To je dobře! Bylo načase.“

„Tohle ale nebyla jen tak nějaká dívka, veliteli. Jestli dokážu tyhle věci posoudit, tak se zamiloval, a hodně. A nevím jistě, jestli to nebylo oboustranné.“

Něco v jeho tónu upoutalo Curryho pozornost. „Co byla zač?“

„Přijela dostavníkem. Mike sehnal jí a její rodině povoz s kočím, aby je odvezl na jejich ranč. Na Škrtnuté V.“

Ben Curry se k němu obrátil. Jejich pohledy se na okamžik setkaly. Tak Doktor Sawyer to ví! Zná tajemství, které byl odhodlaný zachovat, tajemství, které neměl nikdo z nich vědět! Kolik dalších o tom ví? Kolik z nich to uhodlo nebo objevilo nějaké náznaky? A to si myslel, jak dobře zakrývá stopy. Ben Curry poprvé poznal skutečný strach.

„To děvče se jmenuje Drusilla Raganová. Je moc krásná, Bene.“

„Tohle nedovolím!“ Ben praštil se sklenicí. „Ať se propadnu, jestli –“ Sawyer se ironicky ušklíbl. „Chceš říct, že nevlastní syn, kterého jsi sám vychoval, není pro tvou dceru dost dobrý?“

„To slovo tady vůbec nepoužívej! Kdo o tom ještě ví?“

„Pokud vím, tak nikdo. Já to zjistil jenom náhodou. Pamatuješ, jak jsi tenkrát ležel se střelnou ranou a já se o tebe staral? Byl jsi v deliriu a moc jsi mluvil.“ Doktor si zapálil dýmku. „Bude z nich hezký pár,“ dodal, „a pokud vím, pozvala ho do kaňonu Red Wall.“

„On tam nepojede! Nikoho z téhle bandy tam nepustím!

Jestli si myslíš, že dovolím, aby se moje dcera paktovala s psanci –!“

„On ještě není psanec.“ Doktor potáhl z dýmky. „Mohl by být a možná bude, ale jestli se to stane, padne vina na tebe, protože si nemyslím, že se jím chce stát.“

Curry došel k oknu a vyhlédl do kaňonu.

„Veliteli, ten kluk to v sobě má, věř mi! Je rychlý! Měl jsi vidět, jak tasil na Fernandeze! A s tím šerifem to zvládl jako profík.“

Ben Curry mlčel. Doktor pohlédl na jeho široká záda, přistoupil ke kredenci a nalil si hrnek kávy.

„Třeba se rozhodne, že na tvoje místo nenastoupí. Ten kluk je chytrý, Bene, chytrý“

„Udělá, co mu řeknu.“

„Snad. Má svůj vlastní rozum, Bene.“

Ben potichu zaklel. Všechny jeho plány se po všech letech a přípravách hroutily.

V jeho nitru se ozvaly pochyby, které mu připomněly toho klidného, odhodlaného chlapce, jehož přivezl domů, chlapce, který neplakal, poslouchal na slovo a dělal všechno, aby splnil to, co se od něho očekávalo. Navzdory tomu si však byl Ben vždy vědom, že chlapec má svůj vlastní rozum a všechno posuzuje svýma očima.

Ještě dlouho poté, co Sawyer odešel, seděl Ben Curry sám u stolu a přemýšlel. Když znal jeho tajemství Doktor, mohl ho odhalit i někdo další, i když to je nepravděpodobné.

Doktor byl mazaný a dával pozor, co se kde šustne.

Kdyby tajemství Benovy rodiny znal ještě někdo jiný, věděl by o tom.

V myšlenkách se vrátil k rozhovoru o tom, co se odehrálo ve Weaveru. Co tam vlastně Ducrow s Fernandezem dělali? Platilo pravidlo, že se ve městě, kde se má odehrát loupež, nesmí ukázat nikdo jiný než zvědové, kteří po obhlídce terénu co nejrychleji zmizí.

Když došlo k té výtržnosti, pozornost obyvatel se obrátila k nim. Ducrow byl opilý a žvanil. Mike Bena varoval, že šerif není žádný hlupák a bude si pamatovat jejich obličeje. Nikdo z nich se tedy nesměl přepadení zúčastnit.

Kluk z toho je venku.

Benovi se mimoděk ulevilo. To riziko mu dělalo starosti.

Dvanáct stráží, několik z nich s brokovnicemi. Jak by je mohli zneškodnit?

Kerb Perrin o tu práci stál, tak ji také dostane. Poprvé mu vytanula na mysli myšlenka na zradu. Potřásl hlavou.

Ne. Perrin je jeho problém. Poradí si s ním sám jako pokaždé.

Ale co Ducrow a Fernandez pohledávali ve Weaveru?

A Doktor mu zopakoval to, co ve vzteku pronesl Ducrow – že už nezáleží na Benu Currym, ale na Kerbu Perrinovi.

Něco se chystá.

Stárl. Poprvé zapochyboval o své pravdě. Co ten chlapec?

Chtěl muže, kterému mohl důvěřovat jako svému nástupci, ale měl právo vychovat z něho psance?

Znovu došel k oknu. Měl k tomu svůj důvod nebo si to myslel a Mike až dosud ctil přání svého otce. Ben se náhle zarazil a pohlédl na svůj částečný odraz ve skle. Mike byl syn, po jakém vždycky toužil, tak proč by se nemohl vídat s Drusillou?

Zavrtěl hlavou. Ne, ne. Nikdy. Přesto – kolik otců dostalo příležitost vychovat si vlastního zetě? Usmál se při té myšlence, ale odsunul ji stranou. Musí toho ještě hodně promyslet.

Kerb Perrin plánuje vzpouru. Chce se dát svou vlastní cestou.

V úvahách zalétl zpět k Dru. Co když Mikea Bastiana chtěla, ať už byl psanec nebo ne? Kdyby se jednalo o Julianu, prostě by jí to zakázal a ona by nejspíš poslechla. Ale Dru? Ta by se mu vysmála. Byla až příliš po otci.

Co dělat? Ben Curry odstoupil od okna a uvědomil si, že se už nesmí takhle ukazovat. Dříve se nebál, ale teď měl nepřátele mezi vlastními muži a s tím se nemohl smířit.

Co dělali Ducrow a Fernandez ve Weaveru? Vyzvídali pro Perrina? Nebo pro sebe?

Vrátil se ke krbu a upřel pohled na vychladlé uhlíky.

Stárl a nastal čas odejít. Chtěl strávit poslední roky svého života se ženou a dcerami. Přál si zmizet beze stopy. To, čím byl, z něho udělala doba, do které se narodil. V minulosti se z něho mohl stát viking, král zbojníků nebo pirát.

Teď byl psancem.

Bavilo ho plánovat jejich akce. Bylo to jako hrát šachy se zákonem, ale teď – Že by se změnil? Nebo se změnila doba? Má snad pravdu Roundy, že staré časy jsou pryč? Psanec byl nepřítel

společnosti, jiné společnosti než toho drsného, tolerantního Západu, kde strávil své mládí.

Došel k věšáku a sundal z něj opasek se zbraněmi. Zkontroloval oba revolvery a pak si opasek připnul.

Raději ho ode dneška nebude sundávat.

KAPITOLA 8

Mike Bastian se převalil na posteli a posadil se. Ve dne spal jen zřídka, ale po návratu z cesty byl unavený. Teď už se cítil lépe.

Zatímco odpočíval, setmělo se a na obloze se zatřpytily hvězdy. Z okna viděl několik světel z osady banditů pod nimi.

V kamenném domě bydleli s Benem Currym jen Doktor Sawyer a on, příležitostní návštěvníci, kteří plánovali s Benem další akce, nikdy neopouštěli rozlehlý obývací pokoj s velkým stolem.

Dveře vedoucí do ostatních místností bývaly zavřené a porady se odehrávaly u velkého stolu. Ben Curry si vždycky potrpěl na soukromí, které se nikdo neodvážil narušit, dokonce ani Mike.

Mike byl neklidný a nejistý. Corbus a později Ducrow s Fernandezem mu názorně ukázali, co ho v budoucnu čeká. Opravdu o tohle stojí? Nebo chce žít počestným životem, takovým, který by s ním chtěla sdílet i Drusilla Raganová?

No tak! Začervenal se. Na co myslí? Ta dívka si ho stěží všimla. Co byl vlastně zač? Nic neznamenal a nic neměl.

Bydlel u Bena Curryho, byl bez práce, nemohl nic nabídnout.

Přestože věděl, že někteří lidé psance obdivují, nejčastěji proto, že o nich nic nevědí, nedomníval se, že by k nim Drusilla patřila.

Na to, aby o tom začal uvažovat, nepotřeboval Roundyho ani Doktorovy otázky. Kdykoliv přijel do města, přemýšlel o lidech, kteří tam žili. Ti se nemuseli bát, že je pozná nějaký strážce zákona nebo bývalá oběť. Nemuseli se skrývat v horách, hledat úkryt před chladem a deštěm nebo trpět střelným zraněním, s nímž se neodvážili jít k doktorovi.

Benovy akce patřily k těm nejúspěšnějším, ale občas došlo i k neúspěchu. Před pouhými několika týdny přijeli na strhaných koních

čtyři chlapci, z nichž jeden byl zraněný, a přivezli pouhých čtrnáct dolarů. V poslední minutě došlo ke změně plánů a transport zlata se zrealizoval den před jejich příjezdem.

Dole v osadě psanců se už nejspíš vyprávělo o tom, jak se Mike setkal se šerifem a jak si poradil s Ducrowem a ostatními. Většina ho měla ráda a tohle jim řekne, že se o sebe umí postarat. V cestě k místu velitele tlupy mu stáli jen Molina s Perrinem.

Molina, Perrin a on sám. Potřásl hlavou, aby si ji vyčistil.

Opravdu se chce stát psancem?

Zhasl světlo, otevřel dveře a vyšel do noci. Chvilku tam stál a poslouchal. Bylo naprosté ticho. Ze saloonu doléhala vzdálená hudba. Zamířil po pěšině dolů do osady a doufal, že nikoho nepotká, že se jen projde a všechno si promyslí.

Už nemá čas, musí se rozhodnout. Ale jak by mohl opustit Bena?

Vyhnul se hlavní ulici městečka, kterou tvořil saloon, obchod, stáje, penzion a hotel, ve skutečnosti pouhá ubytovna s palandami, a vydal se vedlejší uličkou vedoucí k potoku.

Okolo bylo rozeseto několik chat s ohradami, stájemi a jednou nebo dvěma studnami. Právě míjel poslední chatu, aby se dostal ke stromům u potoka, když zaslechl:

„… v kaňonu Red Wall.“

Okamžitě se zastavil. Dveře chaty byly otevřené a linulo se z nich světlo, ale on byl ukrytý ve tmě.

Mluvil Kerb Perrin. „Je to hračka! Zvládneme to sami a nepotřebujeme k tomu ničí souhlas. Na jejich pozemcích jsou asi dva tisíce kusů dobytka, ale nejmíň pět set jich je sehnaných na prodej a já pro ně mám kupce. Dorazíme tam před východem slunce.“

„Kdo na tom místě je?“

„Teď jenom čtyři honáci. Jestli budeme ještě pár dní váhat, bude jich tam tucet. Nic nečekají.“

„Kolik budeme mít mužů?“

„Bude jich stačit tak deset, dvanáct. Ten Raganův ranč bude snadná práce! Až se o tom velitel dozví, bude už moc pozdě, aby nás mohl zastavit. A možná se ani nedozví, že jsme to byli my.“

„Nechci, aby to věděl,“ ozval se Fernandez.

„K čertu s ním!“ řekl Ducrow. „Všechno, co chci já, je vyřídit si to s tím spratkem Bastianem!“

„Drž se mě,“ řekl Perrin, „a já ti ho naservíruju až pod nos.“

„Povídal jsi, že tam jsou nějaký ženský?“ zeptal se Ducrow.

„Přijely tam na návštěvu dvě mladý bělošky a jsou tam dvě mexický služebný a máma těch holek. Já chci tu mladší holku. Co se stane s ostatními, je mi fuk.“

Fernadez se zatvářil nejistě. „To se mi nelíbí, to s těma ženskejma,“ řekl. „Ukrást dobytek, to klidně. Ale ženský?

Za to nás budou honit až do smrti.“

Perrin pokrčil rameny. „Nezůstane tam nikdo, kdo by mluvil.“

Ducrow na něho pohlédl a olízl si rty. Fernandez mlčel.

Po chvilce zamumlal: „Někoho zabít, to je ale taky něco jinýho.“

„Chceš se z toho vykroutit?“ zeptal se Perrin. „Nemusíš jet s námi.“

„Pojedu.“

„Co se stane, když to Ben Curry zjistí? Dobře víš, že mu nic neunikne.“

„Co se stane? Jestli jenom cekne, zabiju ho.“ Po krátké odmlce dodal: „Nikdy jsem si nepřál někoho tolik zabít jako jeho. Myslí si bůhví jakej není chlap! Já mu ukážu, kdo je hlavní bejk ve stádu!“

„A co s Bastianem?“

Perrin jen mávl rukou. „To je váš problém. Jestli si s ním ty a Fernandez nedokážete poradit, nejste takoví chlapi, za jaký jsem vás měl.“

„Je rychlej,“ poznamenal Ducrow. „Neměli bychom ho podceňovat.“

„Vy ho zvládnete.“

„A ty se postaráš o Bena Curryho?“ Ten hlas patřil muži jménem Bayless. „Mladej už není, ale s pistolí to umí jako sám ďábel!“

„Zapomeň na něj! Vy tři spolu s Clattem, Panellem, Monsonem a Kieferem půjdete s námi. Většina chlapů se při vzpouře postaví na naši stranu. V poslední době jsou hodně nespokojený, nelíbí se jim ten přísnej režim. Peníze mají, to jo, ale nemůžou si je užít.“

„Molina se chce pustit do mormonů," poznamenal Bayless.

„Mají pěkně vykrmenej dobytek a pár zatraceně dobrej ch koní."

Mike Bastian už déle nečekal. Nebezpečí prozrazení bylo příliš velké. Nejprve ho napadlo, že půjde přímo za Benem Currym, ale tím by mohl prozradit svůj zájem o Drusillu a k tomu ještě nenastal čas.

Co by Ben Curry řekl, kdyby se dozvěděl, že se mu jeho nevlastní syn, kterého vychoval jako psance, zamiloval do dcery? Nevlastní syn, který neměl nic, ani nadějné vyhlídky do budoucna?

Co by tedy měl udělat?

Ben Curry se dozví, že dívky a jejich matka jsou v kaňonu Red Wall, a pojede je navštívit. Pokud si dá na Bena pozor, možná objeví jeho tajnou zkratku na ranč Škrtnuté V.

Mike si vybavil jiné příležitosti, kdy Ben odjel, a odhadl, že ta trasa musí být mnohem rychlejší než všechny, které znal. Vedla nejspíš dál na západ a na jih, nejspíš přes Grand Canyon, ačkoliv vzhledem k obrovské hloubce kaňonu si ji nedokázal představit.

Bude muset počkat. Chtěl znovu vidět Drusillu, ale věděl, že mu nezbude než počkat tady, sledovat Perrina a udělat všechno proto, aby ochránil Bena.

Jak rychlý je Ben teď? A jak tvrdý? Rychlost tasení byla ta nejmenší starost. Mnohem důležitější byly pevné nervy a jistá ruka.

Pokud v tlupě panovala taková nespokojenost, jak naznačoval Perrin, mohla by vzpoura propuknout každým okamžikem.

Věděl, že psanci jsou neklidní. Většina z nich se stala bandity, aby unikla disciplíně. Ben jim velel déle, než by kdo uvěřil, a oni ho poslouchali částečně kvůli velké kořisti a částečně kvůli pečlivě naplánovaným únikovým trasám, nemluvě o strachu z jeho dalekosáhlé moci. Teď panovaly obavy, že ztrácí svůj pevný stisk.

Mike pocítil náhlé nutkání osedlat koně a odjet navždy pryč, uniknout vší té krutosti, zákeřnosti a nenávisti, jež zde doutnala. Mohl by zamířit lesem ke stezce Kaibab.

Vzhledem k tomu, jak žil, by trvalo možná týden, než by postřehli, že zmizel.

Ale odjet teď, bez ohledu na to, jak moc si to přál, by znamenalo vzdát se veškeré naděje, že ještě někdy uvidí Dru. Kromě toho by nedokázal opustit Bena v okamžiku nouze.

Vrátil se do svého pokoje a posadil se na postel, aby si všechno promyslel. Roundy i Doktor Sawyer doufali, že to vzdá a odejde dřív, než bude moc pozdě. Doktor říkal, že je to jeho život, ale bylo to opravdu tak?

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Se zbraní v ruce sáhl po petlici. Do místnosti vstoupil Roundy a pohlédl na revolver.

„Jsi nervózní, Mikeu? Ani se ti nedivím.“

Mike mu popsal, co slyšel. Roundy ho vyslechl a pak se zeptal: „Slyšel jsi už o Danovi Lenakerovi?“

„Myslíš toho pistolníka z Colorada?“

„Jede sem. Ben Curry dostal zprávu, že přijíždí, aby převzal velení tlupy.“

„Myslel jsem, že to byl jeden z Benových nejlepších lidí.“

„To jsme si mysleli všichni a taky to tak je, ale nejspíš se bojí, že se do sedla dostane Perrin. Ti dva se nikdy neměli rádi.“

„Ví o tom Ben?“

„To se vsad, že jo! A je pořádně naštvanej. Měl v plánu odjet na pár dní na jednu ze svých cest do kaňonu Red Wall a teď musí zůstat tady.“

Vstoupil Doktor a všichni tři se snažili odhadnout, co by se mohlo stát a jaká by byla nejlepší strategie. Perrin byl celý žhavý uchvátit moc.

„Navrhuji,“ začal Mike, „aby jeden z nás zůstal po celou dobu tady, zbývající dva by asi měli sehnat dohromady chlapy, na které se můžeme spolehnout, jako Garlina a Colleyho. Nesvěřujte se nikomu, o kom pochybujete. Ať přijdou sem a jsou připravení na problémy.“

„Garlin je u stáda koní,“ řekl Roundy, „takže se k němu už dneska nedostanu, ledaže bych tam dolů zajel.“

„Dobře, přiveď ho, jakmile to půjde.“

Když Roundy odešel, zamířil Mike na verandu s výhledem do kaňonu. Noc byla temná, přestože na obloze zářily hvězdy.

Musí nějak varovat ty na ranči Škrtnuté V, ale komu může důvěřovat? Tajemství ranče a jeho obyvatel nepatřilo jemu, ale

Benovi. Nikdo v kaňonu nepředá vzkaz, který by mohl uškodit nějakému členovi bandy. Benovým jménem by dokázal svolat tucet mužů, ale právě to se neodvažoval udělat.

Ben byl jediný, kdo věděl, jak se tam rychle dostat. Jakým způsobem mohl Mike objevit tu cestu včas?

K útoku na transport zlata mělo dojít dvacátého a mluvilo se o výpravě do východního Colorada. Jsou obě akce naplánované na stejný den?

Dave Lenaker byl na cestě sem. Pokud to věděl Ben, mohl tu informaci mít i Perrin. Podobné věci se daly těžko udržet v tajnosti, zvlášť když se zdálo, že není důvod je tajit.

Dlouho byl vzhůru a snažil se najít nějaké řešení. Musí si promluvit s Benem Currym. Musí ho varovat a povědět mu, co ví.

Otevřeným oknem k němu doléhalo vzdálené vytí kojotů.

Přistihl se, že si přeje, aby byl daleko v divočině, pryč od toho všeho, kráčel jedním z těch dlouhých údolí nebo stoupal mezi osikami k hranici lesa, kde končily smrky a začínala tundra.

Tam byl svobodný a nemusel si dělat starosti s muži jako Kerb Perrin.

Náhle se posadil. Nebyl stavěný na život psance a celou dobu to věděl. Pohrával si s tou myšlenkou, protože se to od něho čekalo, ale teď věděl, že taková budoucnost pro něj není. Ale přestože si tolik přál před tím vším ujet, nemohl to udělat. Ben Curry mu byl otcem, drsným, ale laskavým, který projevoval své city pouze přátelským stisknutím ramene nebo, když byl Mike mladší, nečekaným podrbáním ve vlasech.

Teď stojí Ben zády u zdi, jeho milované dcery a manželka jsou v nebezpečí a nemůže jim pomoci nikdo jiný než on.

Je tady samozřejmě Roundy, Doktor a několik loajálních mužů, ale žádný z nich se nemohl postavit Molinovi, Perrinovi nebo Lenakerovi. Toho je schopen jen on a právě k tomu byl vychován.

Opět si lehl a doširoka otevřenýma očima zíral do tmy.

Bude potřebovat vše, čemu se naučil, všechny své schopnosti.

Perrin je lstivý, nebezpečný muž a dobrý střelec.

A dobře zná Bena Curryho, protože ho celá léta studoval.

Zítra budu muset jít a promluvit si s Benem, řekl si pro sebe. Budu ho muset přimět, aby pochopil, co se děje, a prozradil mu, jak se rychle dostane k jeho rodině.

Znovu otevřel oči. Tohle je konec. Teď už to viděl jasně.

Ben Curry uměl své muže udržet pohromadě, ale teď už se to nepodaří ani jemu, ani nikomu jinému.

Mnozí z nich byli dobří chlapi, kteří se jen vydali po špatné cestě, ale ostatní byli vrazi a zloději, divoká zvířata, která se chystala vzepřít svému krotiteli.

Zítra… zítra zjistí, co se dá dělat.

Zítra…

KAPITOLA 9

Ranč v kaňonu Red Wall, zvaný také Škrtnuté V, se rozkládal v nejvyšším místě malého údolí, v ohraničené oáze na horním konci sítě menších kaňonů zavlažovaných prameny stékajícími z útesů.

Bylo to místo, jaké mohl najít jen indián, psanec na útěku nebo potulný prospektor. Během deštivého roku se tam dal chovat dobytek, ale v období sucha tam vznikala stěží využitelná polopoušť.

Ben Curry to místo našel před více než deseti lety a s pomocí indiánských přátel zde postavil kamenný dům, stáje a ohrady. Z pramene přivedl do domu vodu, ponechal několik cedrů rostoucích v okolí a zasadil další stromy, které pečlivě zaléval, dokud se neuchytily.

Člověk, který zacházel s dobytkem uvážlivě a v suchém období snižoval jejich stavy, tam mohl provozovat skromný ranč. Ben Curry neměl v úmyslu prožít na ranči celý život, šlo mu jen o to vytvořit si tajnou základnu. Doktor Sawyer o tom místě věděl, ale jen Roundy ho navštívil.

Nízké stavení ranče nebylo proti útesům skoro vidět a částečně ho stínily stromy. Člověk projíždějící níže položenou částí kaňonu mohl dům snadno minout, aniž si ho všiml. Za domem a mezi ním a stěnou kaňonu se nacházely ohrady, stáj, skladiště a udírna.

„Je to tady tak osamělé!“ vzdychla Juliana, když pohlédla dolů úzkým údolím. „Moc se mi tu líbí, ale zároveň mi to trochu nahání strach.“

Drusilla neřekla nic, ale i ona se rozhlížela po úzkém údolí. Bylo krásné, odlehlé, divoké a zvláštní. Možná proto ho tak milovala a těšila se sem, i když mělo jít jen o krátkou návštěvu.

„Ráda bych věděla, proč si tatínek vybral tenhle konec světa,“ pokračovala Juliana. „Mohl ranč vybudovat kdekoliv.

Myslím, že v okruhu dobrých sto padesáti kilometrů nežije jediná živá duše.“

„Tak daleko od Flagstaffu nejsme. To se ti jenom zdá.“

„Ale co kdyby se něco stalo?“

„Museli bychom se o sebe postarat samy,“ zasmála se Dru. „Proto jsem se učila střílet. Mohla bys to někdy taky zkusit.“

„Slyšela jsem, že když jsme odjeli z města, došlo tam k nějaké výtržnosti,“ vzpomněla si Juliana. „Někdo se tam popral nebo co. Honáci si o tom povídali.“

„Kdyby tak přijel tatínek.“

Rozhostilo se ticho. Ze schodů před ubikacemi honáků ,k nim dolehl tichý šum hlasů. Padala noc a venku už svítila lampa.

„Běhá mi mráz po zádech.“

„Není se čeho bát. Tam venku jsou čtyři muži.“

Odmlčely se a Juliana zatáhla závěsy. Dru došla ke stolu, sundala cylindr z lampy, rozškrtla zápalku a přiblížila ji ke knotu. Vrátila cylindr na místo a odstrčila židli. „Už je skoro čas večeře.“

„Nechce se mi to líbit, Dru. Mám špatné tušení. Stane se něco zlého.“

Dru si sestru změřila dlouhým, chladným pohledem. Juliana podobné předtuchy občas mívala a zřídka se mýlila.

Bylo hloupé se bát, ale přesto – Ve dne by každého, kdo by se k nim blížil, viděli už zdaleka, ale v noci?

„Promluvím si s muži,“ slíbila. „Hned po večeři.“

Juliana odešla z místnosti a Dru pomalu přistoupila k oknu. Stále ještě rozeznala dolní konec údolí, ale za pár minut už na to bude moc velká tma.

Teď už to cítila také. Rázně se otočila a šla do svého pokoje. Z vaku vyndala derringer, který dostala od otce, a zkontrolovala ho.

Obě hlavně byly nabité. Zastrčila si ho do kapsy sukně.

To místo bylo opravdu hrozně opuštěné! Kde byl tatínek?

Upozornil je, že neví kdy, ale že určitě přijede. Mohly se na to spolehnout.

Drusilla měla v poslední době o čem přemýšlet. Otec se s nimi na ranči setkal už několikrát, ale až posledně si všimla něčeho zvláštního. Za prvé kůň. Tatínek říkal, že přijel zdaleka, ale to zvíře

na to vůbec nevypadalo. Vybavila si, že jeho kůň nebyl nikdy unavený, ale kdyby otec přijel odněkud z blízka, tak odkud? Kolem se rozkládala jen divočina.

Znovu se zahleděla dolů do údolí. Teď už byla všude tma, jen na obloze svítilo několik hvězd.

Večeři snědly v tichosti. Ani jedné nebylo nijak do řeči, ale jejich matka toho nikdy moc nenamluvila.

„Jak ses seznámila s tatínkem?“ zeptala se znenadání Dru.

„S tatínkem? No –“ Matka zaváhala a pak se zasmála.

„Na jednom večírku v Texasu. Zastavilo se tam několik jezdců, a protože v těch časech byl každý vítaný, pozvali jsme je, aby se k nám připojili.

Tančili jsme, rozprávěli a nakonec jsme spolu povečeřeli.

Dva z mužů, kteří přijeli s ním, zůstali u koní, i když se občas vystřídali, aby se také mohli zúčastnit oslavy.

Byl tak urostlý! A moc pohledný! Přišel zdaleka, když jsem se ho zeptala, odpověděl, že pochází z Colorada, ale byl daleko na východě kupovat dobytek.

Odjeli před rozbřeskem, ale on se za týden vrátil, tentokrát sám. Zdržel se několik dní, během nichž jsme se projížděli po krajině, a já si všimla, že svým způsobem nahání ostatním docela strach. Bylo tam několik mladíků, kteří –“

„Se ti dvořili?“

„Dalo by se tomu tak říkat. Ale poté, co se objevil on, se všichni stáhli.“

„Zastrašil je? Co udělal?“

„Vlastně nic. Prostě tak na ostatní muže působil. Jinak byl velice romantický, víš. A tak záhadný! Vždycky přijel, chvíli pobyl a zase zmizel.“

„Záhadný je pořád,“ pronesla Dru potichu.

Její matka rychle vzhlédla. „Ani ne. Jenom musí být kvůli práci stále na cestách. To jsem vždycky chápala.“

Když dojedly večeři, vyšla Dru ven. Dveře ubytovny byly otevřené a k domu kráčel Voyle Ragan.

„Strýčku Voyle? Kdy přijede tatínek?“

„Nevím, zlato. Nemůže sem pokaždé, když chce. Co se děje?“

„Juliana má strach. Nevím proč, ale má. Říká, že nám něco hrozí, a když má takovou předtuchu, většinou se nemýlí.“

Voyle byl vysoký, štíhlý muž. Spravoval ranč, moc toho nenamluvil, ale byl laskavý a ohleduplný.

„Není čeho se bát,“ řekl. „O tomhle místě moc lidí neví.

Cizince tady často nevídáme.“

Mlčela. Jestli se zeptá, odpoví jí? „Strýčku Voyle –?“ Zaváhala.

„Co tatínek opravdu dělá?“

Sledovala, jak se odvrátil a pohlédl do kaňonu. Pak tiše řekl: „No, to přece víš stejně dobře jako já. Koupí dobytek a prodá ho nejlepšímu kupci. Vede si dobře, ale musí hodně cestovat.“

Vysypal to ze sebe dřív, než ho stačila přerušit. „Nikdy nemluví doma o obchodu, už je prostě takový. Při téhle práci musí jezdit po rančích a občas jednat s drsnými chlapy. Někdy krávy koupí a zase prodá, aniž by je někam odehnal. Zná kupce ještě dřív, než sám nakoupí. Je moc chytrý.“

„Věřím, že je. Stejně jako ty, strýčku Voyle. Tahle historka může uspokojit maminku a Julianu, ale mě ne. Chci vědět, kde tatínek je, a proč pokaždé přijede do kaňonu ze směru, kde vůbec nic není.“

„Jak jsi na tohle přišla?“

„Viděla jsem ho. Jednou jsem se byla projet a zahlédla jsem ho přijíždět vyschlým korytem potoka. A když sem přijede z těch dlouhých cest, jsou jeho koně vždycky čerství.“

Voyle Ragan znejistěl. Tohohle se bál už mnoho let. Juliana vždycky brala věci tak, jak vypadaly, ale Drusilla ne.

Byla jako její otec, nic jí neuniklo.

„Mluvila jsi o tom s někým?“

„A s kým bych mluvila? Nikdo sem nepřijede.“

„Tak to ani nedělej. Nemluv o tom se zdejšími muži. Nestarej se o to, co je tvůj táta zač. Čím míň budeš vědět, tím lip, a když se začneš vyptávat, tak to začne vrtat hlavou i ostatním.“

„Takže je to pravda,“ pronesla potichu. „Je psanec, že ano?“

„No –“

„Podezírala jsem ho z toho už dlouho, ale nějak se mi k tomu nehodil.“

„Ne, Dru, on není ten typ. Myslím, že tvoje matka to ví, ale nikdy by se o tom nezmínila a nepřiznala by to ani sama sobě.

Brzo přijede, a když ho zastihneš samotného, můžeš se zeptat přímo jeho. Ale ať tě nikdo neslyší.“

„Strýčku Voyle? Já nevěřím, že přijede dneska večer.

Bojím se, že se stane něco zlého. Říkej si tomu třeba intuice, ale mám prostě takové tušení.“

Voyle přešlápl z nohy na nohu. „Nemusíš se ničeho bát,“ řekl. „Není nic –“

„Ale ano, je.“ Odmlčela se. „Strýčku Voyle, když jsme jely z Flagstaffu, někdo nás sledoval.“

„Sledoval?“ zeptal se polekaně.

„Nějaký muž, který přijel říčním korytem z východu.

Většinu času se držel mimo dohled, jako by si nepřál, abychom o něm věděly, ale sledoval nás. Zmizel těsně předtím, než jsme dorazily do kaňonu Red Wall.“

Vbylea Ragana se zmocnily obavy. Skutečnost, že ranč Škrtnuté V patří Benu Currymu, se držela v tajnosti, a Voyle věděl, že Ben brání nájezdům na všechny ranče v blízkosti skrýše v kaňonu Toadstool. Jeho argument byl prostý: když nechají okolní rančery na pokoji, budou mít přátele ve chvílích nouze. Voyle však nikdy nevěřil, že Curry dokáže udržet své muže na uzdě věčně. Dříve nebo později se některý s nich vzepře a rozhodne se jednat na vlastní pěst.

Kdo mohl slídit kolem? Představitel zákona? V širokém okolí se nevyskytoval nikdo, na kom by ulpěl jen náznak podezření, které by mohlo někoho takového přilákat.

Bandité? Co je pravděpodobnější, když na ranči čeká stádo připravené na prodej?

„Nestraš sestru ani matku, Dru. Umíš to s puškou, tak ji měj stále po ruce. Já si promluvím s chlapci.“ Odmlčel se.

„Kde přesněji viděla toho jezdce?“

Poslechl si její popis a hned to místo poznal. „Zítra se tam podívám,“ slíbil.

„Buď opatrný,“ nabádala ho. Pak změnila téma. „Strýčku Voyle, slyšel jsi někdy o kovboji jménem Mike Bastian?“

Voyle Ragan byl rád, že je tma. „Myslím, že ne," odpověděl opatrně. „Co je s ním?"

„Potkali jsme se cestou sem. Vlastně to byl on, kdo nám pomohl sehnat povoz, když jsme vystoupili z dostavníku," vysvětlila.

„Většina mužů na Západě by vám pomohla."

„Já vím, ale tenhle měl v sobě něco –"

„Vsadím se, že vím, co to bylo," poznamenal Voyle pobaveně.

„Nejspíš byl mladý a pohledný."

Zasmála se. „To taky, ale spíš mě zaujal tím, jak se pohyboval.

Jako velká kočka. Ale zároveň mi tím někoho připomněl, jenom si nemohu vzpomenout koho."

„Mike Bastian? To jméno si budu pamatovat. Pověděl ti, co dělá?"

„Vlastně ani ne. Myslím, že by mohl být kovboj nebo možná lovec. Měl na sobě oblek z jelenice, jaký nosí indiáni."

Znovu se odmlčela a pak úmyslně nenuceným tónem dodala: „Pozvala jsem ho sem na návštěvu."

Voyle Ragan se zasmál. „A vsadím se, že řekl ano."

To ji pobavilo. „Samozřejmě. Musela jsem být přece pohostinná, vždyť jsme na Západě!"

Když se vrátila dovnitř, vstoupil Voyle Ragan do ubytovny.

Dva z honáků už spali, nebo to aspoň předstírali.

Další, Garfield, si právě zul jednu botu. „Zase se obuj," řekl mu Voyle. „Budeš mít první hlídku."

„Hlídku? A proč?"

„Někdo sledoval povoz, který přivezl dámy. Nechce se mi to líbit."

Jeden z ležících mužů se posadil. „Chtěl jsem ti to říct, Voyle. Před pár dny jsem našel na kraji kaňonu nějaký cizí stopy. Vypadalo to, jako by někdo slídil kolem."

„Tak jo, všichni víte, co máte dělat. Chovejte se, jako když se vzbouřili indiáni, jenomže tentokrát to nejspíš budou banditi.

Sháníme krávy na prodej. Za pár dní sem dorazí další tucet honáků. Myslím, že to vědí, takže jestli se něco stane, bude to dřív, než sem ti chlapi přijedou.

Ať se nikdo z vás nevzdaluje víc než čtyři, pět kilometrů od ranče. Dávejte pozor na svoje stopy, a když se něco stane, co nejrychleji se po nich vraťte na pomoc dámám.“

„Nikdy jsem neslyšel, že by psanci obtěžovali ženy!“ zaprotestoval Garfield.

„Já taky ne, ale tady jsme daleko v kopcích. Skoro nikdo o nás neví a psanci nejsou všichni stejní.“

Garfield si natáhl druhou botu, vstal a zapnul si šle. Potom si připnul opasek s pistolemi.

„Vezmi si i vinčestrovku, mohla by se ti hodit.“

Garfield na něho zachmuřeně pohlédl. Jeden z honáků začal chrápat a Voyle na něho ukázal. „Probuď ho o půlnoci.

Může zůstat na hlídce do tří a potom to vezme Pete až do rána.“

Voyle Ragan vyšel ven, zastavil se a naslouchal. Bylo naprosté ticho. Došel do domu a vstoupil do svého pokoje.

Zavěsil opasek na pelest postele a pušku položil na umývadlo, aby ji měl po ruce.

Už dávno se nedostal do žádné přestřelky a nebyl si jistý, jestli to zvládne.

KAPITOLA 10

Ráno bylo chladné a jasné, ale Mike Bastian přesto cítil ve vzduchu katastrofu. Spěšně se oblékl a zamířil do penzionu. Několik mužů tam mlčky jedlo.

Vzhlédli, když vstoupil, ale jen jeden na něho krátce kývl.

Mike právě dopíjel kávu, když vstoupil Kerb Perrin.

Mike okamžitě zostražitěl. Perrin se nesl s arogancí, která byla pro něho typická. Pohlédl na Mikea Bastiana, pak se posadil a dal se do jídla.

Přišel Roundy a pak Doktor Sawyer. To znamenalo, že Ben Curry zůstal v kamenném domě sám. Chvilku nato se dostavil Ducrow následovaný Keserem, Rockym Clattem, Monsonem a Panellem.

Mike pozvedl hrnek k ústům a náhle si uvědomil, že to jsou muži, které si chtěl Perrin vzít při nájezdu na Raganův ranč. To mohlo znamenat, že přepadení se má odehrát už toho dne!

Vzhlédl a uviděl, jak se Roundy zvedl od nedopité kávy.

Starý zálesák vyšel chvatně ven a zmizel.

Mike postavil hrnek na stůl a vstal. Okamžitě strnul. Do zad se mu zaryla hlaveň revolveru a něčí hlas řekl: „Ani se nehni!“

Ten hlas patřil Fernandezovi. Perrin se s úsměvem opíral na židli.

„Omlouvám se za to překvapení, Bastiane,“ řekl Perrin, „ale když je Lenaker na cestě sem, musíme jednat rychle.

Než dorazí, budu už v sedle. Někteří chlapci chtějí, abych tě zabil, ale já si myslím, že se nám budeš hodit při vyjednávání s velitelem.

Asi nebude snadný vydlabat ho z tý jeho kamenný ulity, ale když tě tam přivedeme, bude spíš naslouchat.“

„To se pleteš,“ opravil ho Mike tiše. „Tomu je jedno, co se se mnou stane. Klidně se mě zbaví a najde si někoho jiného.

Nedovolí, aby vám to prošlo.“

„Nic jinýho mu nezbude. Víš, Rigger Molina dneska odjel s deseti chlapy přepadnout ten transport zlata.“

„To měla být moje práce,“ namítl Mike.

„Vyměnil jsem si to s ním. Nechal jsem mu to zlato a on mně banku. Musím přiznat,“ – Perrin se usmál – „že jsem mu zapomněl říct o těch dvanácti strážcích a brokovnicích.

Vlastně jsem mu namluvil, že strážci budou jenom tři. Věřím, že se o něj postarají za mě.“

Perrin se náhle otočil. „Seberte mu zbraň, svažte mu ruce za zády a vystrčte ho na ulici. Chci, aby ho staroch viděl.“

„A co s ním?“ Kiefer ukázal pistolí na Doktora.

„Nech ho být. Lékař by se nám mohl hodit a on dobře ví, kde je chleba namazaný máslem.“

Mike Bastian proklínal sám sebe. Měl být opatrnější!

Dával pozor na Perrina a Fernandez mu proklouzl za záda.

Vystrčili ho na ulici do ranního slunce, které ohřívalo okolí, a popoháněli ho směrem ke kamennému domu.

Zaradoval se. Ať se s ním stane cokoliv, jeho otce bude těžké dostat z domu. Slunce mu svítilo do obličeje stejně jako do tváří útočníků a starý pán na ně bude připravený s puškou. Ze dveří a oken mohl ovládnout celou osadu.

Perrin se přesunul za barikádu z klád a pytlů s pískem chvatně navršenou uprostřed ulice. „Pojď dolů, Curry!“ křikl.

„Vyjdi ven s rukama nad hlavou, nebo ti zabijeme syna!“

Žádná odpověď se neozvala a nic nenaznačovalo, že ho někdo slyšel.

„Nejsem jeho syn,“ řekl Bastian. „Nejsme dokonce ani příbuzní. Vychoval mě, abych splnil nějaký úkol, ale klidně se beze mne obejde. Vůbec mu na mně nezáleží.“

„Neslyšel tě,“ ozval se Clatt. „Zaútočíme na dům!“

„Zaútoč si na něj sám," zavrčel Kiefer. „Já budu jenom sedět a koukat se."

Navzdory své bezmocnosti pocítil Mike uspokojení. Ben Curry byl prohnaný bojovník. Věděl, že jakmile odpoví, získá jejich hrozba na síle. Bylo by zbytečné Mikea zabíjet, kdyby to Curry neviděl, a zbavit se rukojmí, když ani nevěděli, jestli je Ben slyší.

Perrin si byl původně jistý, že Curry raději vyjde ven, než aby Mikea obětoval, ale teď ani nevěděl, zda výhružka dolehla k jeho uším. Zpočátku to celé vypadalo logicky, ale teď už Perrin tak přesvědčený nebyl. Pochybnosti se zmocnily i těch, kteří ho následovali.

„Vyjdi ven!" křikl Perrin. „Dáme tobě i Bastianovi koně a slušnej náskok. Jinak oba zemřete! Máme dynamit!"

„Perrine," upozornil ho Mike, „děláš ze sebe blázna.

Currymu je jedno, jestli přežiju nebo umřu. Sám ven nevyjde a vy ho z domu nedostanete. Nemyslíš si, že velitel s tímhle počítal? Znáš ho dost dlouho, abys věděl, že má plán pro všechny situace."

Mike se snažil zapůsobit nejen na Perrina, ale i na jeho muže. Kdyby se mu je podařilo přimět, aby zapochybovali o svém vůdci, ze strachu z Bena Curryho by mohli Perrina zradit.

Perrin ho ignoroval. Někteří z jeho mužů se neklidně ošívali a jeden nebo dva se rozhlíželi kolem, jako by se k nim někdo plížil. Ben Curry byl vychytralý protivník. Co když se na tohle připravil? Co asi udělá?

„Jediné, co musí Curry udělat," pokračoval Mike, „je počkat, až se objeví Dave Lenaker. Pak se s Davem dohodne, a kde budeš ty? Venku na mrazu s těmi muži, kteří byli takoví blázni, že tě poslechli."

„Drž hubu!" okřikl ho vztekle Perrin. „Však on ven vyjde!

Jenom to protahuje."

„Začneme střílet na dům!" Ducrow ztrácel trpělivost.

„Nebo na něj zaútočíme, jak navrhoval Clatt!"

„Sakra!" Kiefer byl znechucený. „Proč se s tím zdržovat?

Vezmeme si, co pobereme, a zmizíme. Je tady dobytek, nejmíň dvě stě kusů nejlepších koní v zemi a tak podobně. Rigger je pryč a Lenaker ještě nepřijel. Nikdo nás nezastaví."

„Máme se spokojit s drobnejma, když jsou v domě miliony?“

Kerbův hlas překypoval vztekem. „Je tam lup za celý léta! Kamenná komora plná zlata a balíčků peněz!

A ty bys odjel s pár kusy dobytka?“

Kiefer mlčel, ale přesvědčený nebyl.

„Žádná taková komora tam není,“ vložil se do jejich sporu Mike. „V jednom pokoji spím já, ve druhém Doktor Sawyer a ve třetím velitel. Jediné, co tam má uložené, je munice. Má jí dost, aby s ní vybojoval celou válku, a dostřelí na každé místo v osadě. Až se mu zachce, začne vás odrovnávat jednoho po druhém.“

Mike, stojící v jasném slunci na prašné ulici, pohlédl ke kamennému domu. Zalila ho láska a vděčnost k tomu starému muži. Ať už byl Ben Curry jakýkoliv, Mike mu hodně dlužil. Sice ho vychovával k životu zločince, ale pro Curryho to nebyl špatný život. Žil jako feudální vládce a nerespektoval žádné zákony, které neustanovil on sám.

Možná udělal chybu, když se ujal sirotka Mikea Bastiana a vychoval ho. Mike si uvědomil, že se nikdy nemůže stát psancem. Neměl povahu na to, aby loupil a zabíjel. To však neznamenalo, že se nemohl postavit na stranu muže, který se o něho postaral a poskytl mu domov, když žádný neměl.

Byl nesmírně hrdý na toho starocha, který tam nahoře seděl sám. Věděl, že bude bojovat do konce jako grizzly zahnaný do kouta. On, Mike Bastian, možná zemře na ulici, ale doufal, že Ben Curry zůstane ve své kamenné pevnosti a všechny porazí.

Kerb Perrin byl v koncích. Naplánoval to celé narychlo, když se doslechl, že Lenaker je na cestě do kaňonu Toadstool.

Lenaker s sebou přivede své muže a boj o nástupnictví by se mohl zvrhnout v ošklivou tří– nebo čtyřstrannou válku.

Když se zbavil Moliny, byl si jistý, že nastoupí na Curryho místo a bude připraven na Lenakerův příchod. Plánoval, že si na Lenakera a jeho muže počíhá v záloze a vyřídí je, jakmile vstoupí do kaňonu. Teď se však jeho plány a načasování zhroutily.

Perrina ani na okamžik nenapadlo, že mu Ben Curry ani neodpoví. Předvídal však, že se možná nevzdá, a vyslal odstřelovače, aby ho vyřídil, jakmile se ukáže.

„Jestli si chcete přijít na slušné peníze, chlapci,“ připomněl Mike ledabyle, „je tady ta banka ve východním Coloradu. „Podle toho, co jsme slyšeli, je zralá, jenom ji utrhnout.“

Nikdo na to nic neřekl, ale on věděl, že o tom budou přemýšlet.

Pochyboval, že by se některý z nich opravdu chtěl postavit Benu Currymu. Možná zestárl, ale jak starý je doopravdy?

A jak tvrdý?

Mike nemohl dělat vůbec nic. Perrin se mohl každým okamžikem rozhodnout, že ho na místě zabije. Stál na otevřeném prostranství, ruce spoutané za zády, a mohl jen přemýšlet.

Co se stalo s Roundym? Starý trapper se náhle zvedl a odešel od nedopité kávy, což bylo u Roundyho skoro neslýchané. Že by se spojil s Perrinem? Ne, to bylo nemožné.

Roundy byl vždycky Benův přítel a Kerba Perrina neměl rád.

Ale kde může být? Nahoře s Benem? Možné to bylo, přestože Roundy nesnášel být někde zavřený. Potrpěl si na otevřené prostranství. Bojoval za pohybu, nerad se bránil v obležení. Mike si byl jistý, že ať byl kdekoliv, dělal to, co bylo nutné.

„Tak dobře,“ rozhodl náhle Perrin, „není potřeba, abychom tady všichni číhali na jednoho dědka.“ Pohlédl na Bastiana.

„S tou bankou to byl dobrej nápad. Tebe si necháme, vybereme Raganův ranč a pak už se staroch vzdá. Skoncujeme s ním, odjedeme na východ a uděláme tu banku.“

Bastiana odvedli z ulice, spoutali mu kotníky a strčili ho do tmavé komory v zadní části obchodu.

Myšlenky mu divoce vířily hlavou. Dělal, co mohl, aby je trochu uspořádal. Má-li se z toho dostat živý, musí myslet.

Vždycky je nějaké východisko, jen ho najít.

Jestli Perrinovi muži vyrazí do kaňonu Red Wall, najdou na ranči Škrtnuté V jen čtyři honáky. Udeří náhle a budou dobře vědět, co mají dělat. Juliana, Dru a jejich matka budou bezmocné. Pět mužů včetně Vbylea Ragana ten překvapivý útok neodrazí.

A on měl svázané ruce i nohy.

Zoufale se vzepřel provazům, které ho poutaly, ale ti, co mu to udělali, se vyznali v uzlech a svázali už mnoho kusů dobytka a koní.

Když si jeho oči zvykly na tmu, rozhlížel se po něčem, co by mu pomohlo se osvobodit, ale nic nenašel. Žádnou ostrou hranu, žádný hřebík, nic.

Venku bylo ticho. Že by odjeli? Nemohl to nijak zjistit, ale jestli Perrin ještě neodjel, brzy to udělá a nechá tam jen několik mužů, aby hlídali Bena Curryho. Mike přestal bojovat a snažil se přemýšlet. Kdyby se mu podařilo osvobodit se a objevit Benovu tajnou cestu přes řeku, mohl by předběhnout Perrina a počkat si na něho.

Kde byl Roundy? A Doktor Sawyer?

Právě když to skoro vzdal, napadlo Mikea řešení tak prosté, že si vynadal do hlupáků. Překulil se na kolena. Naštěstí měl na nohou jezdecké boty a ne mokasíny, které nosil do lesa. Zaklínil jednu ostruhu o druhou, aby se nemohly otáčet, a začal po jedné z nich přejíždět koženým řemenem. Měl mexické ostruhy s velkými kolečky, které mu dal Sawyer, ostruhy s mnoha zoubky jako na pile místo dlouhých hrotů.

Zoufale řezal, až ho bolely svaly a koupal se v potu.

Když na chvíli přestal, aby si odpočinul, uslyšel zvenčí dusot kopyt. Odjíždělo několik koní.

Kam měli namířeno? Možná by měl stále šanci, kdyby – Na podlaze zadupaly vysoké boty. Někdo přicházel!

A zrovna ve chvíli, kdy se snažil přeříznout řemen!

V obavě, aby nepřišli na to, co dělá, se převalil na bok.

Dveře se otevřely a objevil se Had Fernandez. V jedné ruce držel nůž a rameno, do něhož ho Bastian střelil, měl stále obvázané.

„Tak ty jsi střelil Fernandeze, co? Však já ti ukážu!

Jsem z kmene Yaqui! Znám spoustu způsobů, jak nechat člověka vykrvácet! Budu tě řezat pomalu, moc pomalu, uvidíš!“

Bastian ležel a díval se na míšence. Fernandez přistoupil a píchl do něho špičkou nože, ale Bastian se ani nehnul.

Rozzuřený Fernandez vyhodil nůž do vzduchu a chytil ho do ruky. „Nebudeš skákat? Však já tě to naučím!“

Zákeřně bodl dolů. Mike na to byl připravený. Převalil se na záda a vykopl oběma nohama. Podpatky zasáhl Fernandeze do kolen a odhodil ho dozadu. Vzápětí ze všech sil trhl za řemen, kterým měl spoutané ruce.

Něco zapraskalo a Mike táhl, jak nejsilněji dokázal.

Fernandez vyskočil na nohy a zvedl nůž, který mu při pádu vypadl z ruky.

Zatímco bojoval s pouty, vrhl se Bastian proti Fernandezovým nohám, ale míšenec uskočil dozadu a obrátil se k němu s nožem v ruce. Bastian se také otočil, zvedl svázané nohy, a když se jeho sok pohnul, máchl jimi dolů.

Ostruhy se zaryly psanci do vnější strany stehen, prořízly nohavice a vyryly mu do nohou hluboké šrámy.

Fernandez se zapotácel a zaklel. Bastian znovu trhl pouty na rukou a ucítil, že něco povolilo. Řemeny se rozpletly, Mike je setřásl, otočil se, popadl psance za kotníky a trhl směrem k sobě.

Fernandez se svalil na podlahu, ale bojoval jako zraněná kočka a snažil se osvobodit. Mike sevřel jednou rukou Fernandezovo zápěstí, druhou ho chytil za hrdlo a sevřel ho veškerou silou, kterou získal během let tréninku právě na podobné situace.

Míšenec zoufale vzdoroval, ale Mikeovo sevření bylo příliš pevné. Fernandez zrudl v obličeji. Zmítal se a třásl, ale jeho pohyby ochabovaly. Bastian povolil, udeřil banditu pěstí do brady a pak ještě jednou.

Vzal nůž z dlaně omráčeného muže, přeřízl si pouta na nohách, vstal a promnul si zápěstí, aby se mu do nich vrátila krev.

Teď-!

KAPITOLA 11

Na okamžik zaváhal a podíval se na bezvládného muže. Fernandez u sebe neměl zbraň, ale obvykle ji nosil. Možná ji nechal přede dveřmi. Opatrně, aby nevydal žádný zvuk, protože netušil, co ho venku čeká, přešel ke dveřím a pomalu je pootevřel.

Ulice byla opuštěná. Mikea brněly ruce po dlouhém spoutání, proto neustále pohyboval prsty. Otevřel dveře dokořán a prošel jimi. První, co uviděl, byl Fernandezův opasek zavěšený na opěradle židle stojící na verandě.

Udělal k němu dva kroky, když z ubikace vyšel nějaký muž. Držel v ruce párátko a právě si ho dával do úst, když uviděl Mikea Bastiana. Překvapeně vykřikl, upustil párátko a sáhl po revolveru.

Bylo to necelých pět metrů. Mike sevřel v dlani ostří nože a hodil. Zableskl se ve slunci, zatímco se zbraň zvedala.

Muž zachroptěl, upustil pistoli a sáhl po střence nože zabodnutého v břiše. Tvář se mu zkroutila šokem.

Mike popadl Fernandezův opasek a připnul si ho s pažbou jednoho revolveru dopředu a druhou dozadu. Pak se rozběhl k penzionu, kde ho odzbrojili. Rozrazil prudce dveře a strnul.

Našel tam Sawyera s brokovnicí v ruce. U zdi stáli čtyři Perrinovi muži. „Čekám tady na tebe," řekl Doktor. „Nechtěl jsem ty chlapy zabít, ale neodvážil jsem se zkusit je sám spoutat."

Mikeův opasek ležel na stole. Odepnul si ten Fernandezův, připjal si svůj a pak si zastrčil Fernandezovy kolty za pás.

„Všichni na podlahu!" přikázal mužům. „Lehnout na břicho!"

Svázat všechny čtyři mu trvalo jen pár minut. Posbíral jejich zbraně.

„Kde je Roundy?"

„Neviděl jsem ho od chvíle, co odešel z penzionu. Prostě zmizel.“

„Zapomeň na něho. Půjdeme za Benem Currym a vymyslíme, co dál. Nemáme moc času. Už se rozjeli na ranč Škrtnuté V.“

Doktor se zatvářil vyděšeně. „To jsem nevěděl. Proboha!

Jsou tam ty ženy!“

Společně vyběhli zadním vchodem a rychle kráčeli podél řady budov. Mike nesl klobouk v ruce, aby byl snadněji k poznání. Věděl, že je Ben uvidí, a nechtěl, aby si je spletl s nepřáteli.

Sawyer byl nervózní, ale snažil se vypadat klidně. Viděl mnoho přestřelek, ale nikdy se žádné nezúčastnil.

Bok po boku, vědomi si rizika, že může přilétnout kulka z kamenného domu nebo od někoho z Perrinovy bandy, vystoupili po kamenných schodech k domu.

Uvnitř bylo ticho. Otevřeli dveře, vstoupili do obývacího pokoje a rozhlédli se. Nikde žádné známky života. Na podlaze ležely náboje do pušky, vysypané z krabice.

Dolehl k nim tlumený výkřik. Mike se zastavil a naslouchal.

Pak vyběhl z místnosti a utíkal nahoru po schodech do opevněné komory. Náhle se zastavil. Sawyer byl pouhý krok za ním.

Tohle byla místnost, kterou ještě nikdo neviděl, dokonce ani Doktor. Měla mohutné kamenné zdi a zabudovaným korytem protékal pramen, který mizel otvorem ve dně velké kamenné prohlubně. Přívod vody nebylo možné uzavřít. V místnosti se nacházely i zásoby jídla.

Dveře byly těžké a daly se zamknout zevnitř. Na to, aby se někdo dostal dovnitř, by potřeboval dynamit.

Tohle bylo Benovo poslední útočiště. Ben Curry tu ležel na podlaze, tvář zkroucenou bolestí. „Zlomil jsem si nohu!

Spěchal jsem a jsem moc těžký!

Uklouzl jsem na schodech a odplazil jsem se sem.“

Vzhlédl k Mikeovi. „To se ti povedlo, synku! Bál jsem se, že tě zabili. Dostal ses z toho sám, viď?“

„Ano, otče.“

Ben na něho pohlédl a pak odvrátil zrak.

Sawyer si klekl a prohlédl postaršímu muži nohu. „Vypadá to špatně, Bene. Takhle tě daleko nedostaneme.“

„Přitáhněte mi matraci tak, abych si na ni mohl lehnout a viděl přitom z okna. My dva je spolu vyřídíme, Mikeu!“

„Nemůžu tady zůstat, otče. Musím odjet.“

Ben Curry zbledl a nevěřícně vytřeštil oči. „Chlapče, nikdy mě nenapadlo –“

„Ty to nechápeš, otče. Vím, kam odjel Perrin. Má namířeno na ranč Škrtnuté V. Dělá si zálusk na dobytek a ženy, co tam jsou. Usoudil, že tebe může vyřídit kdykoliv.“

Staroch sebou trhl při zoufalém pokusu postavit se, ale Doktor ho přidržel. Než mohl domluvit, vysvětlil mu Mike, co se stalo, a dodal: „Musíš mi povědět, jak přecházíš Colorado.

S trochou štěstí bych se mohl dostat na ranč před nimi.“

Ben Curry se pomalu uklidnil. Byl znovu sám sebou a navzdory bolesti, kterou musel cítit, pracoval jeho mozek normálně. „Mohl bys to zvládnout, ale čeká tě namáhavá cesta. Oni jsou už na cestě a Kerb ví, kde sehnat čerstvé koně. Nebude marnit čas.“

Opřel se a vzal si od Sawyera láhev kořalky. „Na tohle jsem nikdy moc nebyl, ale teď –“ Dlouze se napil a trochu se uvolnil. Rychle a stručně popsal Mikeovi cestu. „Zvládneš to,“ dodal, „ale je to úzká, nebezpečná stezka. Když jsme po ní projížděli poprvé, ztratili jsme jednoho muže a dva koně.

Až se dostaneš k řece, najdeš tam starého indiána z kmene Navaho. Přátelíme se už léta. Stará se mi tam o pár koní a dohlíží na stezku. Za řekou od něho dostaneš koně. Ví o tobě.“

Mike vstal a posbíral nějakou munici. „Postarej se, aby měl pohodlí, Doktore. Udělej, co půjde.“

„A co Dave Lenaker?“ zaprotestoval Doktor.

„O Lenakera se postarám!“ vybuchl Curry. „Mám sice nohu v háji, ale pořád ještě dokážu zvednout zbraň. Dáš mi na tu nohu dlahu a uděláš mi nějakou berlu. Pak už to zvládnu!“

Odmlčel se. „Chci ho zabít, jen co se ukáže na ulici.

Kdyby se ale něco stalo a musel jsi to udělat ty, Mikeu, neváhej.

Kdybys zabil Ducrowa nebo Perrina, prokázal bys Západu velkou službu. Sám se na to léta chystám.

Ale jednu věc si o Lenakerovi pamatuj. Kdybych ho minul nebo tys ho viděl první, dávej si dobrý pozor na jeho levačku!“

Mike sešel po schodech do svého pokoje a vzal si tam vinčestrovku ráže.44. Koně měl osedlaného během minuty.

Věděl, že Ben Curry s Doktorem se tam mohou udržet celé týdny, ale hrozilo, že jim někdo hodí oknem dovnitř dynamit. Bude muset dojet do kaňonu Red Wall a zpátky co nejrychleji.

Mike Bastian vyjel ze stáje na grošovaném šedákovi a zabočil na klikatou cestu, která vedla dolů mezi borovicemi a osikami ke skryté stezce mířící do kaňonu. Ještě nikdy po ní nejel, i když ji jednou náhodou objevil. Šedák byl ve výborné formě a Mike ho nechal, aby postupoval svým tempem. Ujížděli hladce, kličkovali lesem, přejeli jednu nebo dvě paseky a dvakrát přebrodili stejný potok.

Cestou se snažil odhadnout, kde by mohl tou dobou být Perrin. Ten samozřejmě o tajné cestě přes řeku nevěděl a musel jet oklikou. Bylo jasné, že i když bude měnit koně a zkrátí zastávky na minimum, nějaký čas mu to zabere.

Mike měl ujet jen čtvrtinu té vzdálenosti, ale v příkrém a drsném terénu. Mike si navíc nedokázal představit, jak vlastně překročí řeku. Ben mu pověděl jen tolik, že je tam brod a že ho najde, až tam dorazí.

„Bude to chtít kuráž, hochu, kuráž! Ale pamatuj si, já to dokázal už mockrát a vážím mnohem víc než ty.“

Tohle pro něho byla nová krajina, protože mířil na jih do divočiny, k neznámé oblasti u kaňonu řeky Colorado, krajině, kterou ještě nikdy nejel. Nevyznal se tam nikdo jiný než Ben Curry, indiáni a kromě nich možná nějaký ten potulný trapper.

Stezka se občas vynořila z lesa a poskytla mu úžasný výhled na rozeklané kaňony a vysoké skalní věže.

Musel jet rychle a bez zastavování. Litoval, že si u Bena nenabral trochu sušeného hovězího, protože neměl cestou co jíst a na ranči na to možná nebude čas.

Jednou, na vrcholu dlouhého stoupání, zastavil, aby nechal šedáka vydechnout, a ze sedla se rozhlédl po krajině.

V zarudlé dálce rozeznal zející chřtán velkého kaňonu.

Odplivl si do prachu a po zádech mu přeběhl mráz. Jak by mohl jeden osamělý muž doufat, že překoná tohle?

A na konci cesty, jestli ho vůbec dosáhne, potká Kerba Perrina.

Už ho viděl střílet. Ten chlap byl rychlý a smrtelně nebezpečný.

Kolem kořenů stromů a na zastíněných svazích stále místy ležel sníh. Mike sesedl, nechal šedáka, aby se napil z čistého, studeného horského pramene, který stékal z příkrého svahu, mizel v křoví a znovu se objevoval. O kus dál vystavěli bobři širokou přehradu a na jejím břehu příbytek.

Mike se napil kus nad přehradou, nechal šedáka odpočinout a sám chvilku stál. Naslouchal tichu a sledoval, jak bobr strká před sebou po hladině zelenou větev, aby ji ukryl na dně jezírka jako zásobu na dny, kdy napadne sníh a přehrada zamrzne.

KAPITOLA 12

Borden Chantry pohlédl z kuchyňského okna směrem k železniční stanici. Když byla do města zavedena železnice, položili naštěstí koleje asi padesát metrů od jeho domu, takže mohl pít kávu, snídat nebo večeřet a sledovat při tom cestující přijíždějící nebo odjíždějící vlakem. Ne že by jich bylo mnoho. Čtyři dny z pěti vlak jen zahoukal a projel bez zastavení.

Rád se díval na projíždějící vlaky a Bess také. Ta teď přišla ke stolu s kávou a starým tématem. „Byla bych ráda, kdyby ses nad tím vážně zamyslel, Bordene. Tohle není místo, kde by měl vyrůstat malý chlapec."

„Já na Západě vyrostl," namítl mírně.

„To je něco jiného. Tobě se tenhle život líbí, ale já chci pro Toma něco jiného. Přála bych si, aby chodil do školy na Východě a získal dobré vzdělání. Nechci, aby jednou honil krávy a nosil zbraň."

Borden znovu pohlédl k železniční stanici. Věděl, co jeho žena cítí, ale co by dělal na Východě on? Tohle prostě nechápala.

Ať přijel na Západě kamkoliv, byl někdo, ale jen proto, že se tam dobře vyznal. Na Východě by mohl nejvýš provozovat stáje nebo pracovat rukama. Byl zručný kovář, ale práce, které by mohl dělat na Východě, neovládal.

Právě teď měl dvě zaměstnání a za obě dostával zaplaceno.

Byl okresním šerifem a městským maršálem a poprvé po dlouhých letech se mu dařilo nějaké peníze ušetřit.

Pokud by ještě pár let pracoval, mohl by si koupit krávy a vrátit se k rančeření. Teď měl jen asi šedesát kusů pobíhajících po volné pastvině a třicet koní, z nichž pět mu sice nepatřilo, ale páslo se se stádem.

„Přemýšlel jsem o tom, Bess. Jak bych tam vydělával na živobytí? Vyznám se jenom v dobytku a vedení ranče.

Začínal jsem jako lovec bizonů, pak jsem se dal na značkování a nakonec to zkusil s rančem. Zničilo mě sucho a nelítostný bankéř a tihle lidi byli tak hodní, že mi dali práci městského maršála.“

„Však ty by sis něco našel, Bordene. Vím, že ano. Já prostě nechci, aby Tom vyrůstal tady. Věčně někde běhá s tím sirotkem McCoyem a nemyslí na nic jiného než na pistole a koně.“

„Billy je hodný kluk,“ namítl Borden. „Od tý doby, co mu před pár lety umřel táta, se drží. Měla bys vidět jeho chatu, jaký tam má pořádek. Je to hodnej kluk a povede si dobře.“

„A v čem?“

Neklidně se zavrtěl. Tahle debata probíhala nejméně jednou týdně a Bess se stále nemohla probudit ze svého snu.

Chtěla se vrátit tam, odkud pocházela, přála si, aby Tom vyrůstal jako její bratři a otec. Neuvědomovala si však, že by byli chudí. Na Západě může být člověk chudý, ale když pracuje, nikdo tomu nevěnuje pozornost, jenže na Východě by patřili do jiné společenské třídy. Na některá místa by je ani nepustili, určitých akcí by se nemohli účastnit. Tak to alespoň slyšel. On sám byl na Východě jen dvakrát a pokaždé pouze na pár dní.

Poprvé tehdy, když tam vzal Bess po svatbě. Stačil mu krátký pohled, aby poznal, že s penězi, které vydělával na Západě, by se na Východě daleko nedostal. Kdyby to mohl znovu zkusit s rančem… no, věděl, že by to dokázal. Například teď se v okolí nacházely dobré pastviny. Co potřeboval, byly krávy. Tak tři sta až pět set kusů. Do začátku by to stačilo a při slušném počasí by brzy vybudoval stádo.

Zpátky na Východě by byl jen chudý příbuzný, víc nic.

„Musíš prostě počkat, Bess. Začnu zase chovat dobytek.

Uvažuju o těch kravách Hyatta Johnsona. Chce rozprodávat stádo, a kdybych měl trochu peněz, mohl bych je koupit.

Třeba –“

„Bordene? Proč za tebou přijel pan Sackett? Hrozí nějaké problémy?“

Napil se kávy. „Ani ne. Šlo jenom o jednu věc, o kterou se zajímáme. Možná je to bláznivý nápad, Bess, ale vzpomínáš si na ty dopisy, co mám? A na ty, co jsem poslal do Fort Worthu a El Pasa?

Sackett si myslí totéž co já. Věří, že většinu těch přepadení spáchala jedna velká banda s jediným mužem v čele.“

„Jaký člověk by dokázal udržet na uzdě tolik psanců?“

To byl právě ten problém. Bess jako obvykle trefila hřebík na hlavičku. Muž, který by dokázal velet podobným akcím, by musel být něčím výjimečný a nepřehlédnutelný.

On a Sackett zatím přišli na osmnáct přepadení, která se vyznačovala tou rychlou, čistou prací – nikdo nebyl postřelen, nikdo dopaden, nenašly se žádné stopy. Bandité se objevili, sebrali lup a zmizeli.

Obvykle si před akcí prošlo město několik mužů a prohlédli si banku a okolí. Nikdo si však žádných cizinců nevšiml.

Chantry však dostal před několika dny jistý nápad a napsal Sackettovi. Ten, kdo tlupu vedl, musel své muže držet v nějakém úkrytu, tak co kdyby si prověřili známé psance, kteří momentálně neseděli ve vězení a přesto je dlouho nikdo neviděl.

Sám dobře věděl, že tihle muži nemohou zůstat zalezlí moc dlouho. Pokaždé se brzy ukázali při další loupeži, zapletli se do rvačky v saloonu nebo něco podobného. Většina z nich toužila po pozornosti a bylo nepravděpodobné, že by vydrželi dlouho mimo dění.

V myšlenkách se vrátil k muži, jenž všechny ty akce vedl, a náhle ho něco napadlo.

Bess, která kdysi přišla s klíčovou otázkou v případě vraždy Joea Sacketta, když se zeptala, jak se dostal do města, to udělala znovu. Jaký člověk by dokázal udržet na uzdě tolik psanců?

A on už to věděl. Nebo aspoň tušil. Ten velký chlap, který si u něho nechal koně a který vypadal na velkého rančera.

Možná to nebyl on, ale šlo přesně o takového muže, který by to mohl dokázat.

Borden Chantry vytáhl hodinky a pohlédl na ně. Sotva devět. Mary Ann bývala vzhůru, i když většina jejích ještě děvčat spala.

Když zajde do jejího domu, určitě se dostane do řečí, ale policejní práce to občas vyžadovala. Mary Ann věděla o všem, co se ve městě šustlo, a bylo toho málo, co by o psancích nevěděla.

Dopil kávu, vstal a sáhl po klobouku. „Bess, jdu navštívit Mary Ann.“

Zamračila se. „Je to nutné?“

„Bess, sama jsi mi dala stopu, když ses zeptala, jaký chlap by to zvládl. Jako vždycky jsi měla pravdu. Pamatuješ, jak tvoje otázka pomohla vyřešit ten případ vraždy?

Myslím, že se ti to podařilo znova.“

„Tak proč jdeš za Mary Ann?“

„Ta ženská zná víc psanců než kdokoliv jiný v zemi a doslechne se o všem, co se šuška.“

„Ale poví ti to?“

„Bess, tohle je i její město. Má v té bance peníze.“

Mary seděla v kuchyni a pila kávu, když zaklepal na dveře. „Dále,“ pozvala ho, „ale mluvte potichu. Holky včera dělaly dlouho do noci.“

Přijal nabízenou kávu. Mary Ann už nebyla nejmladší, ale stále to byla krásná žena, a když se jednou za čas objevila na ulici, měla usedlé oblečení a skromné vystupování.

Pozorně ho vyslechla.

„Chci vědět,“ prohlásil, „kdo je ten velitel, a potřebuju znát jména psanců, kteří v poslední době zmizeli z očí.“

Odmlčel se. „A je možné, že se tady ten velitel zastavil na noc tak před pěti, šesti lety.“

Přitáhla si kimono těsněji k tělu. „Co se děje?“

„Kromě jiného si dělám starosti o místní banku. Je to jenom tušení, ale Tyrel Sackett si to myslí také.“

„Mám v té bance peníze. Většinu svých úspor.“

Chantry počkal a nechal ji přemýšlet. Většina psanců navštěvovala ženy, jako byla tahle, a ty si toho mezi sebou hodně pověděly. Jen máloco jim uniklo.

„Rigger Molina,“ řekla.

„Toho neznám.“

„On není velitel. Není na to dost chytrý, ale je to silný, tvrdý chlap, co umí zacházet s pistolí.“

„A…?“

„Už dva nebo tři roky ho nikdo neviděl. To mu není podobné.

Zrovna tuhle o tom holky mluvily s jedním chlapíkem, co se tu objevil. Molinu člověk jen tak nepřehlídne.

Je velký, silný, má svalnaté ruce a nohy, husté vlasy a širokou čelist, pohybuje se jako kočka a naparuje se. Nechvástá se, ani nemusí. Stačí se na něj podívat a člověk hned ví, co v něm je. Nikde nezůstane bez povšimnutí.

Kdyby se tady zastavil, mluvilo by se o něm.“

„Zvláštní, že ho neznám.“

„Ani ne. Je z Vernalu v Utahu. Pracoval v Montaně, v obou Dakotách a v Idahu. Zabil jednoho chlapa v Catlow Valley nahoře v Oregonu. O něco se pohádali. Když po něm šli, zabil dva další a zranil šerifa. Toho přehodil přes koně, odvezl k doktorovi, zabušil na dveře a ujel.

Aby šerifovi pomohl, Molina si pořádný kus cesty zajel, klidně ho mohl nechat umřít.“

Vstala. „Moment… Zavolám Daphne. To je ta nová.“

Daphne, vysoká svůdná blondýnka, nejprve pohlédla na odznak na Chantryho vestě a pak jemu do tváře. „Jak se stalo, že tak pěknej chlap začal nosit tuhle věc?“

„Dej si pohov, Daph. Je ženatej a šťastně.“

„To jsou všichni dobrý chlapi.“ Posadila se a zapálila si cigaretu. „Chcete vědět něco o Riggerovi? Je to psanec, ale žádnej hajzl, šerife.“

„Kde je?“

Potáhla z cigarety. „Ten chlap je opravdu tvůj přítel, Mary Ann?“

„Ano, je. A bude určitě i tvůj, když s ním budeš jednat na rovinu.“

Oklepala si popel z cigarety. „Já s tím Riggerem nic neměla, ale jedna moje kamarádka jo. Scházeli se pravidelně.

Pak jí jednoho dne řekl, aby se o sebe postarala sama, a přestal se na nějakou dobu objevovat, ale když se vrátil, měl spoustu prachů.

Slýcháme různý řeči, ale od Moliny ne. Ten se nikdy nevytahuje.

Pověděl jenom to, že se přidal k bandě, která dělá velký věci, a pak odešel. Jedna holka, kterou jsem potkala, mi řekla, že ho viděla v restauraci v Pioche s nějakým vysokým hubeným chlápkem.“

Odmlčela se. „Doufám, že ho tím nedostanu do maléru.

Byl to dobrej chlap a na celým světě neměl jedinýho nepřítele, kromě Kerba Perrina.“

„Doufám, že ho zabije,“ poznamenala Mary Ann. „Perrin zmlátil jednu z mých holek, když jsem ještě dělala v Garfieldu. Ztloukl ji a líbilo se mu to.“

Pokývala hlavou. „Když na to tak myslím, ani o něm jsem už dlouho neslyšela.“

Borden Chantry zamířil do své kanceláře a cestou přemítal o tom, co se dozvěděl. Možná právě objevil stopu.

Jeho zástupce Kim Baca býval kdysi zkušený zloděj koní a znal všechny, kteří se nacházeli na odvrácené straně zákona.

O hodinu později už Chantry věděl víc. Kim Baca znal Molinu i Perrina, Molinu měl rád, toho druhého ne. Oba jako by se propadli do země. Stejně tak Colley, psanec z Deadwoodu. Když se Baca zamyslel, přišel na dobrý tucet mužů, které už dlouho nikdo nespatřil.

Chantry právě večeřel a sledoval vlak, když si vzpomněl na toho velkého chlapa, který si u něho nechal koně. Měl se na něho zeptat Mary Ann. Teď se mu vybavilo, že se nějak divně zatvářila, když mluvil o muži, který se možná před několika lety zastavil ve městě. Přitáhla si kimono k tělu a on znal Mary Ann natolik, aby věděl, že tohle dělá, když dostane nápad nebo se k něčemu rozhodne.

Co mu zatajila?

Přál si, aby tam byl Sackett. A dopis šel příliš dlouho – Kam to dal hlavu? Telegraf, to je ono! Jak to, že si na něj nevzpomněl? Byl k dispozici od doby, co do města zavedli železnici.

Prošel soumrakem na stanici a napsal zprávu.

Rigger Molina – Kerb Perrin – Colley. Velký chlap ve středních letech nebo starší. Metr devadesát, přes sto kilo. Ostré rysy, velké ruce. Hluboká jizva pod pravým uchem.

Když Borden Chantry toho večera usedl ke krbu, zhluboka se nadechl a pak tiše promluvil: „Bess? Jestli jsi opravdu rozhodnutá, myslím jestli to skutečně chceš, mohli bychom to na Východě zkusit.“

Přestala šít a spustila ruce do klína. „Nechtěl jsem to, protože tohle je můj svět, ale pro tebe – pro tebe to udělám.“

Znovu zaváhal. „Jedním z důvodů, proč jsem nechtěl odjet, je, že se bojím dalšího selhání.

Mám jich za sebou už dost.“ Mávl rukou kolem. „Tady mě mají rádi. Myslím, že jsem dobrý maršál, takže mě zvolili šerifem. S rančem mi to nevyšlo kvůli počasí, ale možná bych to stejně nezvládl. Netuším, co budu dělat na Východě, kde mě nikdo nezná a kde mi to, co umím, bude k ničemu.

Přeju si ale, abys byla šťastná, a ty v posledních několika letech skoro na nic jiného nemyslíš. Až skončí moje služební období, vyrazíme.“

„Bordene, já – já nevím, co říct. Opravdu se tam chci vrátit. Nedokážeš si představit, jak moc to tady nenávidím.

To střílení, zabíjení –“

„To by se mohlo stát kdekoliv.“ Zvedl jedno koleno a zul si botu. „Ale teď pracuju na jedny věci, se kterou pomáhám Sackettovi. Tu musím nejdřív dokončit.“

Stáhl si druhou botu a vstal. „Jdu si lehnout, Bess. Jsem trochu unavenej. Naplánuj všechno pro sebe a pro Toma a já se k vám přidám.“

Odnesl si boty do ložnice a postavil je na podlahu. Pak si odepnul opasek a pověsil ho na opěradlo židle, která stála vedle jeho postele. Svlékl si vestu a posadil se.

Zachoval se jako zatracený blázen. Co by on mohl dělat na Východě?

Bess chtěla žít ve městě. Vzpomínala na svého otce, který vlastnil nějaký obchod nebo něco takového. On si krám otevřít

nemohl a nebyl dost vzdělaný na to, aby se mohl uplatnit. Bude – Ozvalo se zaklepání na domovní dveře. Vstal a sáhl po opasku s pistolí. Zaposlouchal se a uslyšel, jak Bess někomu odpovídá. Pak se dveře zabouchly.

Bess vešla do pokoje s papírem v ruce. „To byl telegrafista.

Už šel domů, ale ještě se tady zastavil s tímhle, že prý by to mohlo být důležité.“

Byl to telegram od Tyrela Sacketta, který napsal jen dvě slova: Ben Curry.

KAPITOLA 13

To jméno znal.

Borden Chantry seděl za otlučeným stolem ve své kanceláři, když dovnitř vstoupil Kim Baca. Chantry pohlédl na svého mladého zástupce.

„Kime? Co víš o Benu Currym?“

„Nechte ho na pokoji.“

Chantry přesunul na stole několik papírů. „Možná mám pár jeho koní. Jestli se nepletu, nechal mi je před časem na ranči.“

„Jestli jo, tak si je vyzvedne, až je bude potřebovat.

Nechte ho na pokoji, veliteli. Z něj koukaj jenom velký problémy.“

„Až si ty koně vyzvedne, bude na útěku. Musíme ho dostat, Baco.“

Kim si prohrábl prsty své tmavé vlasy. „Ty koně tady nejsou jen tak pro nic za nic. Ben Curry nedělá chyby.“

„Myslím, že chce vyloupit naši banku,“ poznamenal Chantry.

„Do toho osobně nepůjde a já bych radil držet se od toho dál. Nejste placenej za to, abyste se nechal zabít.“

„Jsem placený, abych dělal svoji práci, Kime. A ty taky.“

„Jo, já vím.“ Baca se odmlčel. „Slyšel jsem, že byste si mohl vydělat tisíc babek, kdybyste na pár dní odjel z města. Jste přece taky šerif, ne? Mohl byste třeba vyšetřovat ty padělaný peníze, co se tady v poslední době objevujou.“

„Kime, můžeš říct tomu, kdo s touhle nabídkou přišel, že nejsem na prodej. Policista, který se nechá podplatit, je horší než zloděj. Když se zloděj vypraví krást, je aspoň upřímný ve svých úmyslech. Policista ale přísahal, že bude hájit zákon.“ Chantry odstrčil židli od

stolu. „Kdybych byl soudce a stanul přede mnou úplatnej policista, přišil bych mu ten nejtvrdší trest, jakej zákon dovoluje.“

Kim pokrčil rameny. „Myslel jsem, že budete uvažovat takhle, ale slíbil jsem, že vám to vyřídím.“

„Jen ať vědí, že budeme tady a že budeme připravení.“

„Ben Curry nepojede,“ prorokoval Kim. „Nejspíš to bude Molina, Perrin nebo někdo novej. Povídá se, že Ben má novýho chlapa, zvlášť vycvičenýho pro tu práci.“

„Ty máš v té bandě přátele?“

Baca zaváhal a pak pokrčil rameny. „No, to bych zrovna neřek. Nikdy jsem s žádnou tlupou nejezdil. Pracoval jsem sám. Pár těch mužů znám a jsou mezi nima dobrý chlapi, jinak by to neudrželi tak dlouho pohromadě. Zaslech jsem, že to chce jejich velitel zabalit a chlapi jsou neklidný.“

„Díky, a jestli něco zaslechneš, dej mi vědět.“

Baca zavrtěl hlavou. „Od tý doby, co jsem si připnul tenhle odznak, se toho ke mně už moc nedostane. Ale,“ dodal, „mohl bych ho strčit do kapsy a zajet do Denveru.

V Larimer Street bych se možná něco dozvěděl.“

„Udělej to. Tady máš.“ Chantry mu podal několik zlatých mincí. „Moc jich u sebe nemám, ale vezmi si je. Pak mi povíš, co jsi zjistil.“

Odmlčel se. „Kime, na tomhle se mnou dělá Tyrel Sackett. Myslím, že se toho tady letos na jaře hodně semele.

Všude, kde se převáží zlato, vyplácejí mzdy nebo stojí banka, která se dá snadno vybrat, se může něco stát.

Ta banda se celou zimu neukázala, takže si myslím, že chystá něco velkýho.“

Kim Baca vyšel ven. No páni, výlet do Denveru s hrazenými výdaji a penězi na útratu!

Nic se nikdy neudrželo v tajnosti dlouho. Vždycky někdo mluvil a někdo poslouchal. Většina psanců na Západě byli známé firmy, a když se vydali na cesty, někdo si jich všiml. Ať už měli jakékoliv rozkazy, vždycky se našel jeden, který se chtěl setkat s dávnou přítelkyní nebo se zastavit na skleničku se starými známými.

Nebylo to poprvé, co byl rád, že už není zločinec na útěku. Viděl na vlastní oči, co se děje. Chantry a Sackett si vyměňovali

informace a bylo jasné, že se k nim brzy přidají další. Pak se začne smyčka zákona utahovat.

Baca věděl, že bude muset být velice opatrný. Říkalo se sice, že si Ben Curry nepřeje během loupeží žádné zabíjení, ale když se ocitl v ohrožení, neváhal zabít.

Všechno, co věděl o počínání Bena Curryho, se omezovalo na to, co kde zaslechl. O tom, že jeho loupeže mají společné rysy, neuvažoval až do chvíle, kdy se o tom zmínil Chantry a ukázal mu svou sbírku výstřižků, plakátů s nabízenými odměnami a zpráv od jiných strážců zákona.

Byla tam podobnost, která představovala cestu, po níž se mohli dát, a ne všechny stopy byly jen otisky kopyt. Naučených vzorců chování se člověk jen těžko zbavuje a ve chvílích krize se k nim vrací.

Ten psanec si možná myslel, že bude vyhrávat věčně, ale někdo jako Chantry nebo Sackett ho jednou vystopuje a dopadne.

Bacovou slabostí byli vždycky koně, lepší koně, než by si mohl dovolit koupit. Miloval je pro jejich rychlost, krásu a čistě pro ně samé. Ukradl několik nejlepších koní na Západě, ale problém byl v tom, že taková zvířata každý znal. Před několika týdny ho Chantry vzal na svůj starý ranč a ukázal mu jednoho pěkného hnědého valacha.

Kim zalapal po dechu, když toho koně uviděl. Byl to krasavec.

„Muže, kterému ten kůň patřil, jsem poslal do vězení," řekl Chantry. „Odsedí si dvacet let, jestli vydrží tak dlouho naživu, ale s tím bych nepočítal, protože je nemocnej. Tenkrát jsem se ho zeptal, co se mám udělat s jeho věcmi.

„Moje kolty, laso a sedlo si nechte, řekl mi. ‚Nikdy jsem sedlo neprodal a neudělám to ani teď.'" A co s tím valachem?" zeptal jsem se ho.

„To je ten nejlepší kůň, na kterém jsem kdy jezdil, a nechci, aby se dostal do špatných rukou, pověděl mi.

Vím, jak se cítil, pokračoval Chantry, „takže jsem mu řekl, že znám člověka, kterej koně miluje a o toho valacha se postará. Zeptal se mě, kdo to je a já odpověděl: ‚Kim Baca. Ten chlap se rozesmál z plných plic, Kime. ‚Kim? Ať se propadnu! Jasně, napíšu mu

potvrzení, že má toho koně ode mě, a vsadím se, že to bude první kůň, kterého Kim kdy dostal! „Chcete říct, že mi toho koně dal?“

„Přesně to udělal. Tady máš potvrzení. Kime?“

„Ano, pane? „Až na tom valachovi pojedeš, měj ten papír vždycky u sebe. Kdykoliv tě na něm uvidí nějakej šerif, bude se vyptávat. Kim chytil valacha a osedlal ho. Na druhé straně pastviny, pohromadě jako staří přátelé, stálo pět dalších výstavních koní.

„To jsou oni?“ zeptal se, přestože znal odpověď.

„Jo, jsou a čekají, až si je tady vyzvedne někdo, kdo bude mít naspěch a bude potřebovat čerstvá zvířata, aby unikl stíhací četě. Teď se Kim otočil na Chantryho, který jel kus cesty s ním.

„Do Denveru mi to bude pár dní trvat, poznamenal.

„Jeď vlakem. Koně ti naloží do dobytčáku, a jestli ho tam nebudou mít, přemluvím je, aby ti ho vzali do zavazadlovýho vozu. „Proč mě to nenapadlo? Pořád si nemůžu na železnici a podobný novoty zvyknout. Obrátil koně. „Uvidíme se asi za tejden.“

Borden Chantry seděl v sedle svého koně a díval se, jak Kim odjíždí. Obloha byla jasně modrá a ranní vzduch čerstvý a chladný. Z nízkého kopce, na který vyjel, dohlédl na vzdálené hory Spanish Peaks na západě. Jednoho dne se do toho krásného kraje znovu vypraví. O hodný kus blíž spatřil kojota pronásledujícího několik antilop.

Kojot jen marnil čas, pokud se ve stádu nevyskytoval nějaký starý nebo chromý kus. Žádná mláďata tam ještě nebyla, ale několik antilop vypadalo, že brzy porodí, a právě proto se jich pravděpodobně kojot držel. Čekal, až přijde jejich chvíle a budou bezmocné.

Žádný vlk nebo kojot nedokáže dostihnout antilopu.

Chantry několikrát viděl, jak ta rychlá zvířata utekla dokonce i chrtům a psům na lov vysoké.

Pomalu se rozhlédl kolem a vychutnával si tu rozlehlou krajinu. Bess chtěla, aby tohle všechno opustil. Miloval ji, ale dokáže to? Neuvědomovala si, do jaké pozice ho staví. Vždycky ho viděla jako silného muže, rančera a později městského maršála a šerifa. Na východě nebude moci uplatnit nic z toho, co uměl, a nebude mít vzdělání, které tam je zapotřebí.

Pobídl koně a krokem sestupoval ze svahu. Kim Baca měl samozřejmě pravdu. Měl by věnovat víc pozornosti padělaným bankovkám. Už mnoho let to byl jeden z hlavních zločinů na Západě, ve srovnání s ostatními celkem bezpečný. Mohlo trvat celé měsíce nebo i roky, než se falešná bankovka dostala do banky, kde ji poznali, a v poslední době se jich objevovalo čím dál víc. On i Baca věřili, že se jejich zdroj nachází nedaleko od nich.

Nejdřív se však musí připravit na očekávaný pokus o loupež.

Muži Bena Curryho měli zákaz zabíjet, ale Chantry věděl, že pokud jim bude hrozit zatčení, budou bojovat.

Měl v úmyslu varovat obyvatele města a jmenovat několik zástupců pro případ potřeby. Jestli bude Ben Curry chtít vyloupit jejich banku, nebude to mít snadné.

A ten nový muž, o kterém se zmínil Baca? Kdo to mohl být?

Ať už šlo o kohokoliv, mohli očekávat přestřelku, a vzhledem k tomu, jací muži pracovali pro Bena Curryho, to znamenalo, že někdo zemře.

Pokud Borden nevymyslí nějaký dobrý plán.

On sám nechtěl nikoho zabít a nepřál si, aby někdo padl, ale bylo mu jasné, že to možná nebude záležet na něm.

V kaňonu Red Wall byl klid. Na louce pod domem se páslo několik krav. Dru Raganová stála na široké verandě a hleděla pátravě do údolí. Na jezdci, kterého viděla, nebylo nic přátelského. Nebyl to ani indián. Ten by se mohl přiblížit k domu z čiré zvědavosti, aby si ho prohlédl, ale tohle byl běloch a slušnost velela, aby se zastavil na ranči na něco k snědku nebo aspoň na kávu.

Dru strávila většinu svého života na Východě, ale uvažovala jako dívka ze Západu. Na první pohled si oblíbila tu divokou, opuštěnou, nádhernou krajinu s úžasnými rudými kaňony, její modré dálky, zelené lesy a zlaté listí osik, když do kopců přišel podzim. Ráda pozorovala dobytek, projížděla se na koňském hřbetě porosty šalvěje a stoupala na vysoké hřebeny, z nichž viděla do všech stran.

Tohle bývala dlouho posvátná indiánská půda a vysoké vrcholy, které uctívali indiáni, cítila jako důležité i ona.

Teď se však objevila tahle číhající hrozba. Bylo to však vůbec nebezpečí?

Vyrazila na projížďku po okolí, a aniž by se vyznala ve stopách, rozhlížela se po čemkoliv neobvyklém. Narazila na stopy jezdce, kterého předtím zahlédla, a sledovala je.

Poznala, že si z několika různých míst obhlížel ranč. To bylo celkem zjevné, neboť podle stop pochopila, že zastavil koně, který neklidně přešlapoval na místě a zanechal tam hodně otisků kopyt.

Chtěla jet po těch dobře viditelných stopách dál, ale už se připozdívalo. Pohlédla na sever, kde ležel velký kaňon.

Ráda by se tam jednoho dne podívala.

Když dorazila na ranč, Voyle Ragan už na ni čekal. Stál na verandě, odkud se před několika hodinami rozhlížela po kraji před projížďkou.

Poznala, že si Voyle dělá starosti. „Viděla jsi něco?“ zeptal se.

„Stopy,“ odpověděla. „Někdo slídil kolem.“

Mezi vysoké stěny kaňonu přicházela tma brzy. Barvy kaňonu Red Walls se ztrácely ve stínech a noc se rozkládala po pastvinách jako černý samet. Zářily jen hvězdy a okna domu a ubytovny.

Bylo nutné určit znovu hlídky. Voyle se vrátil do domu a vzal si ze stojanu vinčestrovku, aby ji měl po ruce. Věděl, že by si měl připnout i opasek s pistolemi, ale kvůli ženám zaváhal. Po domě ho nosil jen zřídka.

Nikdy nepovažoval noc za nepřítele, ale teď už si nebyl tak jistý.

Ben dokázal překonat kaňon. Voyle netušil, jak to dělal, ale bál se, že tu stezku mohl objevit někdo další. Benovi se ji až dosud dařilo utajit, protože nikdo nevěděl, že má důvod kaňon přecházet.

Zhasl lampu v obývacím pokoji a vrátil se do kuchyně, kde už matka s dcerami usedly k večeři.

Noc byla velmi klidná. Seděli a místo obvyklého hovoru se ozýval jen cinkot nádobí a občas tichý hlas, když někdo potřeboval něco podat. Voyle měl uši nastražené, aby zachytil sebeslabší zvuk přicházející zvenčí.

Po pastvinách se prohánět slabý vítr, šeptal v borovicích a pohyboval listy osik. V otevřené krajině za kaňonem našpicovala antilopa uši a naslouchala.

Do ticha zazněl vzdálený zvuk něčeho, co se pohybovalo.

Antilopa zůstala ve střehu, dokud neutichl, a pak se uklidnila.

Měsíc zakryl mrak, opět se zvedl vítr a suchá koule laskavce se kousek překulila a znovu zastavila. Vzduchem se mihl netopýr pátrající po hmyzu.

Ženy na ranči Škrtnuté V už šly spát. Voyle Ragan sfoukl poslední lampu a vyšel na verandu. Noc byla stále tichá.

Prošel domem, sestoupil do zadním schodišti a zamířil k ubytovně. Venku seděl Garfield.

„Radši se posaď před dům nebo na verandu," poradil mu Voyle. „Tam lip uslyšíš."

Garfield vstal, zvedl pušku a došel k přednímu schodišti.

Připadal si trochu hloupě. Čeho se vlastně Voyle bojí? Odložil vinčestrovku a zapálil si dýmku.

Zvedl zrak k hvězdné obloze. Moc pěkné. Lidi v té krajině rádi vzhlíželi ke hvězdám, jenom měli někdy tolik práce, že se zapomínali zastavit a vychutnat si ten pohled.

Garfield nevěděl, že se na hvězdy dívá naposledy. Netušil, že za pár hodin bude ležet mrtvý na zemi a jeho tělo bude pomalu chladnout.

KAPITOLA 14

Mike Bastian se s trhnutím probudil. Několik minut ležel bez hnutí a snažil se vzpomenout, kde je a proč.

Posadil se. Pistole i pušku měl po ruce. Nacházel se v malé kamenné chatrči a slyšel hukot řeky. Měl tu řeku překročit, i když podle zvuku si nedovedl představit, jak by to někdo mohl dokázat. Starý indián seděl u krbu a kouřil.

Pohlédl na Mikea.

„Měl by sis něco sníst. Vychází měsíc.“ Odmlčel se.

„Dokonce ani on se ještě nikdy nepokusil přejít v noci.“

„Mluvíš výborně anglicky,“ poznamenal Mike.

Indián mávl dýmkou. „Jako kluk jsem dělal průvodce jednomu misionáři. Byl to laskavý, upřímný muž, který se snažil naučit indiány něco, co už dávno uměli, jenom to nazýval jinými slovy.“

„Ale mluvit tě naučil dobře.“

„To ano. Mluvil jsem s ním anglicky každý den po šest let. Také mě naučil něco o léčení, i když část z toho měl asi od mé matky. Moc dobře se vyznala v bylinkách.

Jednou se mě zeptal, proč nikdy nechodím do kostela, a já mu odpověděl, že chodím do hor. Vysvětlil jsem mu, že mými kostely jsou vrcholky kopců, ze kterých vidím plynout dny a mraky. Pověděl jsem mu: ‚Zajdu do vašeho kostela, když vy navštívíte můj. Myslím, že v době, kdy odcházel, se mu v tom mém líbilo víc.“

Starý indián se obrátil k Mikeovi. „Až budeš unavený ze světa, jdi do hor a posaď se na místo, kde budeš sám. I kostel je lepší, když je prázdný. Tohle si myslím, ale kdo jsem já? Jen starý Navaho, který moc mluví, protože si chce procvičit angličtinu.“

Když se Mike najedl, došli spolu ke stezce, která je dovedla ještě výš a pak na skalní římsu. „Benu Currymu trvalo dva roky, než ten most vybudoval," prozradil indián, „a nepřešel přes něj nikdo jiný než on, a to jenom několikrát."

Mike šokovaně zíral do řvoucí tmy. Tady že má přejít?

To by nedokázal nikdo. V té vodě nebylo možné udržet se nad hladinou a žádná loďka by tomu proudu neodolala.

Řeka se v tom místě zužovala. Voda se hromadila u ústí průrvy a valila se dolů s ještě větší silou. Navíc bylo jaro a sníh na horách tál.

„Tamhle! Vidíš? Je tam most z ocelových lan připevněných v kruzích ve skále."

Upřel zrak do černého kaňonu, kde bylo sotva vidět dvě lana vedoucí na druhou stranu necelé dva metry nad sebou.

Jak tam stál na té holé chladné skále, ucítil poprvé v životě skutečný strach.

„Chcete říct, že… Ben Curry přešel tudy?"

„Několikrát."

„Vy jste to také zkoušel?"

Starý indián pokrčil rameny. „Na druhé straně je to stejné jako tady. Kdybych tam chtěl něco vidět, vzal bych to přes Leeho přívoz nebo Přechod otců. Mám moc málo času na to, abych spěchal."

Z dmoucích se vod pod nimi se zvedala jemná tříšť. Mike Bastian se podíval na ta dvě lana a rozum mu zavelel: Ne!

Olízl si suché rty. Ale Ben Curry to dokázal.

Jak daleko je to na druhý břeh? Jak dlouho to bude trvat?

Nacházel se hluboko v kaňonu, hluboko v té obrovské prasklině sahající snad až k rudému srdci země. Okolo něho byly skály, které bývaly zemí, ale věčnost je odhalila přívalům deště, blesků a krupobití. Když se podíval nahoru, spatřil několik hvězd, ale na protější straně hlubiny neviděl nic než černotu. Lana však byla pevná a dobře upevněná, a když unesla Curryho, který byl o dvacet kilo těžší, budou dost silná i pro něho.

Podél stěn kaňonu zašeptal mírný vítr jako tajemní duchové noci a pak se ztratil dole v černotě kaňonu. Mike Bastian se zhluboka

nadechl. Vždycky mu vadily výšky a byl rád, že hlubinu pod ním zahaluje tma, v níž probleskovaly jen bílé vlny tříštící se o skály.

Udělal krok kupředu. Ještě nebylo pozdě. Pořád se ještě mohl vrátit pro svého koně a odjet do kaňonu Toadstool, ale co Drusilla a Juliana? Co jejich matka? A ti kovbojové.

.. Varuje je někdo? Nebo je smrt zastihne nečekaně?

Postoupil dál, chytil se horního lana a nezvedal nohy ze spodního, jen je posunoval. Stačilo jednou sklouznout a bylo by po něm.

Jak hluboko je voda? Šedesát metrů? Spíš sto padesát, i když už tak byl hluboko v kaňonu. Teď si vzpomněl, že o tomhle slyšel jako malý chlapec v době, kdy se tento most stavěl. Byl to Roundy, kdo pověděl Benovi, že našel ve stěně železný kruh a nemohl přijít na to, k čemu by mohl sloužit. Nepochybně tak Bena přivedl na tuhle myšlenku.

Snažil se nemyslet na tu hroznou hlubinu pod sebou a řvoucí vody z jarních záplav. Mnohokrát už řeku takhle viděl, ale nikdy z takového místa. Sunul se dál. V některých místech bylo lano mokré od vodní tříště. Jednou sklouzl, když se jeho bota dotkla kusu bláta, jež tam zanechal jeho předchůdce. Noha mu vylétla do prostoru a zachránilo hojen to, jak se pevně držel horního lana. Pomalu a pečlivě se opět narovnal a nahmatal lano nohou.

Teď byl v nejnižším bodu nad řekou, odkud ho čekalo už jen stoupání. Opatrně se propracovával nahoru. Už viděl útes tyčící se na protější straně.

Bylo tam dobré místo, na které bude moci došlápnout?

Nebude skála mokrá a kluzká? Vzpomněl si, jak jednou vylézal z obydlí ve skále po žebříku, který končil kousek pod vrcholem hladkého, vyleštěného balvanu, o který byl opřený, a dalo mu dost práce spustit se dolů na horní příčel žebříku, pod nímž byl stopadesátimetrový sráz. Nelíbilo se mu to tehdy a nestál o to ani teď.

Po kouskách se posunoval dál až ke stěně útesu a celý roztřesený překročil do bezpečí jeskyně na konci lana. Tak se mu ulevilo, že si nejprve ani nevšiml indiána, který tam seděl a čekal na něho.

Navaho vstal a beze slova ho vedl po stezce k chatě postavené v bočním kaňonu. U dveří chaty byl přivázaný veliký hnědý hřebec. Mike mávl na indiána, vyskočil do sedla a hnědák se rozjel po stezce, kterou zjevně znal.

Bude Perrin cestovat v noci? O tom Bastian pochyboval.

Koneckonců, proč by spěchal? Jeho oběti na něho čekaly bezmocné a netušily, co jim hrozí. Stezka plynule stoupala.

Na tom koni nepochybně jezdil Curry, neboť zvíře vědělo, kam jde, a těšilo se tam.

Když se stezka rozšířila, přešel kůň do lehkého klusu, při kterém cesta rychleji utíkala.

Krajinu tvořily rozeklané červené skály, cedry a občasná plošina porostlá šalvěji, která v noci vytvářela jen temné skvrny. Cedry a mexické borovice zjistil po čichu.

Pomalu přišel rozbřesk, který se prodral mezi dlouhými šmouhami šedých mraků. Zastavil u kaluže z roztátého sněhu a nechal hřebce napít. Z malého balíčku vytáhl proužek sušeného masa a sežvýkal ho, zatímco si sundal z ramene pušku a zastrčil ji hlavní do boty.

Musel se k ranči přiblížit s největší opatrností. Nevěděl jistě, kde přesně se ranč nachází, a Perrin tam už mohl být. Nezbylo mu než zpomalit, aby bylo méně slyšet kopyta koně.

Znal muže, s nimiž se měl utkat, a věděl, že to jsou zkušení a nebezpeční bojovníci.

Stíny se už skoro rozplynuly, ale slunce ještě nevyšlo.

Mike zpomalil hřebce do chůze, přestože se zvíře vzpouzelo a chtělo se rozběhnout.

Teď musel poslouchat, jestli nezaslechne nějaký pohyb, vzdálený výstřel –

Drusilla se zamyšleně učesala a sepnula si vlasy. Slyšela matku přecházet po vedlejším pokoji, slyšela i mexickou dívku, která uklízela v domě.

Juliana byla venku a rozprávěla s mladým blonďatým kovbojem, jehož úkolem bylo krocení vzpurných koní.

Náhle Drusilla zaslechla Julianiny kroky. Její sestra vstoupila s rozzářenými tvářemi. „Ty ještě nejsi hotová?

Umírám hladem!“

„Hned přijdu.“ Když se k ní Juliana otočila zády, zeptala se jí: „Julie? Jak se ti líbil ten kovboj nebo kdo to vlastně byl, co nám obstaral povoz? Nebyl to nejhezčí muž, jakého jsi kdy viděla?“

„Ty myslíš Mikea Bastiana? Říkala jsem si, proč jsi tak zasněná. Obvykle jsi první na nohou. Ano, byl docela pohledný.

A víš co? Připomínal mi tatínka. Ne vzhledem, ale gesty.“

Sotva se Drusilla posadila ke snídani, rozhodla se, že se znovu zeptá strýčka Voylea na Mikea Bastiana.

Ragan věděl, že se dívky setkaly s Mikem ve Weaveru, a věděl i o transportu zlata, takže se snažil tvářit bezvýrazně.

„Říkala jsi, že se jmenoval Bastian? Nemůžu si ho vybavit. Že měl na sobě oblek z jelenice? To vypadá spíš na lovce než na kovboje, ale jeden nikdy neví.“

„Nejspíš to bude lovec seshora z Kaibabu. Není pravděpodobné, že se s ním znovu setkáte. Krajina nahoře na druhé straně kaňonu je dost divoká.“

„Kočí toho povozu povídal, že jsou tam bandité,“ řekla Juliana.

„To je možné. Je tam divočina.“ A dodal pravdivě: „Já tam nikdy nebyl.“

Zvedl hlavu a chvilku naslouchal. Zdálo se mu, že slyšel přijíždět koně, ale na Bena bylo ještě příliš brzy. Jestli se na ranči zastaví někdo jiný, musí se ho zbavit, a to rychle.

Ale návštěvníci tu byli velice vzácní.

Pak ten zvuk uslyšel znovu, blíž. Vyskočil ze židle. „Zůstaňte tady!“ přikázal ostřeji, než měl v úmyslu.

Nejprve se obával stíhací čety, ale pak spatřil Perrina.

Viděl ho už mnohokrát, ale pochyboval, že by ho Perlin znal. S ním tam bylo ještě několik jezdců, Benových mužů, jenže Ben ho ujistil, že psanci nevědí o ranči Škrtnuté V ani o tom, co s ním má společného.

Vyšel na verandu. „Jak se daří?“ promluvil přátelsky a náhle si uvědomil, že není ani ozbrojený. „Můžu pro vás něco udělat?“

Kde jsou jeho honáci? Proč ho hlídka nevarovala?

„Radil bych ti nedělat problémy," zavrčel Perrin. „Když se nám nebudeš plíst do cesty, možná se ti nic nestane. Doslechl jsem se, že tady jsou ženský. Chceme je a chceme dobytek."

Vbyle Ragan tam stál zpříma a sám. „Radím vám, abyste odsud odjeli, a to rychle. Nejste vítáni."

Odmlčel se, hrál o čas. „Ty ženy jsou počestné a přijely sem na návštěvu."

Ducrow seskočil z koně a vytáhl z pouzdra vinčestrovku.

V tom okamžiku se zpoza ohrady vynořil Garfield. „Hej, vy!" vykřikl. „Zmizte!"

Ostatní už stáli na zemi a rozptylovali se. Garfield zachoval chladnou hlavu. Postoupil kupředu a zvedl pušku.

„Zmizte, povídám!"

Zahlédl pohyb, zamrkal a Ducrow vystřelil přes sedlo.

Kulka Garfielda zasáhla a on opětoval palbu. Muž za Ducrowem se otočil a upadl, Garfield natáhl pušku a Ducrow na něho vypálil znovu. Honák couvl, padl na kolena a snažil se pozvednout zbraň. Další výstřel ho srazil na zem, ale stále bojoval.

Kerb Perrin ignoroval střelbu a začal stoupat do schodů, když ho Vbyle Ragan náhle udeřil do úst. Byla to nečekaná rána a dobře sedla. Perrin si přejel rukou po bradě a zjistil, že na ní má krev.

„Za tohle tě zabiju!"

„Ještě ne, Perrine!"

V tom hlase zněla výzva a Kerb ho okamžitě poznal.

Strnul. Bastian? Tady?

Nechal přece Bastiana svázaného v kaňonu Toadstool, tak kde se tu vzal? A když byl svobodný, znamenalo to, že Ben Curry je zpátky v sedle.

Musí Mikea Bastiana zabít, a to okamžitě!

„Chováte se jako blázni! Ben Curry ještě není poražený a tohle místo je pod jeho ochranou! Poslal mě, abych vás zastavil. Těm, kdo hned nasednou a odjedou, se nic nestane.

Jestli nechcete bojovat s Benem Currym, okamžitě zmizte!"

Kerb Perrin sáhl po zbrani.

KAPITOLA 15

Kerb Perrin věděl, že Mikea Bastiana zabije. Nikdy nepochyboval o svém střeleckém umění a teď už vůbec ne. Co si o sobě ten kluk vlastně myslí?

Kerb Perrin se usmál a sáhl po revolveru, ale ještě dřív, než jeho zbraň opustila pouzdro, spatřil záblesk u ústí hlavně Bastianovy pistole a něco ho udeřilo doprostřed těla.

Otřesený a zmatený udělal krok dozadu. Ať už ho zasáhlo cokoliv, vychýlilo mu to mušku a kulka, kterou vypálil, se zaryla do prachu před něj. Pozvedl pistoli, aby zamířil, když tu ho něco zasáhlo znovu a otočilo jím to o půl kruhu.

Co se to stalo? Pistole byla náhle velmi těžká. V břiše ucítil cosi, co ještě nikdy nepoznal Byl na kolenou a nemohl si vybavit, jak se tam dostal. Na zemi se slévala temná kaluž a zřejmě uklouzl.

Začal se zvedat. Musí zabít Mikea Bastiana. Změřil si pohledem vzdálenost mezi nimi. Bastian stál s revolverem v ruce, ale nestřílel. Co to s tím Bastianem je? Myslí si snad, že já, Kerb Perrin, potřebuju čas? Pracně vstal, zůstal stát a kýval se ze strany na stranu. Necítil nohy a nemohl dýchat.

Ta krev… to byla jeho krev! Dostal zásah. Mike Bastian ho porazil. Porazit jeho! K čertu! Hlaveň jeho pistole se začala zvedat, ale pak mu zbraň vypadla z prstů. Měl však ještě jednu.

Sáhl po ní a svalil se do prachu. Vytřeštil oči a snažil se vykřiknout, ale nic neslyšel. Pak zemřel.

V okamžiku, kdy Kerb Perrin tasil, se Ducrow otočil a vběhl do domu. Když Keifer uviděl, že jejich velitel padl, popadl revolver a Voyle Ragan ho zastřelil puškou, pro kterou chvatně sáhl za dveře.

Ostatní se rozprchli ke svým koním. Mike jednou rychle vystřelil a chystal se ke druhé ráně, když uslyšel výkřik.

Ducrow si na ranč přišel pro ženy a taky je chtěl získat.

Jak probíhal domem, zatímco se ostatní soustředili na střelbu, zahlédl vyděšenou Julianu vbíhat do jejího pokoje.

Okna ložnice byla otevřená a Ducrow ji popadl a vyhodil z okna. Než stačila vstát, proskočil oknem, zvedl ji, přehodil přes sedlo a několika zkušenými pohyby jí svázal ruce a nohy. Její křik utlumil úder hřbetu ruky přes ústa. Pak vyskočil do sedla Perrinova koně, který byl lepší než jeho.

Popadl uzdu svého koně a tryskem vyjel ze dvora.

Mike se už otočil a rozběhl k domu, protože si myslel, že křik přichází odtamtud. Když Ducrowa zahlédl, mizel mezi borovicemi. Spatřil dva koně, jednoho jezdce a – „Kde je Juliana?“ křikl.

Všiml si, že Drusilla stojí na verandě. Voyle Ragan oběhl dům. „Má Julii!“ vykřikl. „Seženu koně!“

„Zůstaň tady! Postarej se o ženy a o ranč! Jedu za Julianou a tím lotrem!“

Doběhl ke svému koni a nabil zbraň. Dru Raganová utíkala ke druhému.

„Vraťte se do domu!“ přikázal.

„Je to má sestra!“ vybuchla. „Až ji najdeme, bude možná potřebovat ženskou péči!“

„Tak pojeďte, ale budete se muset udržet v sedle!“

Otočil velkého hnědáka a skokem vyrazil. Kůň, na kterého nasedla Dru, byl jeden z těch velkých, které Ben choval nejen pro jejich rychlost, ale i sílu.

Mike uvažoval. Pokusí se Ducrow vrátit do kaňonu Toadstool? Nebo se připojí k Monsonovi a Clattovi? Jestli to udělá, bude to zlé. Nebál se ani jednoho z nich – ale všech tří najednou?

Zpomalil hnědáka a prohlédl si rychle stopy kopyt dvou koní, které sledovali.

Mike Bastian si promýšlel situaci, snažil se vcítit do Ducrowova uvažování. Nemohl vědět, že Juliana je dcera Bena Curryho, ale v tuhle chvíli by mu to nejspíš bylo jedno.

Určitě mu však dojde, že Ben Curry je zpátky v sedle a návrat do kaňonu Toadstool je tedy vyloučený. Ducrow si bude také chtít nechat Julianu jen pro sebe. Bylo nutné počítat s tím, že ji zabije, protože za napadení počestné ženy by dostal oprátku.

Roundy už dávno Mikea naučil, že existuje víc způsobů, jak někoho stopovat, než jen sledovat jeho stopy. Je nutné také odhadnout trasu, po níž se stíhaný vydá. Pokusil se uvažovat jako Ducrow.

Prchající psanec nemohl mít moc jídla, pokud vůbec nějaké. Při předchozích průzkumech však musel objevit, kde je voda. Kromě toho muselo být v okolí několik usedlostí, některé možná obydlené. Díky mapám, které mu dal prostudovat Ben Curry, o takových místech Mike věděl.

Stopa se náhle stočila a odbočila do houští. Mike ji sledoval.

Drusilla nepromluvila od okamžiku, co vyjeli, ale když se ohlédl, viděl, že má zaprášený obličej a po tvářích jí stékají slzy. S uspokojením konstatoval, že si vzala pušku.

Konec konců byla dcera Bena Curryho, vhodná společnice pro každého muže.

Obrátil pozornost ke stopě. Ducrow musel vědět, že bude pronásledován, a nechtěl zanechat stopy. Nebyl nezkušený, jako jeden z Curryových mužů se v podobné situaci ocitl mnohokrát.

A pak se to stalo. Navzdory malému náskoku, který měl, Ducrow zmizel!

Mike odbočil do hustšího pouštního porostu a sjel do vyschlého písčitého koryta potoka. Tam mu kvůli hlubokému písku plnému otisků kopyt dobytka a jiných koní trvalo několik vzácných minut, než se rozhodl, zda zamířit korytem nahoru nebo dolů. Pátral a snažil se neporušit písek, dokud na to nepřišel. Pak objevil zřetelné stopy koňských podkov vedoucí klikatícím se korytem směrem nahoru. Bylo jasné, že Ducrow nezůstane v korytu dlouho, protože pro koně bylo únavné brodit se pískem a on musel šetřit jejich síly.

Dál už to bylo jako noční můra. Ducrow jel vždy kus rovně a pak ostře zahnul, využíval každý úkryt, který našel, a mísil svoje stopy s jinými. Místy se dokonce zastavoval, aby smazal své otisky,

ale roky Roundyho výcviku nepřišly nazmar a Mike se držel stopy jako lovecký pes.

Dru ho následovala a dívala se, jak nachází znamení tam, kde ona nic neviděla. Jednou to byly sotva viditelné otisky vytvořené hranou podkovy, jindy zlomená větev na keři, kterým se pronásledovaný prodral.

Uplynulo několik hodin a slunce začalo klouzat po západní obloze. Dru si uvědomila, že noc přijde dřív, než najdou sestru, a polila ji hrůza.

Mike se na ni ohlédl. „Chtěla jste jet se mnou," řekl, „a já se kvůli tmě nezastavím."

„Jak je chcete v noci sledovat?"

„To nepůjde, ale myslím, že vím, kam mají namířeno.

Budeme doufat, že se nemýlím."

Zahalila je tma. Mikeovi se k tělu lepila propocená košile a ucítil chlad nočního větru, ale jel zatvrzele dál. Měl výhodu v tom, že nikdy nejezdil s bandou, takže Ducrow nejspíš netušil, že ví o všech úkrytech, neboť Ducrow nemohl vědět, kolik hodin Mike strávil v sedle s Benem a Roundym, když projížděli stezky a kontrolovali úkryty.

Zdálo se, že velkého hnědáka dlouhá cesta nijak zvlášť neunavila, i když Dru občas zaslechla, jak k němu chlácholivě promlouvá. Na konci jedné paseky zastavil tak náhle, že do něho málem narazila.

„Dru," zašeptal, „před námi je malý ranč. Mohl by tam být ještě jeden nebo dva muži a Ducrow tam skoro jistě odvezl vaši sestru. Půjdu to zjistit."

„Jdu s vámi."

„Zůstaňte tady! Až zapískám, přivedete koně. V těchhle věcech se vyznám a musím se tam dostat v tichosti."

Zul si boty, vklouzl do mokasínů, které vždycky vozil v sedlové brašně, a v okamžiku zmizel ve tmě. Neslyšela jediný zvuk. Náhle se v jednom okně rozsvítilo světlo, dřív, než mohl k té chatě dorazit.

Mike se pohyboval jako duch a brzy se dostal k ohradě.

Byli v ní koně, ale ve tmě je nerozeznal. Jeden stál kousek od klád. Mike natáhl ruku a dotkl se jeho boku. Byl mokrý potem.

Zcela nehlučně přiskočil Mike k oknu a opatrně nahlédl dovnitř.

Uviděl muže s hranatým obličejem a pistolí v ruce, a zatímco ho pozoroval, položil muž pistoli na stůl a zakryl ji ručníkem.

Mike obešel dům a vstoupil do místnosti.

Muž uvnitř zjevně očekával dusot kopyt nebo dokonce řinčení ostruh a kroky vysokých bot. Při pohledu na Mikea sebou trhl a sáhl po pistoli pod ručníkem.

Bastian za sebou zavřel dveře. Muž na něho překvapeně zíral. Ten černovlasý mladík v obleku z jelenice nevypadal jako ochránce zákona a to ho zmátlo.

„Ty jsi Walt Sutton. Dej ruce z toho stolu, nebo tě provrtám kulkou. Rychle!“

Sutton spěšně couvl a Mike strhl ručník z pistole. „Kdyby ses o něco pokusil, zabil bych tě.“

„Kdo jste? Co tady chcete?“

„Ty víš zatraceně dobře, co chci. Jsem Mike Bastian, nevlastní syn Bena Curryho. Tenhle ranč mu patří. Nechal tě, aby ses tady usadil, a dal ti do začátku dobytek! A ty jsi ho teď zradil. Kde je Ducrow?“

Sutton odhodlaně zavrtěl hlavou. „Neviděl jsem ho,“ zaprotestoval.

„Jsi lhář, Suttone! V ohradě jsou jeho koně. Povíš mi, kde je, nebo začnu střílet.“

Walt Sutton byl nešťastný. Znal Ducrowa jako jednoho z Curryho mužů, kteří se stavovali pro čerstvé koně. Toho mladíka nikdy předtím neviděl, ale pokud bylo Suttonovi známo, nikdo kromě Bena Curryho a jeho samotného neznal o ranči podrobnosti, o nichž se ten mladý muž zmínil.

Jak mohl poznat, jestli lže nebo ne?

„Poslechněte, pane, nechci žádný problémy a už vůbec ne se starým Benem. Nechává mě tady hospodařit a daří se mi dobře. Jo, viděl jsem Ducrowa, ale pověděl mi, že ho stíhá zákon.“

„Vypadám snad na strážce zákona? Ducrow unesl neteř Voylea Ragana, a to je Benův přítel. Musím ho najít.“

„On unesl Raganovu neteř? Proboha, pane, a já si říkal, proč chtěl osedlat dva koně!“

Mike couvl ke dveřím a pronikavě hvízdl. „Kam jel?“

„Ať se propadnu, jestli to vím. Dorazil asi před hodinou a chtěl dva nákladní koně se zásobáma jídla a dekama.

Vzal si dvě čutory a zase odjel.“

Ve dveřích se objevila Drusilla a Satton na ni pohlédl.

„Já vás znám,“ řekl. „Dobrej večír, madam.“

„Rychle nám připrav něco k snědku. Pak chci dva nejlepší koně, které tu Ben nechal.“

Sutton položil na stůl chléb a maso a vyklouzl ze dveří.

Mike ho sledoval, jak spěchá do ohrady a vyvádí ze stáje dva koně. Byla to typická Curryho zvířata, velká a pěkná.

Sutton je přivedl ke dveřím, uložil do vaků trochu zásob a přivázal je za sedla.

„Pomohl jsi nám,“ řekl Mike, „a já o tom povím Benovi.

A teď – máš ponětí, kam mohl Ducrow mířit?“

„No –“ Sutton zaváhal a bylo vidět, že má strach. „Vyhrožoval mi, že mě zabije, jestli to prozradím, ale říkal něco o kaňonu Peach Meadow.“

„Peach Meadow?“ Bastian se zamračil. Ten kaňon byl v zemi červených skal legendou a Roundy mu o něm vyprávěl.

„Na co se tě ptal?“

„Jestli znám cestu a jestli je průjezdná.“

„Co jsi mu řekl?“

Sutton rozhodil ruce. „Co jsem mu mohl říct? Slýchám o tom kaňonu od tý doby, co jsem do tyhle země přišel, a něco jsem se ho nahledal. Ale vůbec netuším, kde je.“

Když vyrazili na cestu, položil Mike dlaň na Drusillinu paži. „Dru? Tohle bude namáhavá cesta, takže kdybyste se chtěla vrátit –“

„To by mě ani nenapadlo.“

„No, nebudu tvrdit, že je mi to líto. Jsem rád, že jste se mnou. Vlastně –“ Odmlčel se.

Měl toho na srdci víc a Drusilla pochopila. Poznala také, že je velice unavený. Neměla ponětí o namáhavé cestě, kterou absolvoval, než dorazil na ranč, ani o přechodu kaňonu, ale vyčetla mu vyčerpání z tváře.

Jeli bok po boku, pokud to cesta dovolovala, a Mike jí vysvětlil: „Pochybuju, že by se teď Ducrow ještě někde zastavil. Široko daleko tady není žádný další dobrý úkryt a on ví, že po něm někdo půjde. Skoro si přeju, aby věděl, že to jsem já.

„Proč?“

„Protože mě chce zabít,“ odpověděl prostě, „a možná by se zastavil na tak dlouho, aby to zkusil.“

KAPITOLA 16

Cestovali sami nocí, pod sebou jen koně a nad hlavami hvězdy. „Je to daleko?“ ptala se.

„Nevím. Jestli Ducrow ví, kde to je, našel dokonalý úkryt. Psanci často objeví taková místa, když prchají před zákonem, nebo se o nich dozví od indiánů, trapperů či prospektorů a zapamatují si to pro případ potřeby.“

„Co je kaňon Peach Meadow?“

„Říká se, že je kousek od řeky, má to být jeden z těch hlubokých bočních kaňonů u Colorada nebo jednoho z jeho přítoků. Vypráví se, že ho někdo objevil už před mnoha lety, ale ještě dřív tam byli Španělé a před nimi indiáni. Jsou tam zbytky obydlí ve skalních stěnách, ale z náhorní planiny se tam dostat nedá. Indiáni znali nějakou cestu a Španělé se tam údajně dostali člunem.

Prospektor, který ho našel, tvrdil, že je tam pramenitá voda a malá louka. Roste tam několik broskvoní, vypěstovaných nejspíš z pecek, které tam někdo donesl ve vaku.

Nikdo pak už neviděl ani prospektora, ani kaňon, takže existuje jenom jako pověst. Indiáni teď říkají, že žádné takové místo není, ale možná jenom nechtějí, aby někdo slídil kolem. Ducrow se nás třeba jenom snaží setřást, ale možná opravdu něco ví.“

„Vy se ho pokusíte v té tmě sledovat?“

„To ne. Je noc a on bude v téhle drsné krajině postupovat pomalu. Nemůže se dostat z oblasti, ve které se pohybujeme, takže se budeme držet za ním, dokud neopustí kaňon.

Do té doby se rozední a my najdeme jeho stopy.“

„Mám strach o Julianu.“

„To chápu, ale určitě ví, že ho někdo sleduje. Nezastaví, dokud se nedostane do toho kaňonu nebo nezmizí.“

Několik kilometrů sjížděli dolů kaňonem s vysokými skalnatými stěnami. Ben Curry a Roundy ho Mikeovi popsali jako nejlepší přístup k ranči Walta Suttona. Jakmile se však z kaňonu vynoří, budou muset být mimořádně opatrní.

Na konci, kde se kaňon otevíral do široké polopouště, zastavil Mike koně a sesedl. „Oheň zapálit nemůžeme,“ řekl, „protože v téhle krajině by ho Ducrow viděl z velké dálky a my chceme, aby si myslel, že jsme mu těsně v patách.“

Rozložil pončo na zemi poblíž kolmé stěny jednoho balvanu a podal Dru deku. „Odpočiňte si,“ vybídl ji. „Budete to potřebovat.“

Pocítila chlad a zabalila se do ní. „Není vám zima? Kdybychom se posadili k sobě, bylo by nám tepleji a mohli bychom se o tu deku podělit.“

Zaváhal, pak se posadil vedle ní a přetáhl jim deku přes ramena. Byl k smrti unavený, ale bál se usnout. Ducrow by mohl Julianu někde nechat, vrátit se a pokusit se ho zabít.

Odsedlal koně a nechal je volně, ale nebál se, že by odešli daleko. Kolem bylo jen několik ostrůvků trávy.

Nakonec přece jen usnul. Když už byla obloha našedlá, náhle se probudil, chvilku naslouchal, pak pohlédl na koně spásající soustředěně trávu a vyklouzl zpod deky.

Pochytal koně, rukou jim uhladil srst na hřbetech a osedlal je. Čas od času pohlédl na Dru, která poklidně spala.

Stále nemohl uvěřit, že je v té osamělé krajině sám s tak krásnou dívkou. On, sirotek a nevlastní syn psance.

Svou činností ji musel probudit, protože se zhluboka nadechla a otevřela oči. Pohlédla na něho a ospale se usmála.

„Spala jsem jako dřevo!“ Posadila se a pozorovala, jak rozdělává malý oheň ve stínu balvanu. Za pomoci proschlého dřeva, ze kterého se skoro nekouřilo, uvařil v malé konvici kávu.

Zahrabal ve vaku a našel nějaké suchary a sušené hovězí.

„Raději se najíme, dokud to jde,“ řekl. „Pak už se nebudeme zastavovat.“

Obula si boty, vstala a prohrábla si vlasy.

Mike dřepěl u ohně, prohlížel si krajinu před nimi a snažil se vzpomenout si na všechno, co o ní kdy slyšel.

Ducrow nebude muset sledovat stopy a bude postupovat rychle. Teď už nejspíš dorazil ke svému cíli nebo se k němu blížil. Když byli znovu v sedle, objevili otisky kopyt tří koní. Nákladního koně, kterého Ducrow vedl, si Mike pamatoval a znal jeho stopy.

Všechno, co potřeboval, viděl ze sedla, takže postupovali svižně. Rozednilo se a obloha se rudozlatě zabarvila.

Teplé slunce jim začalo prohřívat chladem ztuhlé svaly.

Stopa křižovala malé údolí, vedla po okraji jezírka s minerální vodou a kličkovala bludištěm balvanů a skal, než vstoupila do borového lesa. Nikde neviděl žádné pozůstatky tábora. Juliana, která nebyla tak silná a vytrvalá jako Drusilla, musela být takřka mrtvá únavou. Bylo zjevné, že bandita dobře ví, kam jede, a že jeho cíl je nedaleko. Nijak se nesnažil šetřit koně.

Stopu bylo stále obtížnější sledovat. Mike zpomalil a pak náhle zastavil.

Otisky kopyt zmizely, jako by koně seskočili z útesu!

„Zůstaňte v sedle. Musím se rozhlédnout kolem.“

Mike si prohlédl zem, vrátil se k posledním stopám, které viděl a které opatrně objel pro případ, že by se na ně ještě potřeboval podívat.

Teď už znal krok každého z koní a měřil tu vzdálenost očima, aby věděl, kam mělo každé kopyto dopadnout.

Nic…

Zastavil se, pohlédl na zem a pak na borový les, který to místo obklopoval. Vypadal naprosto obyčejně. Mike se vyhnul stopám před sebou, vstoupil do lesa, kráčel pomalu v kruzích kolem koní, prohlížel si zem, kmeny stromů, všechno. Žádné stopy nenašel.

Zůstal stát s rukama v bok a soustředěně se mračil. Bylo to, jako by se do země propadli.

Dru ho znepokojeně pozorovala. Chtěla něco říct, ale on zvedl ruku, aby ji zarazil. „Počkejte! Musím přemýšlet.“

Kousek po kousku studoval stopu před sebou a napravo.

Nic mu neposkytlo žádné vodítko. Tři koně a dva jezdci zmizeli.

Nalevo rostl borový les tak hustý, že se jím nedalo projít.

Prohlédl stromy a keře a bylo mu jasné, že tudy se jezdec na koni dát nemohl.

Zkusil to tedy vpravo. Opět vstoupil do lesa, ale nic nenašel.

Bylo to nemožné, ale bylo to tak.

„Nemohli se vrátit ve vlastních stopách?“ zeptala se Dru.

„Byly tam jen ty vedoucí dopředu. Myslím si –“ Zarazil se a tiše zaklel. „Já blázen! Půjčte mi svůj klobouk.“

Překvapeně si sundala klobouk a podala mu ho. Začal s ním mávat nad suchým jehličím, aby ho odvál. Dělal to několik minut a najednou se zarazil.

„Mám to!“ Ukázal prstem. „Tady jsou!“

Dru zavedla svého koně blíž. Pod borovým jehličím bylo zřetelně vidět stopy.

„Ducrow je chytrý. Přejel otevřené prostranství, pak se otočil zpátky po cestě, kterou přijel, a dojel ke stěně borového lesa. Tam sesedl, nejspíš v ponožkách se vrátil, posypal stopy jehličím a nechal vítr, aby ho přirozeně rozvál.“

Znovu nasedli na koně a rozjeli se zpět, ale čas od času se zastavovali, aby zkontrolovali stopy. Náhle stopa odbočila do úzké mezery v borovém lese a oni ji sledovali, jak se klikatila mezi mohutnými stromy. Jednou Mike ukázal na škrábanec na kmeni od třmenu.

„Pohybujte se co nejtišeji,“ zašeptal, „a nemluvte. Hlasy se nesou daleko. Možná se nás pokusí přepadnout ze zálohy.“

„Myslíte, že ví, že je sledujeme?“

„Jsem si tím jistý. Taky ví, že jsem stopař, ale netuší, jak dobrý.“

Stopa byla už docela zřetelná a oni mohli jet rychleji.

Mikeovi Bastianovi dalo dost práce nemyslet stále jen na dívku, která jela s ním. Co by si pomyslela, kdyby zjistila, že její otec je psanec? A že on sám byl vychován, aby se stal lupičem?

Borový les zřídl a před nimi se rozkládala mlžná modrá dálava. Mike sesedl a v mokasínech popošel dopředu. Na okraji kaňonu rostlo několik cedrů a mexických borovic.

Když si prohlížel okraj, náhle se zarazil a na zátylku se mu zježily vlasy.

Mohli se dostat dolů tudy? Klekl si na skálu. Ano, byla tam rýha od koňské podkovy. Posunul se o kus dál. Útes spadal několik set metrů hluboko, ale stezka tam byla, skalní římsa sotva metr široká.

Vrátil se a vysvětlil situaci. Dru přikývla. „Já jsem připravená."

Odmlčela se. „Mikeu, možná tam na nás čeká.

Třeba nás zastřelí."

Pokrčil rameny. „To jsem věděl od začátku, Dru. Tohle jsou drsní chlapi a Ducrow má důvod mě nenávidět. Samozřejmě že se mě pokusí zabít."

„Ale vy jste za ním nemusel jet, Mikeu."

Znovu pokrčil rameny. „Moc jsem o tom neuvažoval.

Vaše sestra byla unesena a já byl po ruce a věděl jsem, co dělat. Nic víc."

„Kdo jste, Mikeu? Zdá se, že vás strýček Voyle zná, a ten muž, který se vás pokusil zabít, vás znal také. A slyšela jsem, že vás poslal Ben Curry, abyste zabránil útoku na ranč. Kdo je Ben Curry? Jste psanec?"

Tak dlouho, že by stačil napočítat pomalu do deseti, se Mike díval dolů do kaňonu. „Ne," řekl nakonec. „Nejsem psanec, i když jsem byl vychováván, abych se jím stal. Ben Curry mě vychoval jako svého syna a plánoval, že nastoupím na jeho místo vůdce bandy."

„Vy jste s nimi žil?"

„Když jsem zrovna nebyl v lesích. Ben Curry mě učil a jiní také. Střílet, stopovat, jezdit na koni, dokonce i otevírat zámky a trezory."

„Co je Ben Curry zač?" zeptala se Dru.

Mike zaváhal a pak řekl: „V jakékoliv jiné době by byl považován za významného muže, kterým je svým způsobem i teď. V dobách dravých zbohatlíků by si nejspíš vysloužil titul.

Když přišel sem, byl Západ divoký, zákony neplatily a hlavní slovo měli muži dost silní na to, aby ho dokázali prosadit. Když ukradli krávy, budovali prostě svá stáda.

Když to udělal kovboj, byl zloděj dobytka. Ben měl malé stádo a cejchoval zaběhlý dobytek, jako to dělal každý, ale problém byl v tom, že neměl dost velkou moc. Šli po něm a on se bránil, ale tím se z něho stal psanec.

Přijal tu roli, ale patří k těm mužům, kteří nedokáží dělat nic v malém. Brzo začal budovat velkou tlupu, plánovat akce jako generál vojenské tažení, připravovat únikové cesty.

Už dávno neloupil osobně, stál za scénou a všechno řídil.

Pochybuju, že by to zvládl někdo jiný, protože psanci se neradi podřizují rozkazům, a když mají peníze, chtějí je rozházet po saloonech.“

„Zabil někoho?“

„Pokud vím, tak dva muže. Jednou to bylo v sebeobraně.

A podruhé? No, to spěchal.“

„Omlouváte ho? Koneckonců, je to bandita a vrah.“

„To je, ale nepotřebuje, aby ho někdo omlouval. Je to chlap, který stojí na vlastních nohách.

Možná se dopustil špatných věcí, ale ke mně se vždycky choval dobře. Ujal se mě, když jsem neměl kam jít, a postaral se o mě.“

„Je to velký muž, Mikeu? Velký starý muž?“

Vyhnul se jejímu pohledu. Ona to ví?

„V mnoha směrech je to ten největší muž, jakého jsem kdy poznal… Raději bychom měli jet.“

Bylo to jako stoupnout do prázdna, ale koně to vzali s klidem. Vyrostli v horách a byli zvyklí jít kamkoliv, kde měli pevnou půdu pod nohama.

Kaňon se pod nimi rozevřel a oni začali sestupovat po úzké, klikaté stezce. Místy si Mike všiml, že ji někdo uměle upravil krumpáčem a trhavinou.

Sestup zahájili pozdě odpoledne a brzy se po stěnách kaňonu začaly plazit stíny sahající dlouhými prsty po slunečním světle. Na širším místě Mike sesedl a Dru udělala totéž. Mike sevřel v pravé ruce pušku a byl připravený ji okamžitě použít. Každým okamžikem mohl přijít nečekaný útok a on nechtěl být přistižen v sedle na úzké stezce, kde by se zraněný kůň mohl vzepnout a zřítit dolů.

Jeho oči prozkoumávaly stíny, pátraly dole v kaňonu po nějakém obydlí, ohni, pohybu. Nic neviděl.

Co když tu vůbec nejsou? Že by ho Ducrow nějak oklamal?

Potřásl hlavou. To není možné. Určitě má pravdu. Pomyslel na Julianu a Ducrowa. Nikdy by si s takovým mužem nedokázala poradit. To Dru –

Proti své vůli se usmál. Tušil, že vedle Dru by si Ducrow přál, aby se nikdy nenarodil. Byla krásná, ale uvnitř jako z oceli.

Teď už slyšeli řeku, ne ten řev, který ho provázel při přechodu po laně, ale tiché šumění tekoucí vody.

Stezka vedla pryč od řeky do skrytého kaňonu s vysokými stěnami. Vypadal spíš jen jako průrva ve skále, ale odkláněl se na východ. Sledoval stopy, které měla brzy zakrýt tma.

Kaňon trochu zatáčel a on spatřil, jak se od jeho stěny odráží zář ohně. Zastavil a podal otěže Dru. „Musíte tady zůstat s koňmi."

„Jsou – jsou to oni?"

„Nikdo jiný to být nemůže." Odmlčel se. „Budu ho muset zabít, víte?"

Pohnul se kupředu a ona ho chytila za paži. „Mikeu, dovolte mi jít s vámi. Třeba si dá říct."

„Nedá, to sama dobře víte. Budu to muset udělat."

„Proč tak riskujete? Vaše sestra to není."

„Není… ale vaše ano."

Jeho mokasíny kráčely po písku nebo skalách zcela nehlučně.

Viděl, že se kolem ohně pohybuje nějaká postava.

Pak spatřil Julianu sedící nedaleko ohniště. Ducrow na ni pohlédl a netrpělivě řekl: „Napij se toho kafe! Tady zůstaneme, tohle je kaňon Peach Meadow. Teď seš moje žena!"

Napřímil se. „Monson a Clatt! Utíkali jako vyplašený lišky! Jsou to srabi! To já si přišel pro ženskou a taky ji mám!"

„Co kdybyste mě pustil?" Juliana pozvedla obličej mokrý od slz. „Můj otec je bohatý, dobře vám zaplatí."

„Tvůj fotr? Myslel jsem, že Vbyle Ragan je tvůj strejc."

„To ano. Můj otec je Ben Ragan. Má ranč severně od velkého kaňonu."

„Severně do kaňonu? To leda že by byl mormon." Náhle se znovu napřímil. „Jak vlastně tvůj fotr vypadá?"

„Velký muž se šedivými vlasy, hranatou čelistí –" Přestala mluvit a vytřeštila oči na Ducrowa. „Co je to s vámi?"

„Tvůj fotr, ten Ben Ragan, je velkej mužskej s jizvou pod uchem, je to tak?“

„No ano! Odvezte mě za ním. Dobře vám zaplatí!“

Ducrow se rozesmál. „Ať se propadnu! Tak já jsem schramstnul kuře toho starýho kohouta!“ Zle se uchechtl.

„Tak teď si teprv užiju. Tak ten starej ďábel má rodinu, to se podívejme. A já myslel, že má jenom toho zatracenýho spratka Mikea Bastiana!“

KAPITOLA 17

Kim Baca byl ve velkém městě. Uplynuly už tři roky od chvíle, kdy se naposledy opíral o pult v denverském baru, a teď měl namířeno do podniku U Gahana naproti soudu. Znali ho tam a často se tam zastavovali jeho přátelé. Navíc to bylo dobré místo pro sbírání informací a to on potřeboval.

Kim byl spokojený. V kapse měl peníze a nikam nespěchal.

Zahrál si několik her kulečníku a kuželek, vypil tam a onde pár skleniček a najedl se v dobrých restauracích.

Promluvil se starými známými a dívkami na ulici. Ale teprve v baru U Gahana se něco dozvěděl.

Kim byl mladý, pohledný a přátelský. Už dříve si sundal z vesty odznak a nosil ho v kapse, protože nechtěl polekat staré známé a vzbudit podezření u ostatních.

U Gahana si objednal pivo a rozhlédl se kolem. U blízkého stolu popíjel George Devol se dvěma pochybnými týpky a na druhém konci baru stál Bili Cody obklopený skupinkou kamarádů. Vypadalo to tam stejně, jak si Kim pamatoval. Uvažoval právě, že si dá ještě jedno, když k němu přistoupil nějaký muž a hlubokým hlasem řekl:

„Tak co, odehnal jsi v poslední době nějaký koně?“

Kim se ohlédl a zjistil, že se dívá do usměvavé tváře Doca Middletona. O Docovi se říkalo, že je nejlepší zloděj koní na Západě, ale oba věděli, že Kim je stejně dobrý, ne-li lepší.

„Ne, nechal jsem toho kvůli tobě,“ řekl Kim. „Bylo moc těžký s tebou soupeřit.“

Doc se zasmál. „Tvůj jedinej problém byl, že jsi pěkný koně přímo miloval. Já je ukradl, prodal a jel dál. Tys prostě musel mít ty

nejlepší koně v zemi a takový si každej pamatuje. To ti nemohlo procházet věčně.“

Doc se obrátil zády k baru, opřel se o něj lokty a rozhlédl se po davu. „Koukám, že nemáš odznak. Seknul jsi s tím?“

„Ne,“ odpověděl Kim. „Myslím, že u toho vydržím.

Docu, prokaž mi službu a drž se dál od mýho města, jo?

Nerad bych zavřel do basy starýho kámoše.“

„To bys mě nejdřív musel chytit.“ Docův výraz se změnil a on se obrátil směrem k zrcadlu za barem. „Ty děláš s Bordem Chantrym?“

„Jo.“

„Mám ho rád. Když měl ranč tam dole, vždycky dobře pohostil každýho, kdo se tam zastavil.“ Doc se obrátil a pohlédl mu do očí. „Teď není dobrá doba, abys byl tak daleko od domova, Baco. Bord bude potřebovat všechnu pomoc, kterou sežene.“

„O co jde, Docu?“

„Znáš tlupu Bena Curryho?“

„Moc ne, jenom z vyprávění.“

„Je velká, největší ze všech, ale šušká se, že se rozpadá.

Taky se povídá, že další na řadě je banka ve vašem městě a že Ben, kterej nechtěl žádný zabíjení, ztrácí kontrolu.“

„Kdy se to má stát?“

„Za pár dní. Možná už zejtra. Pamatuješ na Clatta? Jo, je jeden z nich. Pustil si pusu na špacír, že Borda Chantryho zabije, jak se jen ukáže na ulici.“

Doc Middleton se dotkl místa, kde Kim obvykle nosil svůj odznak. „Já tohle nikdy nenosil, ale některý z chlapů, který jo, nejsou žádný křiváci.

Například tuhle,“ pokračoval tiše, „jsem na ulici padnul na Bata Mastersona. Potřásli jsme si rukama, pokecali o starejch čase, kdy jsme lovili bizony, a pak mi poradil, abych se v Denveru moc dlouho nezdržoval. Zná mě tady moc lidí.

On ví, že jsem hledanej, ale taky jsme spolu vybojovali pár bitek s indiánama. Je to rovnej chlap.“

Kim Baca přikývl. „Taky ho znám.“ Hlavou se mu však honilo něco jiného. Byl daleko od domova a Bord ho bude zoufale

potřebovat. Neexistovala možnost, jak by – Zaklel. Proč si už zase nevzpomněl na vlak? Prostě si na něj nedokázal zvyknout a na telegraf také ne. Rychle promyslel každý krok. Nejdřív telegrafní stanice, pak lístek na vlak. „Sakra!“ ulevil si. „Mám postel v dobrým hotelu a na ráno objednanou snídani, a teď musím vypadnout.“

„Kdybych byl na tvým místě a Borden Chantry byl můj přítel, neváhal bych ani minutu.“

Kim dopil pivo a nechal na baru minci. „Díky, Docu. To ti nezapomenu.“

„Jenom pověz Bordovi, že já nezapomněl. Monson a Clatt znamenaj vždycky jenom problémy. Bord Chantry je dobrej chlap.“

Kim Baca vyšel ven a zamířil k železniční stanici. Z kanceláře výpravčího poslal telegram.

NE PĚT. SEDM NEBO OSM. MONSON A CLATT, DNES NEBO ZÍTRA. SPĚCHÁM DOMŮ.

KB

„Kdy jede další vlak na východ?“

Výpravčí na něho pohlédl zpod svého zeleného stínítka.

„Zítra ráno, v osm.“

„Potřebuju jeden dneska večer.“ Baca ukázal svůj odznak.

„Potřebuju cokoliv, co má kola, a místo pro sebe a svýho koně. Pomohlo by, kdybych navštívil Davea Cooka?“

„Co se děje?“

Baca mu to stručně vysvětlil. „Tak Monson a Clatt? Seženu náčelníka trati. Uvidíme.“ Zamířil ke dveřím a přes rameno dodal: „Už vyloupili pár vlaků. A před čtyřmi nebo pěti lety Clatt zabil jednoho z našich chlapů.“

Hodinu nato ujížděl Kim Baca na východ ve služebním vagónu a jeho kůň v dobytčáku. S trochou štěstí to mohl stihnout.

Vypravili jen lokomotivu a ty dva vagóny, ale trať byla volná.

Na vařiči stála konvice s kávou. Baca našel hrnek a nalil si. Někde daleko před ním mířili Monson a Clatt s kumpány do Chantryho města.

Varoval Borda, že jich bude sedm nebo osm, ale to byl jen odhad. Ben Curry posílal do akce skoro pokaždé pět mužů, ale Ben už nedržel otěže a Clatt jezdil pokaždé s velkou tlupou. Vezme všechny, které se mu podaří sehnat, a udeří rychle a tvrdě.

Monson a Clatt budou střílet, aby zabili.

Jestli Bord dostal telegram, bude si moct naplánovat postup a sehnat dobré muže. Banka byla naproti obchodu a vedle krámu se nacházela pošta. Člověk, který by se tam schoval, by mohl uhlídat hlavní i vedlejší vchod do banky.

S dalším mužem u velké stodoly, která stála kousek šikmo za bankou, by měli pod kontrolou průčelí banky, obě strany i zadní zeď.

Dopil kávu a natáhl se na kavalec. Přemýšlel o rozmístění mužů a celém průběhu akce, až nakonec usnul.

Probudilo ho, jak vlak zpomalil. Okamžitě se posadil a podíval na hodinky. Byli slabou hodinu od Denveru.

Brzdař, který sledoval trať, na něho promluvil. „Baco?

Vepředu hoří oheň, hned u trati, a je tam jeden chlap s koněm.

Snaží se nás zastavit.“

Baca si připnul opasek a zvedl pušku. „Jeden muž? Víte to jistě?“

„Pane, tady kolem by se neschovala ani chcíplá koza. Je to otevřená krajina. Vypadá to, že se ten člověk chce svézt.

Je tam rampa na nakládání dobytka a on stojí na ní.“

„Dobře, zpomalte.“

Brzdař dal signál a lokomotiva ubrala ještě víc. Baca položil vinčestrovku na rám otevřeného okénka a čekal. Postavu muže viděl jasně, obličej ne. Ale ten kůň –!

Vlak pomalu zastavil.

„Tak jo, vy tam! Mířím na vás vinčestrovkou ráže čtyřicet čtyři. Mluvte!“

„Potřebuju svézt sebe a koně, jsem –“ Muž se zarazil.

„Baco? To jsi ty? Jsem Sackett. Dojde k přepadení.“

„Proto jedu domů. Rychle si naložte koně, ať můžeme pokračovat.“

„Měl jsem namířeno k vám, když jsem se zastavil na večeři u Wigginse. Na stanici, kde nakládají dobytek, mají telegrafistu.

Nevěděl jsem, že pojede vlak, takže když ta zpráva přišla, rozjel jsem se za Chantrym.“

Došel si k plotně pro kávu, která byla teď teplejší a černější než předtím. Baca si naplnil hrnek a vysvětlil své plány. „Myslím, že to Bord zařídí nějak podobně.“

„Monson a Clatt? Drsní chlapi,“ zamyslel se Sackett.

Baca si srkl kávy. „Teď s tím telegrafem a železnicí nemá chudák lupič velkou šanci.“

„Všechno se mění,“ souhlasil Sackett. „Podívej se na nás.

Ještě před pár lety bychom neměli šanci dostat se tam včas.“

„Teď to možná taky nestihneme.“

Vlak rachotil, muži střídavě spali, popíjeli kávu, rozprávěli a sledovali ubíhající krajinu.

Tuhle zemi teď křižovaly vlaky a stáda dobytka. Předtím tu byli indiáni, různé kmeny od Apačů z plání, z nichž většinu vyhnali Komančové.

Baca to vyslovil nahlas a Sackett přikývl. „Víc indiánů zabili jiní indiáni. Mluvil jsem s několika, kteří byli poslední ze svých kmenů.“

Pohlédl z okna služebního vozu. Po pláni skákala antilopa, pak se zastavila, ohlédla a běžela dál. Na nízkém pahorku leželo několik bizonů a sledovalo vlak.

„Musíme doufat, že dostal ten telegram, co jsi mu poslal,“ řekl Tyrel. „Ale je to opatrný chlap. Nikdo ho nezaskočí nepřipraveného.“

„Ví, že se na tu banku chystají,“ souhlasil Baca.

Do vagónu vstoupil brzdař. „Musíme se zastavit pro vodu,“ řekl. „Buďte radši nablízku, chlapci. Někdo by nás mohl chtít přepadnout.“

Zatímco čekali u nádrže s vodou, tma nad pláněmi se pomalu zvedla. Krajina byla jen mírně zvlněná a kdesi v dálce svítilo jakési okno.

Brzdař uvolnil vodní rouru, otočil ji zpátky na místo a uvázal provaz. Baca se Sackettem nastoupili do vagonu.

„Když jsem přišel na Západ,“ zavzpomínal Tyrel Sackett, „přidali jsme se s Orrinem ke stádu dobytka. Dojeli jsme s ním do

Abilene. Pak jsme se dostali do krajiny jižně odtud, sehnali divoký dobytek a prodali ho.“

„Vy jste se taky zúčastnili závodu o půdu, že jo?“

„No jo. Orrin a já. Orrin chvíli dělal šerifa. Pak si nastudoval zákony a dal se na politiku.“

„Radši se trochu prospíme. Za chvíli se rozední.“

„Brzdař říkal, že dorazíme do města těsně po rozbřesku.“

„Muži Bena Curryho pokaždé zaútočili na banku chvíli po otevření,“ řekl Baca. „Na ulici je tou dobou míň lidí a v bance si připravujou peníze na směnu.“

Usnuli a probudili se, když obloha na východě zešedla.

Tyrel Sackett si zkontroloval zbraně.

Baca došel k oknu služebního vozu a pohlédl ven.

Chvilku se jen díval a pak řekl: „Sackette?“

Tyrel se otočil, překvapený zvláštním tónem v jeho hlasu. „Co je?“

„Podívej!“

Tyrel se sklonil a vyhlédl ven.

Jeli tam muži na koních, tři v čele, další v řadě za nimi.

Baca nahlas počítal. „… sedm, osm… devět. Je jich devět.

Doufám, že Chantry sehnal pomoc.“

Devět mužů ujíždělo do města, kde čekal Borden Chantry.

„No,“ prohlásil Sackett potichu, „jedno víme jistě.“

„Co?“

„Že tam dorazíme včas.“

KAPITOLA 18

Borden Chantry dopil kávu, vstal a sáhl pro klobouk.

„Půjdu do kanceláře," Obrátil se a pohlédl na svou ženu. „Ty budeš tady, Bess?" Jeho oči se setkaly s jejíma. Byla tak hezká jako vždycky a neuplynul jediný den, aby neděkoval bohu za to, že ji našel dřív, než se pobláznil do nějaké jiné.

„Kam bych chodila?"

„Napadlo mě, že třeba k Martě."

„Budu tady." Narovnala mu límec. „Buď opatrný, Bordene.

Pokaždé, když vyjdeš z těchhle dveří, dělám si velké starosti."

„Nic se mi nestane."

Zahvízdal vlak a on se rychle obrátil. „To je divný! Takhle ráno sem nic nejezdí."

Podíval se a uviděl ho přijíždět, jen lokomotivu, dobytčák a služební vůz. Co to má znamenat?

Vyšel ven a zahleděl se ke stanici. Výpravčí vyšel na nástupiště a zastínil si oči. Borden Chantry sundal řemínek z kohoutku revolveru. Rozhlédl se po ulici, ale ve výhledu mu bránila jídelna.

Dva muži stáli před druhou jídelnou na druhé straně ulice, obrácení k jeho domu a železnici. O kousek dál byl dům Mary Ann, ale z něho nikdo nevyšel, přestože z komínu vycházel tenký pramínek kouře.

Krátký vlak zajel k vykládací rampě, a ještě než úplně zastavil, vyskočili ze služebního vozu dva muži.

Vyběhli po rampě a začali otevírat dveře dobytčáku. Jeden z nich byl Kim Baca a ten druhý?

Tyrel Sackett!

Chantry se vrátil do domu a vzal si ze stojanu vinčestrovku.

Bess na něho strnule hleděla bílá v obličeji.

„Co se děje, Bordene?“

„Máme problém,“ řekl. „Kim se vrátil a Sackett s ním.

Spěchají.“ Zkontroloval pušku, natáhl do hlavně náboj.

„Kdyby se tady zastavili, jsem v kanceláři.“

„Neměli by na tebe počkat?“

„Radši vzbouřím město, že se něco chystá. Přijde to rychle, jinak by tak nespěchali.“

Sestoupil z verandy a kráčel rychle k otevřenému prostranství mezi jídelnou a poštou. Když stoupl na chodník, uviděl Prissy, jak zametá před poštou.

„Priss,“ houkl na ni, „Kliďte se z ulice. Myslím, že se něco chystá.“

„Bordene Chantry, myslíte, že se bojím?“

„Paní, tady se bude střílet. Dneska dojde k loupeži.

Zmizte z ulice, nebo jestli chcete pomoct, doběhněte to říct Georgeovi a Hyattovi.“

„Já ne, maršále! Musím si dojít pro pušku. Povězte jim to vy!“

Někdo ho zatahal za rukáv a Borden Chantry se otočil. Byl to Bili McCoy, Tomův kamarád. „Můžu já? Dovolte mi to!“

„Tak dobře. Proběhni ulicí a řekni to každýmu, koho potkáš.

Vypadá to, že nám chtějí vyloupit banku.“ Otočil se a zavolal: „Hej, všichni pryč z ulice!“

Velký Injun, žalářník a jeho příležitostný zástupce, vyšel ze dveří vězení s brokovnicí v ruce. „Zůstaň tady!“ přikázal Borden.

Věděl, že bude vypadat jako blázen, když se nic nestane.

Konec konců, Sackett s Bacou mohli jen spěchat na snídani.

Ale proč ten zvláštní vlak?

Rozhlédl se po ulici. Před jídelnou stáli tři osedlaní koně a další před mexickou restaurací. Před obchodem byl čtyřkolák.

Už nebyl čas ho odvézt, takže nezbývalo než doufat, že koně budou mít štěstí.

Do ulice vešel Kim Boča, zaváhal a pak k němu přistoupil.

„Už jedou, Borde. Minuli jsme je před městem. Jejich devět a vede je Monson a Clatt.“

„Jak jsou daleko?“

„Jak daleko? Každou minutou by mohli vjet do města, pokud je nezastrašil náš vlak, ale o tom pochybuju.“

Tři kilometry od města Monson zastavil a počkal, až ho ostatní obklopí. „Chlapci, znáte plán. Clatt, já a Pórky pojedeme po ulici k bance. Klondiku, ty to vezmeš zadem kolem saloonu Ohrada a podržíš nám koně. Vy ostatní nás budete krýt venku.“

„Co když budou problémy?“

„Máte zbraně. Tady velím já s Clattem. Ukážeme těm ve městě, co jsme zač.“

„Dobře,“ řekl Clatt netrpělivě. „Jedeme!“

Klondike zaváhal. „Monny, co ten vlak? Ani trochu se mi nelíbil.“

„Zapomeň na něj! Jenom přiváželi dobytčák, aby naložili nějaký krávy. Jedeme!“

Borden Chantry stál ve dveřích své kanceláře a za sebou měl vězení. Velký indián stál u okna. Hyatt Johnson vedle banky býval majorem v konfederační kavalerii a George

Blazer u pošty býval ostrostřelec u Shermana a prodělal mnoho bitev s indiány.

Rozhlédl se. Už se blížili, tři muži jeli vedle sebe středem ulice. Za saloonem se zvedal prach na místě, kam zajel další.

„Injune!“ sykl přes rameno-. „Jeden se blíží za saloonem.

Postarej se o něj.“

Borden Chantry vyšel ze dveří na kraj chodníku.

Dole v ulici vyšel Tyrel Sackett s viditelně připnutým odznakem ze stínu McCoyova domu, právě když do města vjeli poslední dva psanci. Ti ostatní byli dobrých padesát metrů před nimi a pátravě se rozhlíželi po městě.

„Pánové! Jsem Tyrel Sackett a rád bych si s vámi promluvil.

Sesedněte z koní a pojďte sem. A ruce nechte tak, abych na ně viděl.“

Tyrel Sackett? Ten pistolník z Mory?

Dennymu Dinsmoreovi se udělalo zle od žaludku. Co má být sakra tohle? Co tady dělá Sackett?

Zaváhal a na čele se mu zaperlil pot. Vedle něho jel Cly de Bussy a to byl dobrý, tvrdý chlap, ale – „Co to má znamenat?“ zaprotestoval.

Sackettův tón byl ostrý. „Sesedněte z koní a pojďte sem. Hned!“

„Chcete, abychom zahodili opasky?“ zeptal se Denny.

Sackett se pousmál, ale ten úsměv se Dennymu ani trochu nelíbil. Co ho to vlastně kdysi napadlo stát se psancem?

„Ale ne! Klidně si zbraně nechte! Nechci, aby se říkalo, že jsem vás zastřelil neozbrojené!“

Cly de mlčel. Oba muži pomalu a opatrně sesedli z koní.

Když tři přední jezdci dorazili k Chantrymu, ten jen zvedl levou ruku. „Na okamžik, chlapci! Jsem Borden Chantry, zdejší šerif. Rád bych si s vámi promluvil.“

Monsonovi něco došlo. Chantry? Na jeho ranči přece nechali koně! Co se stalo? Tady měl být maršálem starý Riggin!

Monson se zasmál. „Promiňte, pane šerife, my nemáme čas na řeči. Bude lepší, když odhodíte zbraně a půjdete před námi. Pěkně pomalu, rovnou k bance. Co vy na to?“

Monson se obrátil v sedle. „Jakmile se někdo objeví na ulici, zastřelte ho!“

Naparoval se a byl si jistý sám sebou. Žádný maloměstský šerif – Ani neviděl Chantryho tasit. Ještě před okamžikem tam stál v celé své výšce se zbraní v pouzdře. Monson sáhl po pistoli, ale jak Chantry tasil, ustoupil zároveň doleva a Monson pohnul zbraní a vystřelil. Kulka však škrábla do krku jeho vraníka, ten se vzepjal a shodil Monsona na zem. Po celé ulici zaduněla střelba, z hlavní šlehaly plameny, koně se vzpínali a do vzduchu se zvedal dým.

Klondike, který vyjel zpoza saloonu Ohrada, aby podržel během přepadení koně, uslyšel výstřely a viděl, že Monson leží na zemi a jeho kůň se řítí ulicí pryč. Někdo střílel z banky a před poštou zahlédl klečet nějakého muže s puškou Big Fifty Sharps. To nevypadalo jako místo pro člověka, který chtěl prožít stáří v křesle na slunci. Klondike obrátil koně a rozjel se ukrýt za stodolu. Doufal, že odtamtud unikne do otevřené krajiny.

Klondike nikdy neslyšel o Velkém Injunovi, obrovském, pomalém, tichém chlapovi, který se jen zřídka usmál. Nevěděl, že v roce, kdy se on narodil, získal ten indián svůj devátý skalp. Jediné, co věděl, bylo, že kolem něho všechno vybuchlo, a chtěl se dostat co nerychleji pryč. Pobídl koně a ten udělal nejméně dva skoky správným směrem. Velký Injun, klečící ve dveřích, vypálil z pušky, ale protože kůň vyskočil, šla kulka trochu níž. Škrábla zadní rozsochu Klondikeova sedla a odrazila se nahoru. Pokroucený kus kovu utrhl Klondikovi zadní část lebky.

Klondikeovo tělo se udrželo ještě půl kilometru v sedle, než spadlo do prachu. Kůň běžel dál, ale bez jezdce se brzy zastavil a čekal.

Klondike zůstal ležet bez hnutí. Další drsný chlap, co skončil se skelným pohledem upřeným na nebe.

Slunce kleslo k obzoru a na náprsenku košile mu vyskočila kobylka. O pár metrů dál se jeho kůň začal pást.

Ve městečku na ulici Clatt ani nestačil zalitovat, že přijde o stříbrnou sponu na opasku, na kterou byl tak pyšný.

O kus dál klečel na chodníku před poštou George Blazer.

Jeho dny u Shermana už byly dávno pryč, ale s puškou to pořád uměl.

Spona na opasku se zableskla, jako by ho zvala, a George pozvání přijal. Byl to tichý muž, který si večer u kávy rád přečetl noviny, ale nestál o to, aby mu tlupa rádoby drsňáků rozstřílela město. Místo, kudy dvě kulky vlétly dovnitř, by se daly zakrýt stříbrným dolarem, ale to, kudy vylétly, by nezakryl ani šátek.

Clatt ležel náhle na zemi a nikdo nevěděl, kdo se postaral o dva další, protože střílelo několik mužů najednou a všichni to se zbraněmi uměli.

Znenadání se rozhostilo ticho. Zbraně a výkřiky utichly, koně se přestali vzpínat, jen ve vzduchu visel pach prachu a dýmu.

Jeden kůň kráčel ulicí, další utekl mezi domy. Na ulici začali vycházet lidé. Z pošty se vynořila Prissy. „Šerife Chantry! Měl byste se stydět! K čemu jsme vás zvolili?

Tohle se vůbec nemělo stát! Co na to řeknou lidi?“

„Je mi líto, madam," omluvil se Borden. „Snažili jsme se rozšířit zprávu, že tohle je klidné město. Obávám se, že se k někomu nedostala."

Velký Injun položil pušku na stůl a vyšel ven. „Seženu vůz a posbírám je."

Tyrel Sackett k nim došel ulicí se dvěma vyděšenými bandity. Celí šediví v obličejích zírali na nehybná těla.

Denny Dinsmore měl pocit, že se pozvrací, ale před všemi těmi lidmi se styděl.

Clatt a Monson byli mrtví.

Kim Baca se díval na svou pistoli. Vystřelil dvě rány a nevěděl kdy a na koho. Netušil, jestli vůbec něco zasáhl.

Denny si olízl suché rty. „Co bude s námi?" zeptal se a pohlédl na Chantry ho.

Muži, kteří kradli ostatním jejich těžce vydělané peníze, si nikdy nezískali jeho sympatie. „S vámi? Když budete mít štěstí, dostanete jenom dvacet let."

Denny na něj vyvalil oči. Bylo mu dvaadvacet. Myslel si, že život psance bude divoký a vzrušující. Otočil se a zíral na mrtvé na ulici. Nikdy neměl nikoho z těch mužů rád, zvlášť Monsona, kterého se vždycky trochu bál, ale jedl s nimi, poslouchal jejich historky a spal s nimi v ubytovnách a táborech.

Teď jsou mrtví.

Dvacet let? To mu bude přes čtyřicet, až se dostane ven!

Bude starý, bude – A co Mag? Ta se ani nedozví, co se s ním stalo! A za nějaký čas na něho zapomene.

„Pane," zakňoural prosebně, „já –"

„Vsadil jsi na špatnou kartu," pokrčil rameny Chantry.

„Rozhodl ses sám a teď za to zaplatíš. Sám sis měl uvědomit, co ti hrozí."

Odvrátil se od něho podal ruku Sackettovi. „Mockrát ti děkuju."

„Zvu tě na skleničku," prohlásil Sackett. „Nebo na kafe."

„Později," slíbil Borden. „Teď musím zajít za ženou.

Určitě slyšela všechnu tu střelbu."

Už na něho čekala, celá bledá. „Bordene, Borde! Není ti nic?"

„Všechno je v pořádku, Bess. Budu se muset vrátit a všechno to uzavřít. Trochu se střílelo.“

„To jsem slyšela. Byl někdo –? Chci říct –“

„Jenom několik banditů. Tyrel Sackett dva z nich zatkl.

Byli mezi nimi pěkní darebáci. Někteří muži prostě ještě nepochopili, že tohle si už nemůžou dovolovat.“

„Já to už nesnesu, Bordene. Prostě nesnesu! Na tohle nejsem stavěná. Chci jet domů, vrátit se na Východ! Chci od toho všeho pryč!“

„Já vím, Bess, ale co tam budu dělat já?“

„To je mi’jedno. Cokoliv bude lepší než tohle!“

„No,“ řekl a odvrátil se, „budu o tom uvažovat. Teď musím jít dokončit svoji práci.“

Došel k jídelně a zastavil se před ní. Těla už byla pryč, krev zakryl prach a volní koně byli přivázaní.

Co by mohl dělat na Východě? Co si tam počne?

Sackett stál ve dveřích baru Bon-Ton. „Pojď dál, Borde.

Jsou tady Hyatt Johnson a George. Dáme si kafe.“

Podíval se ke dveřím a ještě jednou se ohlédl. Tohle bylo jeho město, znovu tiché a bezpečné.

KAPITOLA 19

Na stěně se mihotalo světlo ohně, kdesi v dálce zavyl kojot. V korunách borovic šuměl vítr.

„Seber se a něco sněz. My dva spolu budeme dlouho. Jak dlouho budeš žít, bude záležet na tom, jak se ke mně budeš chovat, chápeš? Jestli začneš odmlouvat nebo dělat problémy, zabiju tě.

Nebudeš první ženská, kterou jsem zabil, i když ty ostatní byly indiánky. Takovou jako ty jsem nikdy neměl."

„Za tohle budete viset."

Hrubě se zasmál. „Jo? Kdo může vědět, co se stane? Ty to nebudeš mít komu povědět a kdo by našel tohle místo?

Padesát let už tady nikdo nebyl a možná dýl!"

Ve tmě zadupal a odfrkl kůň. Ducrow se zvedl od ohně a naslouchal.

„Monson a ostatní se určitě vypravili na tu banku," zauvažoval nahlas. „No, to bude snadná práce! Jestli maj dost rozumu, odjedou pak do Mexika."

Pohlédl na Julianu. „Tvůj táta si myslel, že je král nebo tak něco!" Odmlčel se a potřásl hlavou. „A nějakou dobu taky byl. Plánovat uměl, to se musí uznat." Uchechtl se.

„Tvůj fotr je mrtvej, abys věděla. Perrin a ostatní ho už touhle dobou určitě zabili. Myslím ty, který tam Perrin nechal, aby to udělali. Byl v tom kamenným baráku sám."

Juliana se napřímila. „Nebuďte si tak jistý," odsekla. „Až bude mít čas, dostane vás. Copak vy si myslíte, že o tomhle místě neví? Kdo zná tuhle zem lépe než on?"

Ducrow se na ni zamračil. „Proč myslíš, že to tady zná?"

„Je to kaňon Peach Meadow, ne?“ Juliana byla vyděšená, ale zoufalství ji nutilo přemýšlet. „Slyšela jsem ho o něm mluvit,“ zalhala.

Ducrow znejistěl a ona vytušila jeho pochybnosti. Domníval se, že je v bezpečí, ale její poznámka jeho přesvědčení nahlodala. Jestli měla nějakou šanci, spočívala v jeho pochybách. Kdyby mu dokázala nahnat strach, přimět ho, aby začal váhat –“

„Ale ne, o tomhle místě vědět nemůže! Nikdo o něm neví! A kromě toho, chlapci v kaňonu Toadstool se už o něj postarali. Všechna ta jeho zatracená disciplína! Dělej tohle, tamto nedělej! Jednomu by se z toho chtělo blít!

K tomuhle se schylovalo už dlouho.“

„Ten muž, kterému říkáte Perrin,“ řekla, „byl zabit!

Ohlédla jsem se. Ležel na zemi a Mike Bastian stál nad ním.“

Ducrow si dřepl k ohništi. Rig Molina bude zastřelen při přepadení transportu se zlatem, Monson a Clatt byli pryč, a jestli byl Perrin mrtvý, kdo mu mohl zabránit, aby převzal v tlupě velení?

Juliana se už nebála. Byla jako zvíře v pasti bojující o holý život. Dru by věděla, co dělat… ale co udělá ona?

Musí existovat nějaký způsob, jak ho přelstít… Ale jaký?

Ten oheň – kdyby ho tak do něj dokázala hodit! Třeba mu podrazit nohu, strčit do něho! Kdyby se dostala ke zbrani! Střílet uměla, i když ne tak dobře jako Dru.

Hodil by se jí nůž, něco, co by mohla ukrýt na vhodnou chvíli. Stačil by ostrý kámen. Indiáni je používali a některé škrabky, které viděla, nebyly skoro nijak opracované. Začala pátrat očima po zemi po nějakém takovém kameni.

Mohla by ho říznout do obličeje… ne, tam ne. Musí to být do krku. Musí se ho pokusit zabít nebo vážně zranit, musí – „Na! Najez se, sakra! Nemám čas tady s tebou trčet! Jez!

Až se rozední, budeme pokračovat nahoru kaňonem. Je tam jedno místo –“

„Tohle je to místo, Ducrowe! Přímo tady!“

Nemohl tomu uvěřit. Odložil pánev a pomalu se napřímil.

Měl sundaný pásek z pistole nebo ne?

„Tak starej Roundy měl pravdu.“ Ducrow se snažil hrát o čas. „Říkal, že bys dokázal vystopovat i hada na holým kameni.

No, když už seš tady, co chceš dělat?“

„Nejdřív ti poradím, aby sis odepnul opasek a nechal ho spadnout na zem, Ducrowe. Ale jestli nechceš, můžeš se odtud zkusit prostřílet.“

„Seš moc měkkej, Bastiane! Nikdy z tebe nebude vůdce bandy, jako byl starej Ben! Ben nikdy nemluvil, rovnou střílel! Máš se ještě co učit, mladej. Seš měkkej! Škoda že nebudeš žít dost dlouho, aby ses to odnaučil.

Perrin si vždycky myslel, jakej není střelec. Já bych ho nikdy neporazil!“ Zvedl pravou ruku a přejel dlaní po plnovousu zažloutlém od tabáku. Pravačka udělala to nevinné gesto, ale levička sklouzla ke zbrani. Ta vylétla z pouzdra a vystřelila!

Mike Bastian jednoduše sevřel pažbu revolveru v dlani a vypálil. Byl rychlý a hlavně přesný. Vystřelil, ustoupil nalevo od Ducrowa a znovu stiskl spoušť.

Ducrow stál, zíral na něho a náhle mu zbraň vyklouzla z prstů. Podlomila se mu kolena a zhroutil se obličejem do písku. Jedna ruka spadla do ohně a začal mu doutnat rukáv.

Bastian pokročil kupředu a odsunul ruku špičkou boty.

Pak nabil revolver a vrátil ho do pouzdra.

Dru k němu přiběhla s puškou v ruce. „Ach, Mikeu!

Myslela jsem, že tě zabil! Myslela jsem –“

„Juliano!“ padla na kolena vedle své sestry a Mike se vrátil pro koně. Chvíli tam zůstal stát a opíral se o sedlo.

Po nějaké době zaslechl, jak dívky přicházejí, a řekl:

„Kousek dál jsou trosky kamenného domu. Jděte tam,“ poradil jim. „Za chvilku přijdu a rozdělám oheň. Ráno se vypravíme domů.“

Došel k místu, kde ležel Ducrow, a odtáhl ho k nízkému hřebeni z písku a štěrku. Pak na něho naházel písek. „To zatím stačí, Ducrowe. Až se sem vrátím, pohřbím tě, jak se sluší a patří.“

Káva už se uvařila, tak ji odnesl k novému ohni.

Později, když uhlíky v ohništi ztmavly, se Dru zeptala:

„Co budeš dělat teď, Mikeu?“

„Vrátím se do kaňonu Toadstool," odpověděl. Napil se kávy, pohlédl do hrnku a pak na ni. „Musím jet za Benem, přesvědčit se, jestli je v pořádku."

„A potom?"

„Odjedu pryč a začnu od začátku."

„Ne jako psanec?"

„Nikdy jsem jím nebyl ani jsem se jím nechtěl stát." Zadíval se jí do očí. „Dru, lidé musejí žít pohromadě, a to jde jenom v případě, že dodržují zákony. Ve slušném světě není pro psance místo, aspoň ne v tom světě, který se snažíme vybudovat.

Ben se mýlil od samého začátku a já to tušil už jako kluk."

„Takže?"

„On byl všechno, co jsem měl. Neměl jsem kam jít a on na mě byl hodný. To se musí uznat. Byl vždycky hodný."

* * *

Slunce svítilo na prázdnou ulici v kaňonu Toadstool, když Mike Bastian vjel do dolní části osady s puškou položenou křížem přes sedlo. Za ním jela Dru Raganová.

Juliana zůstala na Raganově ranči, ale Dru odmítla.

Ben Curry byl její otec a ona chtěla jet za ním i do tábora psanců. Kromě toho cestovala po Mikeově boku.

Mike si pomyslel, že pokud dorazil Dave Lenaker, je v osadě podezřelé ticho. U klád nebyli uvázaní žádní koně a dveře saloonu zely dokořán.

Něco zavlálo ve slabém větru a Mike zamrkal. Byl to utržený rukáv košile mrtvého muže, kterého neznal.

Vedl koně krokem prázdnou ulicí, v níž se ozýval jen dusot jejich kopyt. Z jedné okenní římsy visela ruka a na zemi pod ní ležela pistole. Na prahu dalšího domu byla krev.

„Došlo tady k bitvě," poznamenal Mike potichu, „A k ošklivé.

Radši se připrav na nejhorší."

Ve dveřích jídelny ležel další mrtvý.

Zastavili u úpatí kamenného schodiště a Mike pomohl Dru sesednout. „Jestli tu nechceš zůstat, drž se těsně za mnou."

Vystoupili po schodech, prošli širokou verandou a vstoupili do obývacího pokoje. Tam se v šoku zastavili.

Kolem stolu sedělo pět mužů a hrálo karty. Na plotně bublala konvice.

Všichni se usmívali. Doktor Sawyer, Roundy, Garlin a Colley, Garlin s obvázanou hlavou a Colley s jednou nohou nataženou v dlahách stejně jako Ben Curry, který ležel na pohovce.

Dru doběhla k otci a padla na kolena vedle něho. „Ach, tati! Tolik jsme se báli!“

„Co se stalo?“ zeptal se Mike. „Přijel sem Dave Lenaker?“

„To tedy přijel, ale víš, co se stalo? Dostal ho Rigger Molina. Rigger přijel do Weaveru a zjistil, že mu Perrin lhal o počtu stráží, ještě dřív, než se vůbec pokusil přepadnout ten transport. Okamžitě se obrátil a rozjel se zpátky.

Když přišel na to, že je Ben chromý a Perrin pryč, počkal si na Lenakera sám!

Byl úžasný, Mikeu! Nikdy jsem ho tak neviděl! Přecházel po verandě jako medvěd v kleci, něco si mumlal a čekal na Lenakera. ‚Tak oni tě nechali na holičkách, co? Já jim ukážu! Lenaker si myslí, že stárneš, co?‘ Stanuli proti sobě dole na ulici a Lenaker tasil dřív. Vpálil do Riggera dvě kulky, ale ten zůstal stát rozkročený uprostřed ulice, dokud neměl obě pistole prázdné.

Lenaker ho musel zasáhnout nejmíň pětkrát, ale když sám zůstal ležet, Molina k němu ještě došel a plivl mu do obličeje.

Ty sis, Mikeu, taky vedl moc dobře!“

„Oni mě oklamali, Mikeu,“ řekl Roundy. „Viděl jsem, že se blíží problémy, a napadlo mě, že bych se vrátil ke starýmu Benovi. Vůbec mě nenapadlo, že tam vklouznou zadem a zajmou tě.

Pak jsem uslyšel, že se blíží Lenaker. Znal jsem ho a bál jsem se, co udělá, tak jsem mu jel naproti po stezce, abych si na něj počíhal. Mikeu, nikdy jsem nikoho nezabil, až na jednoho indiána z kmene Černých nohou, který nás napadl, když jsem žil u kmene Vran, ale byl jsem si jistý, že dokážu Lenakera zastřelit.

Jenže Lenaker sem přijel starým korytem potoka a se svejma chlapama zaútočili na Bena, aby mu sebrali zlato, který si mysleli, že tady má.“

„Byl tady Doktor," pokračoval Garlin, „a Colley. Roundy proklouznul dovnitř a přidal se k nám. Pane, to byla bitva!

Přišli jsme k pár škrábancům, ale proti tomu, jak dopadli oni, to nic není."

Mike Bastian jim stručně popsal svůj souboj s Kerbem Perrinem a pronásledování Ducrowa.

„Ti co přežili, už odtáhli," řekl Roundy.

„Jediný chlap, kterého jsem špatně odhadl, byl Rigger Molina," prohlásil Ben Curry. „Netušil jsem, že je tak loajální, ale on se pustil do boje místo mě a nasál všechno to olovo jako houba vodu."

Sawyer líně míchal karty. „Bene, myslím, že bychom odsud měli všichni odjet, jakmile se budeš moct posadit na koně."

Ben pohlédl na Dru. „Tak už to víš. Tvůj táta je psanec.

Nikdy jsem nechtěl, aby ses to dozvěděla, a plánoval jsem, že nechám tenhle život za sebou a dožiju s vaší matkou na ranči Škrtnuté V."

„Tak proč to neuděláš?" zeptala se Dru.

„Zvláštní," poznamenal Ben, „nikdy by mě nenapadlo, že se semele tohle všechno, ale jedna věc se navršila na druhou, až toho bylo tolik, že se to nedalo vyřešit v klidu."

„Už to skončilo, Bene. Držel jsi na uzdě muže, kteří uzdu nesnášejí. Všechno jsi řídil. Někteří z nich teď zmizí a stejně tak se můžeš vytratit i ty."

„Ještě jednou ty karty promíchej, Doktore, a já si začnu myslet, že švindluješ," ozval se Garlin. „Radši rozdej."

Mike a Dru vyšli ven a zahleděli se dolů do kaňonu Toadstool.

V osadě, kde leželi mrtví muži tak, jak padli, nesvítilo ani jedno světlo.

Zevnitř k nim dolehla hádka. „Je to dobrý kluk a vzdělaný.

Já to musím vědět, když jsem ho naučil všechno, co ví."

„Všechno co ví!" vybuchl Roundy. „Nic proti knížkám a takovejm věcem, ale kde by bylo dneska večer to děvče, kdybych ho nenaučil stopovat? Ptám se tě, kde by bylo?"

Na široké verandě, pod hvězdami dotýkajícími se vysokých vršků borovic, řekl Mike Dru: „Umím stopovat, to je pravda, ale neumím číst stopy do srdce ženy. Budeš mi muset pomoct, Dru."

Zasmála se a položila mu dlaň na paži. „Mikeu, kráčíš po těch stopách od chvíle, kdy jsme se seznámili ve Weaveru!

Žádnou pomoc nepotřebuješ!“

Otočila se k němu. „Mikeu, já tuhle zem miluji! Každý kousek jejích rudých kaňonů, zelené cedry a borovice, rozlehlé dálky… všechno! Co kdybychom sehnali nějaký dobytek a vrátili se do kaňonu Peach Meadow?

Co kdybychom tam postavili chatu, zasadili ještě pár broskvoní a založili vlastní ranč? Říkal jsi, že bys mohl upravit lepší stezku než je ta, po které jsme tam přijeli.“

Z domu zaslechli Garlina: „Monson a Clatt? Ať jeli kamkoliv, brzo o nich uslyšíme!“

„Ten Clatt,“ poznamenal Ben, „patřil k těm, kterých jsem se chtěl zbavit. Moc rád se chvástal! Chtěl vypravovat po saloonech, jakej je tvrdej chlap. Nelíbilo se mu, jak to tady vedu, chtěl se proslavit jako psanec.“

„Problém je v tom,“ poznamenal Garlin, „že zákon taky poslouchá.“ Pohlédl na Bena Curryho. „Zamlouvala se mu ta banka za horama. Vždycky si myslel, že by tu práci zvládnul.“

Curry zkontroloval své karty a rozhodl se žádnou neměnit.

Podíval se přes ně na Garlina. „Chtěl jsem to odvolat.

Ten starý maršál, Riggin se jmenoval, se nechal zabít a na jeho místo nastoupil rančer Borden Chantry, u kterého jsem nechal koně.“

Díval se, jak Doktor vytáhl dvě karty. Že by trojice?

„Tenkrát jsem si u jejich vozu vypil s Chantrym kafe.

Prohlídnul jsem si ho a hned mi bylo jasný, že bych se s ním nechtěl dostat do sporu. Když se stal maršálem, rozhodl jsem se, že na tu banku zapomenu. Ne že bych si na ni sem tam nevzpomněl, ale vždycky mi to přišlo moc riskantní.“

„Už se rozednívá,“ prohodil Doktor, když položil na stůl tři devítky a shrábl bank. „Měli bychom odjet. Kdyby se tu někdo objevil, museli bychom hodně vysvětlovat.“

Srovnal si výhru do úhledných komínků. „Jsem rád, že to skončilo, Bene. Ty a já jsme minulost. Ti mladí venku představují zítřek.“

Ben zaujal pohodlnější polohu. „Máš pravdu. My všichni, ty, já, Wyatt Earp, Billy Kid, Bili Hickok, jsme završili své životy ve světě, který jsme nepomáhali budovat.

Vezmi si třeba toho Billyho, znal jsem ho jako kluka. Nebyl zlej, ale v okresu Lincoln se tenkrát musel každý rozhodnout, na jakou stranu se postaví. Udělal jsi to ty i Billy.

Tunstall a Maqueen byli dobrý chlapi a nakonec byl Billy ze všech, co se podíleli na tý bitvě, jediný, kdo stanul před soudem.“

Garlin, který sbíral karty, náhle vstal. Na zadní straně pikové devítky byl malý škrábanec nehtem. Rychle prošel celý balíček. Na kárové devítce našel další a třetí se objevil na srdcové.

„Doktore!“ zařval. „Ty zatracenej mizero!“

Ben se zasmál a vzepřel se, aby mohl postavit nohy na podlahu. „Gare, už bys měl Doktora znát. Jemu nejde o peníze, ale o výhru. Kolikrát už tě obehrál?“

Garlin pokrčil rameny a usmál se. „To máš jedno.“

Venku ve tmě vyl žalostně kojot na mlčenlivé hvězdy a Ben se postavil na nohy a opřel se o silnou hůl.

Na verandě, poblíž nízké kamenné zídky, stál Mike Bastian s Dru. Chvilku mlčel a pak řekl: „No, proč ne?“

Pohlédl dolů do prázdné, temné ulice. Zítra už bude opuštěná se svými duchy.

„Garline?“ zavolal Mike. „Postarej se, aby Rig Molina dostal pořádný náhrobek, ano? A vytesej do něj Byl to dobrý chlap.“

Kdo je Louis L’Amour

„Považuji se za nositele tradice ústního podání – člověka jako byli trubadúři, vesničtí vypravěči, muži ve stínu u ohně. Přál bych si, aby si mě tak lidé pamatovali – jako vypravěče. Dobrého vypravěče.“

Není sporu, že málokterý autor je tak doma ve světě, který znovu vy tvořil, jako Louis Dearborn L’Amour. Nejenže fyzicky zapadá do jezdeckých bot drsných postav, o kterých píše, ale jak říká: „Kráčel jsem po zemi, po které chodí mí hrdinové.“ Vlastní zkušenosti a celoživotní záliba ve zkoumání historických pramenů dávají L’Amourovi mimořádné vědomosti a schopnost chápat lidi, události a trýzně života na americkém Západě, který se stal zdrojem jeho popularity.

Tomuto spisovateli irsko-francouzského původu se podařilo vystopovat svou rodinnou linii až do začátku sedmnáctého století a sledovat její nepřetržitý postup na Západ v čele pionýrů. Když vyrůstal v Jamestownu v Severní Dakotě, mohl vstřebávat pionýrskou historii své rodiny včetně příběhu o svém pradědečkovi, kterého skalpovali siouxští válečníci.

Poháněn zvědavostí a touhou rozšířit si obzory odešel v patnácti letech z domova a vystřídal množství povolání včetně námořníka, dřevorubce, cvičitele slonů, stahovače dobytka, horníka a důstojníka u logistické jednotky za druhé světové války. Během svých „tuláckých“ let také objel svět na nákladní lodi, plavil se na džunce po Rudém moři, ztroskotal na Antilách a žíznil v Mohavské poušti.

Vyhrál padesát jedna z padesáti devíti zápasů jako profesionální boxer a pracoval jako novinář a také přednášel.

Byl dychtivý čtenář a sběratel vzácných knih. Jeho osobní knihovna obsahovala sedmnáct tisíc svazků.

Jak L'Amour říkal, „chtěl jsem psát skoro od chvíle, co jsem se naučil mluvit". Po nesčetném množství dobrodružných povídek napsaných pro časopisy vydal v roce 1953 v USA svůj první román Hondo. Celkem mu vyšlo více než sto knih; jejich celkový náklad přesahující dvě stě sedmdesát milionů výtisků z něho dělá jednoho z nejlépe prodávaných spisovatelů v dějinách moderní literatury.

Jeho díla byla přeložena do více než dvaceti jazyků a přes pětačtyřicet románů a novel bylo zfilmováno.

Louis L'Amour, držitel mnoha ocenění, se v roce 1983 stal prvním romanopiscem, kterému byla udělena Zlatá medaile Kongresu Spojených států za celoživotní dílo.

V roce 1984 obdržel také Medaili svobody od prezidenta Reagana.

Louis L'Amour zemřel 10. června 1988. Jeho žena Kathy a děti Beau a Angelique pokračují v L'Amourově tradici a publikují jeho dosud nevydaná díla.